

வ்யாது ஆட்சியியல்

ச. கா. ச. நாதன்
கே. ரீ. கணேசலிங்கம்

To library
22/11/04

பொது ஆட்சியியல்

ச. கா. ச. நாதன் பிஎச்.டி
வருகை விரிவுரையாளர்
யாழ் பல்கலைக்கழகம்

கே. ரீ. கணேசலிங்கம்
விரிவுரையாளர்
யாழ் பல்கலைக்கழகம்

வெளியிடுவோர்
ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை
234, கே. கே. எஸ். வீதி
யாழ்ப்பாணம்

பொது ஆட்சி இயல்

ஆசிரியர்

கலாநிதி ச. கா. சண்முகநாதன்

கே. டீ. கணேசலிங்கம்

அரசறிவியல் சமூகவியல் துறை

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

பதிப்பு

இரண்டாம் பதிப்பு : பங்குனி 2004

பதிப்புரிமை

ஆசிரியருக்கு

அமைப்பும் அச்சும்

கிறிப்தீஸ்

விலை

ரூபா. 200.00

கற்கைநெறி

பொது நிருவாகம் / அரசறிவியல்

Public Administration

by

Dr. S. K. Shanmuganathan

K. T. Ganeshalingam

Department of Political Science and Sociology

University of Jaffna

Edition

Second Edition : March 2003

Copyright

Author

Layout & Printing

KRIBS

Price

Rs. 200.00

ISBN : 955-1013-08-5

Discipline

Political Science / Public Administration

For Favour of Review
With Best compliments to

Udayam Publishers Jaffar

Noolaham

6/06/2004

முன்னுரை

'பொது ஆட்சியியல்' என்ற நூலை இரண்டாவது பதிப்பாக வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

யாழ் பல்கலைக்கழக அரசறிவியல் கற்கை நெறிக்கான இரண்டாம் வருட மாணவர்களுக்குப் பொது நிருவாகம் என்ற பாடத்திற்கு இது பேருதவியாக அமையும். மேலும், பொதுவாக நிருவாகத்துறை சம்பந்தமான கருத்துக்களைப் பொதுமக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கும் இந்நூல் பயன்படும். சமூக விஞ்ஞான நூல்களைத் தமிழில் வெளியிட வேண்டும் என்ற அவாவின் பிரதிபலிப்பாக பொது ஆட்சியியல் வெளிவருகின்றது.

இன்று நமது நாட்டு அரசியலில் பொதுவாகப் பேசப்படும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் தொடர்பான விடயங்கள் அடங்கிய பகுதி இரண்டாவதாக சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. இதனை திரு. கே. ரீ. கணேசலிங்கம், (விரிவுரையாளர், அரசறிவியல்) அவர்கள் தமது முயற்சியினூடாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். பலரது பயன் கருதி இந்நூலை வெளியிட முன்வந்த யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலையினருக்கு நன்றி.

ச. கா. ச. நாதன்

அரசறிவியல் சமூகவியல்துறை

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

முதலாவது பதிப்பிற்கான அணிந்துரை

“தமிழ் மறக்காதிருக்கப் போகும் ஒரு பணி”

‘நாதன்’ என்றே அழைக்கப்பெறும் நண்பர் கலாநிதி ச. கா. சண்முகநாதன் அவர்களது இவ்வெழுத்துப் பணியால் தமிழின் வன்மை விரிவடைகின்றது.

அண்மைக்காலத்தில் பெரிதும் வளர்ந்து வரும் முகாமைத்துவத் துறையின் ஒரு முக்கியமான அலகாக பொது நிருவாகவியல் பற்றி ஈழத்தில் வெளிவரும் முதலாவது தமிழ் நூல் இது. தமிழகத்தில் இத்தகைய நூல் ஏற்கனவே வெளிவந்து விட்டதா என்பது பற்றித் திட்டவட்டமாகத் தெரியவில்லை. அது எவ்வாறாயினும் நண்பர் நாதன் தமிழின் வலுவாற்றலை வளப்படுத்தும் புலமையாளர் பட்டியலில் இந்நூல் வழியாக இடம்பெறுகின்றார்.

தமிழ்மொழி வாயிலாகவே பயின்ற ஒருவருக்கு இதன் மூலம் சமகால சர்வதேசிய அறிவு விருத்தியொன்று எட்டும் பழமாகிவிட்டது.

எட்டாப் பழங்களாக இதுவரை இருந்தவை இன்று நமது மொழியிலே வரும் பொழுது, நமது மொழியில் இரு “அபிவிருத்திகள்” ஏற்படுகின்றன. முதலாவது, தமிழ் மேலும் சர்வதேசிய மயப்படுத்தப்படுகின்றது. இரண்டாவது ஒரு சர்வதேசிய அறிவுமுறைமையினைச் செய்வதற்கேற்ற வகையில் தமிழில் நெகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. மொழியின் நெகிழ்வு என்பது அம்மொழியின் ஓர் ஆற்றல். மொழியின் தன்மையை அறிந்து பிரயோகிப்பவர்களுக்கு இந்த மொழியாற்றலை இனங்கண்டுகொள்வது சலபம். ஆக்க இலக்கியக்காரர் அந்த மொழிப் பண்பாட்டினூடாக இந்த ஆற்றலைப் பிரயோகிக்கிறார். புலமையாளர் தமது ஆய்வு வட்டத்தினுள் நின்று அதன் அணுகுமுறைகளுக்கேற்ப தமது மொழியின் இந்த ஆற்றலை விஸ்தரிக்கிறார்.

இந்த நூலில் இரண்டாவது நடைமுறைமைதான் நிகழ்ந்துள்ளது.

நாதன் நமது விதப்புரைகளுக்கு உரிமையுடையவராகின்றார்.

நாதனின் எழுத்து நடையில் அவரது புலமைத்தெளிவு புலப்படுகின்றது. விடயங்களை எளிமையாக எடுத்துக்கூறும் தெளிவு இருக்கிறது. இந்த எளிமை சிக்கற்பாடுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்கிற எளிமை. அது நூலுக்கு வன்மையையும் கவர்ச்சியையும் தருகிறது.

திரு. நாதனின் இந்தப் பண்பு அவரது ஆளுமையின் வெளிப்பாடாகும்.

நாதனின் சிறப்பியல்பு, 'ஆன்ற வித்தடங்கிய' தன்மை. அறிவு அவரிடத்து உள்ளார்ந்த ஒரு பணிவுணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனை 'அடக்கம்', 'அடக்கமுடைமை' என்று நமது அறப்போதனைப் பாரம்பரியத்திலே குறிப்பிடுவோம்.

இந்த அடக்கமுடைமையானது சலசலப்புப் புலமை முறைமைக்கு எதிர் நிலையானது. 'தனக்குத்தான் தெரியும்' என்ற அலமலப்பு இல்லாதது. அறிவின் பாரத்தில் அமிழ்ந்துவிடும் ஆளுமையைத் தருவது.

கலாநிதி சண்முகநாதனின் இந்நூல், அவரது பல்கலைக்கழகச் சேவைக்கால முதிர்வு நிலையில் வெளிவருகின்றது.

இந்த நூல் அவரது 'இந்திய காலத்தின்' புலமை நாட்டத்தினையும் தேடல் களையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. கலாநிதி சண்முகநாதன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர் இந்தியாவில், மகாராஷ்டிரத்தில் பூனே பல்கலைக்கழகத்தில் உயர்பட்ட மாணவர்களுக்குப் போதித்தவர்.

இங்கு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொதுநிருவாகவியல் டிப்ளோமாக் கற்கைநெறி வருவதற்கு இவரே காரணர்.

கற்கைநெறியைக் கொண்டு வந்தவரே அந்தக் கற்கைநெறி பற்றி ஒரு நூல் எழுதுவது பணியின் நிறைவை, பொலிவை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

திரு. சண்முகநாதன் அவரது குடும்பத்தினரை நீண்டகாலமாக அறிந்தவன் எனும் முறையில் எனக்கு இந்த நூல் பெருமிதந்தோய்ந்த திருப்தியுணர்வைத் தருகின்றது.

தமிழை வளர்ப்பவர்களைத் தமிழ் மறப்பதில்லை.

அன்புடன்

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

நுண்கலைத்துறை

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

23 06 93

பொருளடக்கம்

பகுதி - I

பொது நிருவாகம் - ஓர் அறிமுகம்	9
பணி அமைப்பு	20
நிருவாகத்துறைகள் : திணைக்களங்கள்	28
நிருவாகம் : முகாமைத்துவம்	36
சிவில் சேவை : குடியியற் சேவை	44
பொது நிருவாகத்திற்கு ஆட்சேர்ப்பு	52
பொது நிருவாகத்தின் மீதான கட்டுப்பாடுகள்	58
நிதி நிருவாகம்	67
பொது ஆட்சியியலில் சில முக்கிய விடயங்கள்	75
அபிவிருத்தி நிருவாகம்	83
பணிக்குழுவும் அபிவிருத்தியும்	90

பகுதி - II

அதிகாரப் பரவலாக்கல் - ஓர் அறிமுகம்	95
பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை	98
டட்லி - செல்வா உடன்படிக்கை	102
மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் கீழான அதிகாரப் பரவலாக்கல்	104
மாகாண சபை முறைமையும் - அதிகாரப் பகிர்வும்	115
பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசின் அதிகாரப் பகிர்வுத் திட்டம்	124
பின்னிணைப்பு	145
முடிவுரை	152

1

பொது நிருவாகம் - ஓர் அறிமுகம்

நவீன அரசியல் - சமூக வாழ்க்கையில் பொது நிருவாகம் ஒரு முக்கிய இடத்தினை வகிக்கின்றது. நாகரிக சமுதாய வளர்ச்சியில் பொது நிருவாகம் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக அது பரிணமித்துள்ளதைக் காணலாம். சமுதாய வாழ்க்கையின் பல தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில் திட்டமிடல், நடைமுறைப்படுத்தல் போன்ற பணிகளில் பொது நிருவாகம் ஈடுபட்டுள்ளது. இன்றைய அரசினை "ஒரு நிருவாக அரசு" என்று கூறும் அளவிற்கு அது தனது எல்லா அலுவல்களையும் நிருவாக மயப்படுத்தியுள்ளது. அதனால் நாட்டின் வளர்ச்சி அதன் நிருவாகிகளைப் பொறுத்துள்ளது எனப் பரவலாக நம்பப்படுகிறது.

"அரசு" என்கின்ற அமைப்புத் தோன்றிய காலந்தொட்டே அரசு நிருவாகிகள் என்ற இனமும் தோன்றிவிட்டது. ஒரு காலத்தில் அரசனோ அல்லது அரசுத் தலைவனோ அரசின் எல்லாத்துறைகளையும் கவனித்தும் ஆண்டும் வந்தாலும் அவனது செயற்பாடுகள் குறித்து உதவியவர்களும் துணை நின்றவர்களும் இந்த நிருவாகிகள் என்ற குழுவை உருவாக்கினார்கள். அன்று சிறிய எண்ணிக்கையில் இருந்த இக்குழு காலப்போக்கில் பல்கிப்பெருகி இன்று ஆளும் வர்க்கமாக மாறியுள்ளது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அரசை இயக்கும் பெரும் இயந்திரமாக பொது நிருவாகம் உருவெடுத்துள்ளது. அது ஒரு ஆக்கசக்தியாகவும், மனித நலன்களை ஊக்குவிக்கும் கருவியாகவும் வளர்ந்துள்ளது.

"பொது நிருவாகம்" அரசின் ஒரு முக்கிய பகுதியாகக் கொள்ளப் படவேண்டும். மன்னராட்சி காலத்தில் இதன் பாகுபாடுகள் விளக்கமாக இல்லாதுவிடினும் இப்போது மலர்ந்திருக்கும் மக்களாட்சியில் இது தனித் துறையாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. சட்டமியற்றும் துறை, நிருவாகத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றுள் நிருவாகத்துறையே

எங்கும் பரந்தும் மிகச் சக்தி வாய்ந்ததுமாகக் காணப்படுகிறது. அரசு செயற்படவும், நிலைபெறவும் அதுவே அடித்தளமாக உள்ளது. வளர்முக சமுதாயங்களில் அரசின் கடமைகள் பெருகியுள்ள நிலையில் பொதுநிருவாகத்தின் செல்வாக்கும் அதிகரித்துள்ளது. நவீன அரசுகளின் வளர்ச்சிப் படிகளில் நடுநாயகமாகவுள்ளது இந்தப் பொது நிருவாகமே ஆகும்.¹

நிருவாகம் அநாதியானது

சமுதாய அமைப்பின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நிருவாகமும் தோன்றியதெனலாம். மனிதன் தனித்தனியாக வாழ்ந்த காலம்மாறிகுடும்பம், கிராமம் என்ற கூட்டு வாழ்க்கை ஏற்பட்டபோதே இவற்றை நிலைப்படுத்தி வளம் சேர்க்க நிருவாகம் தோன்றியிருக்கலாம். சமுதாய வாழ்க்கை பல விதத்திலும் பரந்துபட்ட நிலையில் பல நியதிகள், சட்டங்கள் என்பனவற்றால் வழிநடத்தப்பட்டன. கலாசார நெறிமுறைகளும் சமயப் பண்பாடுகளும் வளர்ச்சியுற்றன. இவற்றின் ஒவ்வொரு கூறுகளிலும் நிருவாகம் என்ற பொதுப்பண்பு ஊடுருவி நின்றது. மனிதனின் கூட்டு சமுதாய வாழ்க்கையில் நிருவாகம் இணைபிரியாத அங்கமாக கூடவே வளர்ந்து வந்தது.

ஆனால் இவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தி பொது நிருவாகம் அரசுசார்ந்த துறையாக வளர்ச்சியுற்றது. அதாவது அரசின் செயற்பாடுகள், அதன் நடைமுறைகள் பொது நிருவாகம் என அழைக்கப்பட்டது. சமுதாயத்தில் எழும் பிரச்சனைகளைக் கவனித்தல், அவற்றிற்குப் பரிகாரம் தேடுதல் என்பன பொது நிருவாகத்தின் குறிக்கோள்களாகக் கருதப்பட்டன. மக்களாட்சி மலர்ந்து வரும் இந்நாளில் பொதுப் பிரச்சனைகளை இனங்கண்டு அவற்றிற்குப் பொதுவான பரிகாரம் காணுவது உன்னதமான கோட்பாடாகும். ஆகவே அண்மைக் காலங்களில் மேனாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் பொது நிருவாகம் ஒரு சிறப்பான கற்கை நெறியாக வளர்ந்துள்ளது. இதனைப் பொது ஆட்சியியல் என்பர். பொது நிருவாகம் சம்பந்தமான நெறிமுறைகள், கோட்பாடுகள் என்பனவற்றை உள்ளடக்கியதே பொது ஆட்சியியல். இத்துறை ஒரு தனித்துவமான வழியில் வளர்ந்து வருவதையும் இக்கற்கை நெறிக்கு ஏற்பட்டுள்ள பெருமையினையும் உணர்த்துகிறது பொது ஆட்சியியல்.

நிருவாகம் என்பது அநாதியான இயல்பினைக் கொண்டதாயினும் பொது நிருவாகம் கடந்த இரு நூற்றாண்டுகால எல்லைக்குள் மேலை நாடுகளில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியற் சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் இதனை ஊக்குவித்தன. சமீபகாலத்தில் வெற்றியடைந்த பொதுவுடைமைக் கோட்பாடுகள் இதற்கு உறுதுணையாக உள்ளன. மனிதனும்

சமுதாயமும் இணைந்த நோக்கில் பொது நிருவாகம் ஒரு அடிநாதமாக விளங்குகின்றது.

பொது நிருவாகம் : சொல்விளக்கம்

இங்கு “பொது” என்றும் “நிருவாகம்” என்றும் இரு சொற்கள் உள்ளன. பொது என்பது மக்களைக் குறிக்க, நிருவாகம் ஆட்சியென்றும், செயல்படுத்தல் என்றும் பொருள்படும். ஆகவே நிருவாகம் என்பது பலவகைகளில், பல நோக்கங்களுக்காக ஏற்பட்டுள்ளது. ஒரு கைத்தொழிலைத் திறமையாக நடத்துவதற்கோ, ஒரு ஆடைத் தொழிற்சாலையை நடத்துவதற்கோ சிறந்த நிருவாகம் இன்றியமையாததாகும். ஆனால் இவற்றையெல்லாம் பொது நிருவாகமாகக் கொள்ளப்படுவது இல்லை. ஒரு அரசாங்கத்தின் இயக்கத்தையோ அல்லது ஒரு மாநகரசபையின் செயற்பாட்டையோ நாம் பொது நிருவாகமாகப் பார்க்கின்றோம்.

“மக்களுக்காக அல்லது பொதுநலனுக்காக” செயல்படுவதனை பொதுநிருவாகம் எனக் கொள்கின்றோம்.² ஆகவே பெயருக்கேற்றாற் போல பொதுமக்களுக்காக அந்த நிருவாக இயந்திரம் இயங்குகின்றது. இந்த ஆட்சியியந்திரம் வெவ்வேறு நிலைகளில் பலராலும் வழிநடத்தப்படுகின்றது. அதனை இயக்குபவர் அல்லது அதற்குப் பொறுப்பாக உள்ளவர் அரசனாகவோ, பிரதம மந்திரியாகவோ, ஜனாதிபதியாகவோ, அல்லது மாநகரசபைத் தலைவராகவோ இருக்கலாம். அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட நிலையில் ஒரு காரியதரிசியோ அல்லது தலைமை நிருவாகியோ நிருவாகத்தினை நடத்தலாம். பொது நிருவாகம் நிரந்தரமான பொது நன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது.

பொதுநிருவாகம் சந்தைகள், தெருக்கள், வைத்தியசாலைகள் போன்ற பொதுப்பணிகளில் ஈடுபடுவதும் முக்கியமானதாகும். பொது மக்களிடமிருந்து வரிகளை அறவிடுவதும் அவற்றை முறையாகக் கணக்கு வைத்துப் பொதுக் காரியங்களுக்காகச் செலவிடுவதும் இயல்பு. பொதுக்காரியங்களில் எவ்வாறு தம்மை இணைத்துக் கொள்வது என்பது பற்றிய வழிமுறைகளை வரையறை செய்வதும் அதற்கான அமைப்புகளை ஏற்படுத்துவதும் அவற்றை நிருவகிப்பதும் பொது நிருவாகத்தின் கடமையாகும். ஆகவே தனது கடமைகளுக்கும் செயற்பாட்டிற்கும் ஏற்ற முறையில் இது பரந்தும் விரிந்துமுள்ளது. பொதுநிருவாகம் ஒரு நிறுவனரீதியான கட்டமைப்பினைக் கொண்டுள்ளது.³

அறிவியல் முறையிலான கண்ணோட்டம்

பொது நிருவாகம் அரசாங்கத்தின் அல்லது ஒரு பொது நிறுவனத்தின் செயற்பாட்டினை, இயக்கத்தினைக் குறிக்கின்றது. அன்றாட செயற்

பாட்டினையும் அதற்கான கோட்பாடுகளையும் விளக்குகின்றது. அந்த வகையில் அதனை ஒரு கலையாகக் கருதலாம். ஆனால் பொது நிருவாகம் என்ற கற்கை நெறியானது பொது அமைப்பின் அன்றாட செயற்பாட்டினை ஆராய்வதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. செயல்பாடு, செயல்முறை என்பனவற்றோடு பொது நிருவாகத்தினை தத்துவார்த்தமாகவும் அணுகவேண்டியுள்ளது. அதன் நோக்கங்கள், பெறுபேறுகள் என்பனவற்றை விமர்சனக் கண்கொண்டு ஆராய்ந்து எதிர்கால நலன் களுக்கு வழிவகுக்கப்படுகின்றது. இந்தவகையில் பொது நிருவாகம் ஒரு அறிவியல் சார்ந்த துறையாக மதிக்கப்படுகிறது.

எனினும், பௌதிக, இரசாயன விஞ்ஞானங்களைப்போன்று திட்ட வட்டமான பரிசோதனைகளையோ அல்லது நிலையான கண்டு பிடிப்புக்களையோ சமூக விஞ்ஞானத்தில் காணமுடியாது. பொது நிருவாகம் போன்ற சமூக விஞ்ஞானங்கள் முழுதாக மனிதனையே சார்ந்து இருக்கின்றன. மனிதன் விருப்பு, வெறுப்புக்களுக்கும் சூழல் ஆதிக்கத்திற்கும், உணர்ச்சிகளுக்கும் பெருமளவில் கட்டுப்பட்டவன். ஆகவே மனிதனை இவற்றினின்றும் பிரித்து வேறாக ஆராய்ச்சி செய்வது இயலாத காரியமாகும். ஆனாலும் சமீபகாலங்களில் பௌதிக, உயிரியல் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளின் தாக்கத்தினை சமூக விஞ்ஞானங்களில் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

திட்டமிட்ட ஆராய்ச்சிகள் மூலம் பொதுவான நியதிகளை வகுத்துக் கொள்ள முடிகின்றது. பொது நிருவாகம் பற்றிய ஆய்வுகள் பரந்த அளவில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வுகளில் அவதானித்தலும், தகவல் சேகரித்தலும் நடைபெறுகின்றது. இதனைப் பின்பு பாகுபடுத்தியும் வகைப்படுத்தியும் பொது நியதிகளை எட்ட முயலுகிறார்கள். சுற்றச்சூழல்களைக் கட்டுப்படுத்தி அவற்றின் மனித செயல் பாட்டினை ஆராய்கிறார்கள். இதனைத் திரும்பத்திரும்பச் செய்வதன் மூலம் பொதுவாக எட்டிய முடிபுகளை நிரூபிக்கிறார்கள். சமூக விஞ்ஞானிகள் இவ்வாறு பொது நிருவாகக் கற்கைநெறியினை அறிவியல் சார்ந்த நெறியாக உருவாக்கியுள்ளனர்.⁴

ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்பே 1887இல் அமெரிக்க சிந்தனையாளரான வுட்ரோ வில்சன் "பொது நிருவாகம் ஒரு விஞ்ஞானம்" என்று அழைத்தார். இத்துறையில் பல ஆரம்ப நூல்களை எழுதிய பேராசிரியர் வில்லோபி "பொது நிருவாகத்தில் காணப்படும் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் பொதுவாகப் பிரயோகிக்கப்படக்கூடியவை. இதுவே விஞ்ஞானத்தின் இயல்புமாகும்" என்றார்.⁵ 1937இல் நியூயோர்க் பொது நிருவாக ஆராய்ச்சி நிறுவனம் "நிருவாக விஞ்ஞானம்" என்ற கட்டுரைத் தொகுதியினை வெளியிட்டது.

அரசியலும் பொது நிருவாகமும்

அரசாங்கத்தினதும் அதன் பல்வேறு துறைகளினதும் செயல்பாடுகள் பற்றிய கற்கை நெறியாக பொது நிருவாகம் உருப்பெற்றது. அதனால் அரசியலுக்கும் பொது நிருவாகத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டெனலாம். அரசு, அரசாங்கம், பொது நிருவாகம் என்று மூன்றும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. "அரசு" என்பது அரசாங்கம் என்ற அமைப்பின் மூலமாகத் தெரியவருகின்றது. அரசாங்கமே பொது நிருவாகம் எனப்படும் ஆட்சி இயந்திரத்தின் வழியாகச் செயல்படுகிறது. அரசின் கொள்கைகளை வகுப்பது அரசாங்கம்; அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவது அல்லது அமுலாக்குவது நிருவாகம். ஆகவே அரசியலுக்கும் பொது நிருவாகத்திற்கும் தொடர்பு காணப்படுகிறது.

"பொதுக் கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்துவது பொது நிருவாகம்" என லியோனார் வைட் வரைவிலக்கணம் கூறுகின்றார். அதாவது பொது நிருவாகம் தனியார் நிறுவனத்தினின்றும் வேறுபட்டதாகும். தனியார் நிருவாகம் தனிநபர் நலத்திலும், வழிகாட்டலிலும் தங்கியிருக்கிறது. அதன் அடிப்படை இலாபமீட்டுதலாகும். ஆனால் பொது நிருவாகம் பரந்து வாழுகின்ற மக்கள் கூட்டத்தின் நன்மைக்காக வகுக்கப்படும் பொதுக் கொள்கைகளை அரசாங்கம் நெறிப்படுத்துவதாகும்.

அரசாங்கத்தில் மூன்று துறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை சட்டமியற்றும் துறை, நிருவாகத்துறை, நீதித்துறை என்பனவாகும். அரசாங்கம் இம்மூன்று துறைகள் மூலமும் செயல்படுகிறது; அதனால் அவையனைத்தும் பொதுநிருவாகமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. எனினும் இதன் முக்கிய அலகான நிருவாகத்துறை நடுநாயகமாக விளங்கி அதுவே பொதுநிருவாகத்தின் அடித்தளமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மேலும், இந்த நிருவாகத்துறையின் ஒரு அங்கமாக உள்ள ஆட்சி இயந்திரம் எனப்படும் நிரந்தர ஆட்சியமைப்பு.

பொது நலனுக்காகப் பொதுக்கொள்கைகள் வரையப்படுகின்றன. இது அரசாங்கத்தின் அல்லது ஒரு பொது அமைப்பின் கடமை. இந்தக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தி பலனைத் தருவது நிருவாகிகள். அவர்களையே பொது நிருவாகிகள் என்றும், பொது ஆட்சியாளர் என்றும் கூறுவதாக வரைவிலக்கணம் தரப்படுகின்றது. பொதுக் கொள்கையின் வெற்றியை அல்லது பலனை தேடித்தருவது முகாமைத்துவம். பொது நிருவாகம் என்ற கட்டமைப்பு வழிநடத்தப்படுவதற்கு முகாமைத்துவத்தின் பங்கு அளப்பரியது. பொது ஆட்சியியலில் முகாமைத்துவம், தலைமைத்துவம் ஆகிய பண்புகள் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

பொது நிருவாகம், தனியார் நிருவாகம்

அமைப்பு ரீதியாக பொது நிருவாகம், தனியார் நிருவாகம் என்பவற்றிடையே பொதுப்படையாக ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. பொறுப்புணர்ச்சி, அதிகாரம், வழிகாட்டல் என்பவற்றின் அடிப்படையில் சேவை மனப்பான்மையோடு இரண்டு நிருவாகங்களும் செயற்படுகின்றன. திறமையான செயல்பாட்டின் மூலம் சிறந்த பலாபலன்களை அடைய முயலுகின்றன.

ஆனால் பலாபலன்கள் பொதுமைத் தன்மை உடையனவாக பொது ஆட்சியியலில் உள்ளது; மக்கள் நலம் நாட்டின் நலம் என்று வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தனியார் துறையின் குறிக்கோள் தனியார் நலமும் செல்வாக்குமேயாகும். அங்கு தனிமனிதனுக்கோ அல்லது ஒரு கம்பனிக்குோ பலன்கள் வந்து சேருகின்றன. அதனால் வழிநடத்தலும், கொள்கை வகுத்தலும் அவரவர் நலன் கருதியே நடைபெறுகின்றது.

அரசாங்கம் அல்லது பொது ஆட்சி, பொது நலனைக் கருதுவதால் அதனை வழிநடத்துவதற்குப் பல சட்டங்களும் வழிமுறைகளும் உள்ளன. முக்கியமாக, நிருவாகிகளைக் காப்பாற்றும் ஒழுங்குகள் நியதிகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. பொது நிருவாகி ஒருவர் தான் செயற்படும் சூழ்நிலையில் பல உத்தரவாதங்களைப் பெற்றுள்ளார். இத்தகைய நன்மைகளையோ சூழ்நிலைகளையோ தனியார் துறையில் காண முடியாது.

தனியார் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் முதலாளி அல்லது தலைவரின் இலாபத்திற்காக உழைக்கிறார்கள். ஆனால் பொது நிருவாகம் இலாபத்தை நோக்காது பொது மக்களுடைய நன்மைக்காக செயல்படுகிறது. அவர்களுக்கு சமுதாயத்தின் அபிவிருத்தியும் பொதுநலனுமே இலட்சியமாக உள்ளது. அதற்காக அந்த நிருவாகி தன்னை வெளிக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. எல்லா இடத்திற்கும் பொதுவான சட்ட ஒழுங்குகள் பின்பற்றப்படுகின்றது. ஆகவே பொது நிருவாகம் இப்போது தனித்துவமான பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

பொது நிருவாகம் பற்றிய சித்தாந்தம்

நிருவாகம் பற்றிய சித்தாந்தம் ஒன்றினை ஆராய்வது மிக அவசியமாகிறது. ஏனெனில் மனித வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஊடுருவி நின்று, மனித வாழ்வை வளம்படுத்த உதவும் துறையாக விளங்குகின்றது. எத்தகைய மனித குலத்தை அரசு நிறுவ முயற்சிக்கிறது. அதனை எந்த வழிவகைகளில் ஏற்படுத்த முனைகிறது என்பதெல்லாம் சித்தாந்தக் கண்கொண்டு பார்க்க வேண்டியுள்ளது. பேராசிரியர் மார்ஷல் டிமோக் இதனைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "பொது நிருவாகம் இன்று இவ்வளவு பரந்தும் வளர்ந்தும் உள்ள நிலையில் அதற்கென ஒரு கோட்பாடு உருவாகவேண்டும்."

நிருவாகமென்பது பொதுவான குறிக்கோள்களை உள்ளடக்கியது; அத்தோடு வழிமுறைகளையும் கொண்டுள்ளது. அதாவது, கொள்கையாளர்கள் வகுக்கும் இலட்சியத்தை வெற்றிகரமாக அடைய ஆட்சி இயந்திரம் உதவுகின்றது. ஏற்றுக்கொண்ட குறிக்கோளினை எட்டுவதற்கு சகலவிதமான ஒத்துழைப்பும் எல்லாப் பிரிவினரிடமும் இருக்க வேண்டும். நிருவாகம் ஒருமித்த பண்பினதாகவும் அதேவேளை எல்லாத் தரப்பினரையும் மகிழ்விக்கக் கூடியதுமாக விளங்க வேண்டும். மனித மேம்பாட்டிற்கு நிருவாகம் உதவுவதோடு மனித நேயத்தையும் வளர்க்க வேண்டும். அதுவே அபிவிருத்தி நிருவாகத்தின் இலட்சியமாகும்.

அணுகுமுறைகள்

ஏனைய சமூக விஞ்ஞான கற்கைநெறிகளில் காணப்படுவது போன்று பொது ஆட்சியில் கற்கை நெறியிலும் பல அணுகுமுறைகள் உள்ளன. அவற்றுள் மிகப் பழமையானது சட்ட அணுகுமுறையாகும். அதாவது பொது நிருவாக அமைப்பையும் அதன் செயல்பாட்டினையும் சட்ட ரீதியான கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பது. பொது நிருவாகத்திலுள்ள அமைப்புகள், அலகுகள் ஆகியவற்றின் அதிகாரங்கள், அவற்றை ஏற்படுத்திய சட்டவாக்கங்கள் என்பவற்றை ஆராய்தல். மேலும் இவையாவும் சட்டத்திற்குட்பட்டு இயங்குவது மிக முக்கியமாகும். பிரான்ஸ், ஜெர்மனி ஆகிய ஐரோப்பிய நாடுகளில் சட்டரீதியான அணுகுமுறை முதன்மை பெற்றிருந்தது.

ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை கடந்த நூற்றாண்டுகளில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததொன்றாகும். இங்கிலாந்து, ஐரோப்பா, ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்ற வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் நிலவும் பொது ஆட்சி முறையினை ஒப்பீட்டுக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்வதாகும். பொது நிருவாகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள வெவ்வேறு அமைப்புகளையும் அவற்றின் செயல்பாடுகளையும் ஒப்பிடுவதன் மூலம் பொது முடிபுகளை எட்ட முடிகிறது. இதன் அடிப்படை நோக்கம் நிருவாகத்தின் பயன்பாட்டினை ஊக்குவிப்பதாகும். இதனை வில்சன், மாக்ஸ் லெபர் போன்றோர் முதன்மைப்படுத்தினர்.

நவீன அணுகுமுறைகளுள் சமூகவியல் அணுகுமுறையினையும் அறிவியல் ரீதியான முறையையும் குறிப்பிட வேண்டும். மனிதனை ஒரு சமூகப் பிராணியாக மதித்து ஆராய்வது அண்மைக் காலங்களில் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது. இது கார்ல் மாக்ஸின் சித்தாந்தத்தின் பின்பு ஏற்பட்ட மாற்றமாகும். தனிமனித செயற்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காது மனிதனையும், அவனது இயல்புகளையும் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கமாகக் கருதி ஆராய்வது இதன் சிறப்பாகும். சமூகவியல்

கண்ணோட்டத்திற்கு ஊக்கம் தருவதாக உள்ளது நடத்தைவாத அணுகு முறை. இவற்றில் சட்டத்தின் பிரதானம் பின்தள்ளப்பட்டு மனித இயல்பு, மனித மேம்பாடு என்ற குறிக்கோள்கள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன.

நடத்தைவாத அணுகுமுறையினை வலியுறுத்தி பேராசிரியர் எச். ஏ. சைமன் "நிருவாக நடத்தை" என்ற நூலினை 1947 இல் வெளியிட்டார். அதுவரை நடைமுறையிலிருந்த சட்ட அணுகுமுறை, அமைப்புரீதியான அணுகுமுறைகளில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டினார். இவற்றினால் நிருவாகத்தின் செயல்முறைகளையோ அதன் பயன்பாட்டினையோ எடைபோட இயலாது. ஏனெனில் நிருவாகிகளும் அவர்கள் இயங்கும் தன்மையும் சமுதாயச் சூழலைப் பொறுத்துள்ளது. ஏனைய அலுவல்களைப் போன்று பொதுச் சேவையில் ஈடுபட்டுள்ள வரும் சூழல் தாக்கங்களுக்கு உள்ளாகின்றனர். எனவே பொது ஆட்சியியல் நடத்தைவாதம் மற்றும் உளவியல் கண்ணோட்டத்துடன் ஆராயப்பட வேண்டும் என சார்ள்ஸ் மெரியம், டேவிட் ஈஸ்டன் போன்றவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள்.

மனித நேயம்

பொது நிருவாக அமைப்பு என்பது முதலும் இறுதியுமாக மனித சேவைக்கே பயன்படவேண்டும்.⁷ சமுதாயத்தின் பல தேவைகளையும் நிறைவுசெய்ய ஏற்பட்ட இந்த அமைப்பானது காலப்போக்கில் தனியானதும், தனக்கே உரித்தானதுமான பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்கிறது. அதனால் மனிதகுலத்தினின்றும் வேறுபட்டது போன்று அது செயல்பட ஆரம்பிக்கிறது. இதனைக் கண்டித்து அண்மைக் காலங்களில் சிந்தனையாளர்கள் மனித நேயத்தினை வலியுறுத்துகிறார்கள்.

பொதுநிருவாகம் இரு வகையானதொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளது.⁸

1. நிருவாக அமைப்பினுள் ஒரு அலுவலருக்கும் பிற அலுவலர்களுக்கும் ஏற்படும் தொடர்பு
2. அலுவலர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் இடையில் நிகழும் தொடர்பு

இங்கு சிறப்பாகக் கவனிப்பது இந்த இரண்டாவது தொடர்பாகும். அதாவது பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் தேவைகளுக்காக நிருவாகத்தினை அணுகுகின்றனர். அவர்களில் பலர் பலவிதமான மனநிலைகளோடு, வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளில் தொடர்பு கொள்கிறார்கள். இவர்களையும் இவர்களது தேவைகளையும் மனிதாபிமானத்தோடு அணுகவேண்டும். இது சிறந்த முறையிலான பொது மக்கள் தொடர்புகள் மூலம் கைகூடும். இதற்கு பொது ஆட்சியாளர் தமது கடமைகளைப் பொதுத் தொண்டாகக் கருதுதல் அவசியமாகும்.

பொதுக் கொள்கையும் பொது ஆட்சியியலும்

பொதுக் கொள்கைகளை வகுப்பதும் செயற்படுத்துவதும் பொது நிருவாகம் என்றும் இதுவே பொது ஆட்சியியலாகும் என்றும் வரைவிலக்கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே பொதுக் கொள்கை என்றால் என்ன என்பதை விளக்கவேண்டும். தனியார் கொள்கை, தனியார் நலன் என்பவற்றிற்கு முற்றிலும் மாறாக பொது நிருவாக அமைப்புகள் கொள்கை வகுத்தலிலும், செயற்படுத்தலிலும் ஈடுபட்டுள்ளன. உதாரணமாக ஒரு அரசாங்கமோ அல்லது பிரதேச சபையோ தத்தமது அதிகாரத்திற்குட்பட்ட மக்களின் பொது நலனைக் கருத்திற் கொண்டு கொள்கைகளையும், திட்டங்களையும் வகுக்கின்றன. இவற்றைச் சட்டவரையறைக்குட்படுத்தி அமுல்படுத்துகின்றன. அதற்குப் பொது மக்களிடமிருந்து சேகரித்த நிதியைச் செலவிடுகின்றன.

பொதுக் கொள்கை பற்றி ஆராயும்போது, அதனை உருவாக்கும் நிறுவனத்தைப் பற்றியும், பொதுக் கொள்கையின் தன்மை பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பொது மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதையும், பொது மக்களின் வசதிகளைப் பெருக்குவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது எதுவோ அதெல்லாம் பொதுக் கொள்கை எனலாம். அதேவேளை இக்கொள்கைகளை இயற்றவும் செயல்படுத்தவும் முனைந்து நிற்பவை பொது நிறுவனங்களாகும். தேசிய மட்டத்திலும், மாநில மற்றும் கிராம மட்டங்களிலும் இந்நிறுவனங்கள் உள்ளன.

பொதுக்கொள்கை சம்பந்தமாக ஒரு அடிப்படை இயல்பு எல்லாப் பொது நிறுவனங்களிலும் காணப்படுகிறது. அதுவே அரசியல் நோக்கமாகும். அதாவது பொதுக்கொள்கை வகுப்பதிலும், திட்டமிடுதலிலும் அரசியல் நோக்கம் கலந்துள்ளது. அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நபரோ அல்லது ஒரு அரசியல் கட்சியோ தமது எதிர்கால வாய்ப்பினை முன்வைத்தே கொள்கை வகுப்பதிலும், திட்டமிடுதலிலும் ஈடுபடுகின்றனர். எனவே பொதுக்கொள்கைகளில் பொருளாதார வளங்களோடு அரசியல் பலாபலன்களும் பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றன. இதில் தலைவர்கள் மட்டுமன்றி பொது ஆட்சி நிருவாகிகள் பலரும் பல நிலைகளிலும் சேர்ந்து செயல்படுகின்றனர்.

பொது நிருவாகம் : பயனும் பங்களிப்பும்

இன்றைய நாகரிகமான சமுதாய வாழ்க்கையில் பொது நிருவாகம் எங்கும் வியாபித்துள்ளதைக் கண்டோம். அதன் உதவி இல்லாமல் அன்றாட வாழ்க்கை நடைபெறுவது சிரமம் என்பதையும் உணர்ந்துள்ளோம். அதனால் பொது நிருவாக அமைப்புகளும் அலகுகளும் பல்கிப் பெருகி தேசிய மட்டத்திலும், மற்றும் மாநில, கிராமிய மட்டத்திலும் வியாபித்துள்ளன. இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில், முன்பு எப்போதும்

இல்லாத அளவிற்கு இவை வளர்ந்தும், வலிமை வாய்ந்தும் காணப்படுகின்றன. பொது நிருவாக அலகுகள் சட்டரீதியாகப் பன்முகப்படுத்தப்பட்டு செயலாக்கம் பெற்றுள்ளன. இதற்கான காரணம் இந்த நூற்றாண்டில் மனித சமுதாயத்தில் தோன்றியுள்ள மிகச் சிக்கலான பிரச்சனைகளாகும். இவை நாளுக்குநாள் பெருகிக்கொண்டு போவதோடு பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளும் கடினமாகின்றன. இவை யாவும் பொது நிருவாகத்தின் மீது பெரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றன.¹⁰

அதேவேளை பொதுநிருவாக அமைப்பு தனக்கே உரித்தான அதிகாரத் தன்மையினை வெளிப்படுத்தி தமது கடமையிலிருந்து விலகிச் செல்ல எத்தனிக்கின்றது. அதிகாரிகள் தமது சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் அளவுக்கு அதிகமாக வலியுறுத்துகின்றனர். பொது ஆட்சியின் அடிப்படையான சமூகசேவை மனப்பான்மை மறக்கப்படுகின்றது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் தொடர்பாளர்களும் மக்களும் ஒன்றிணைந்து பொதுநிருவாகத்தின் பங்களிப்பினை உறுதி செய்ய வேண்டும்.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. 'Public Administration is the heart of the problem of modern government.'
White, Leonard D, **Introduction to the Study of Public Administration**, 1958, p. 16.
2. 'Public Administration consists of all those operations having for their purpose the fulfillment or enforcement of public policy.'
White, L D, op. cit. p 2.
3. Dimock, Marshall E, **The Philosophy of Administration**, New York, 1958, p. 12.
4. Dahl, Robert A, *The Science of Public Administration* in **Public Administration Review**, Vol. 7, 1947.
5. Refer Willoughby, W F, **Principles of Public Administration**, Broolings Institute, Washington, 1927.
6. Finer, S E, **Primer of Public Administration**, Muller, London, 1957.
7. 'As public administration is manned by and meant for human beings human factor becomes of central concern to it.'
Avasthi, A and Maheswari, S, **Public Administration**, New Delhi, 1962.
8. Gladden, E N, **Essentials of Public Administration**, London, 1953.
9. "In addition to money and other economic costs, public policies may have variety of political and social costs."
Davis, Jr. James W, **An Introduction to Public Administration**, New York, 1974, p. 12.
10. "Administration is now so vast an area that a philosophy of administration comes close to being a philosophy of life."
Dimock, Marshall E, op. cit. p. 2.

இன்றைய பொது நிருவாகத்தில் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது அமைப்பாகும். இது இன்று மனித சமுதாயத்தில் எல்லா நிலைகளிலும் காணப்படுவதொன்றாகும். அமைப்பு என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் கூறும்போது “குறிக்கோள்களை எளிதில் எட்டுவதற்குச் செய்யப்பட்டுள்ள ஒழுங்கமைப்பு”¹ என்கிறார்கள். பல்வேறு குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு பலதரப்பட்ட அமைப்புக்கள் மனித சமுதாயம் முழுவதும் பரவி நிற்கின்றன. அதனால் சமுதாய வாழ்க்கை அமைப்புக்களினால் ஆளப்படுவதாகவும், தனிமனித நிலையிலிருந்து மாறி அமைப்பு மனிதனாக செயற்படுவதாகவும் கூறுகிறார்கள். இந்த அமைப்பு அல்லது நிறுவனம் சம்பந்தமாக பல கோட்பாடுகள்² உருவாகியுள்ளமையும் கண்கூடு.

பொது நிருவாகத்தில் பல்வேறு தொழிற்பாடுகள், கடமைகள் என்பவற்றைக் கவனிக்க பல்வேறு துறைகள் அல்லது அலகுகளை ஏற்படுத்துகிறார்கள். இத்துறைகள், அலகுகள் ஆகியவற்றினை நிருவகிக்க வேண்டி பணியாட்களை நியமிக்கிறார்கள். அவற்றிற்குத் துறைத்தலைவர்களையும் நிருவாக முகாமையாளர்களையும் நியமிக்கிறார்கள். இவர்களது தொடர்புகள், கடமைகள், உரிமைகள் என்பன பற்றிய சட்ட நியதிகளை வகுக்கிறார்கள். ஆக இவை அனைத்தும் ஒன்றிணைந்தும் ஒருங்கமைந்தும் காணப்படுவதுதான் அமைப்பு.³ அத்தோடு அது செயலாக்கத்தினையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

பணி அமைப்பு எதற்காக என்ற கேள்வி எழுகிறது. எடுத்துக்கொண்ட ஒரு வேலையைச் செய்து முடிப்பதற்கு என்பது அதன் நோக்கமாகும். ஒரு வேலையைச் செய்து முடிப்பதற்கு பலருடைய செயற்பாடுகள் வேண்டியிருப்பதால் அதற்காக அமைப்பும் பெரிய அளவில் ஏற்படுகின்றது. சில வேலைகளைச் சமுதாய மட்டத்தில் திரும்பத் திரும்பச் செய்யவேண்டியுள்ளது. அதனால் நிரந்தரமான அமைப்புக்களும்

அவற்றிற்கு நிரந்தர நியமனங்களும் நிகழ்கின்றன. அத்தோடு தனிமனித தொடர்பிலிருந்து வளர்ச்சியுற்று சட்டப் பராமரிப்பு நிலைக்கு மாறுகின்றது. அதனால் பலவேறுபட்ட சட்டவாக்கங்களும் அவற்றை நிருவகிக்க பிரத்தியேக நீதிமன்றங்களும் காலப்போக்கில் உருவாகின்றன. மனித சமுதாயத்தில் தேவைகளுக்கேற்ப அமைப்புகள் தோன்றுவதுபோல நிருவாகத்திலும் அமைப்புக்கள் உருவாகுவது இன்றியமையாததொன்றாகும்.

அமைப்பின் தொழிற்பாடு

ஒரு அமைப்பின் இயல்பும் அதன் குண நலன்களும் அதன் தொழிற்பாட்டினால் அறியப்படுகின்றது. பொது ஆட்சியில் காணப்படும் அமைப்புக்கள் பொதுக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்த ஏற்பட்டவையாகும். இவை மத்திய, மாநில அரசைச் சார்ந்தவையாகவும், உள்ளூராட்சி சம்பந்தமானவையாகவும் காணப்படலாம். நாட்டின் பல மட்டத்திலும் வகுக்கப்படும் பொதுக்கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தவும் நிருவகிக்கவும் அமைப்புக்கள் தோன்றியுள்ளன. இவற்றின் செயற்பாடுபற்றி ஹெர்பர்ட் சைமன்¹ பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

1. முதலில் அமைப்புக்கள் தமக்குள்ளே வேலைகளை வகுத்தும் பகிர்ந்தும் கொள்ளுகின்றன.
2. நடைமுறைச் செயற்பாடுகளை வகுக்கின்றன.
3. எல்லா நிலைகளிலும் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளுகின்றன.
4. உள்ளடங்கல் பயிற்சியினை அளிக்கின்றன.

இவ்வாறு அமைப்புக்கள் உயிரூட்டத்துடன் தமக்குள்ளே சுமுகமாகச் செயற்படுகின்றன. அவை சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ள வகையில் மூலவளத்திற்கேற்ப செயலாற்றுகின்றன. அமைப்புக்களிடையே மேலிருந்து கீழாகவும், பக்கவாட்டாகவும் தொடர்புகள் உள்ளன. நாட்டின் அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப அதிகாரங்கள் உச்சியில் குவிந்திருக்கலாம்; அல்லது மேலிருந்து கீழ்நோக்கி பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அதே போல் தகவல் தொடர்புகளும் மேலிருந்து கீழிருந்து மேலாகவும் பக்கவாட்டிலும் பரப்பப்படலாம். தகவல் தொடர்புகள் இன்று பொது நிருவாகத்தில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றன. இத்தொடர்பானது ஆட்சி அமைப்புக்கள் இடையே நின்றவிடாமல் பொது மக்களையும் சென்றடையவேண்டியுள்ளது. அதற்கும் தொடர்புச் சாதனங்கள் எனப்படும் அமைப்புக்கள் பயன்படுகின்றன.

அமைப்புக்கள் பற்றிய அணுகுமுறையில் இரண்டுவகையினை லியோனார்ட் வைட் முன்வைத்துள்ளார். முதலாவது, அமைப்புக்கள் சட்டங்களால் வரையறை செய்யப்பட்டவை என்றும் அமைப்பு என்ற

அடிப்படையிலேயே அறியப்படவேண்டும் என்பதாகும். அரசாங்கத்தின் சட்டங்கள், நியதிகள் என்பவற்றால் அமைப்புக்கள் பல்வேறு தேவைகளுக்காக ஏற்படுகின்றன. அவை தொடர்ந்தும் சட்டவரையறைக்குட்பட்டே செயலாற்றுகின்றன. இது அமைப்பு தொழிற்பாட்டு அணுகுமுறை என அழைக்கப்படுகின்றது. இதில் அலுவலர்கள் தம்மை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் அமைப்புக்குட்பட்ட கடமைகளைப் புரிகின்றார்கள். இதனை சட்ட அணுகுமுறை அல்லது நிறுவன அணுகுமுறை என அழைத்தனர்.

ஆனால் அண்மைக் காலங்களில் சமூகவியல் அணுகுமுறைகள், மனிதநேய அணுகுமுறைகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.⁵ பொது நிருவாகத்தில் காணப்படும் அமைப்புக்கள் சமுதாயத்தின் தேவைகளை நிறைவுசெய்ய ஏற்பட்டவை என்பதும் ஆட்சி அமைப்புக்கள் மனித இயல்புகளுடன் தொடர்புடையவை என்பதும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. மனிதநேய அணுகுமுறை நிருவாகம் மனிதனுக்காக மனிதனால் ஆக்கப்பட்டது என்ற அடிப்படையில் உருவானதாகும். நிருவாகம் முழுமையாக மனிதனுக்கே பயன்படுவதாகும். ஆனால் ஆட்சி இயந்திரம் நிறுவனமயப்படுத்தப்படும்போது மனிதத் தொடர்புகளை மறந்துவிட்டு சட்டத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை மனிதநேய அணுகுமுறை புறந்தள்ளி மீண்டும் மனிதத் தொடர்புகளுக்கும், மனித உணர்ச்சிகளுக்கும் முதலிடம் கொடுக்க முற்படுகிறது. இதில் சமுதாயக் கண்ணோட்டம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

அமைப்பில் காணப்படும் கோட்பாடுகள்

பொது நிருவாகத்தில் அமைப்புக்கள் அல்லது நிறுவனங்கள் இன்றியமையாதவை எனக் கண்டோம். அதாவது, பலவிதப்பட்ட கடமைகள், செயற்பாடுகளை உள்ளடக்கி இந்த அமைப்புக்கள் தோன்றுகின்றன. இந்த அமைப்புக்கள் உருவாகுவதிலும், செயற்படும் முறையிலும் சில கோட்பாடுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இவற்றுள் படிநிலை அமைப்பு முறை ஒன்றாகும். அதாவது அதிகாரம் சம்பந்தமாக பல படிநிலைகளை அது உள்ளடக்கியுள்ளது.⁶ இந்தப் படிநிலை அமைப்பில் அதிகாரத் தலைமைப்பீடம் உள்ளது. அதற்குக் கீழாக மத்தியநிலை அதிகாரிகளும், அடிமட்டத்தில் சாதாரண அலுவலர்களும் உள்ளனர்.

படிநிலை அமைப்பே எங்கும் காணப்படுவது. இதில் கட்டளைகளை இடுவதற்கும், பொறுப்புக்களை பகிர்ந்தளிப்பதற்கும் படிநிலை அமைப்புமுறை ஏற்றதாகும். ஒருமுகப்பட்ட தலைமைத்துவம் உருவாக ஏதுவாகும். அமைப்பிற்குரிய வளங்களைச் சமமாகப் பங்கீடு செய்யவும், குறித்த காலத்தில் கடமைகளைச் செய்து முடிக்கவும் இந்தக் கோட்பாடு எல்லோராலும் விரும்பப்படுகின்றது. இங்கு அதிகாரங்கள் மேலிருந்து கீழாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. இது தவிர சுழற்சி

முறையில் சுற்றுவட்டமாக அதிகாரங்கள் பன்முகப்படுத்தப்படலாம். இந்நிலையில் அதிகாரிகள் உயர்வு, தாழ்வு காட்ட இயலாது; அதிகாரங்கள் பக்கவாட்டாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன.

படிநிலை அமைப்பு போன்று “இணைப்புக்கட்டுப்பாட்டு” முறையும் மிகவும் பழமையான நிருவாக அமைப்பு முறையாகும். இதில் தலைமையதிகாரி ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ள உதவியாளர்களையும் சிப்பந்திகளையும் மேற்பார்வை செய்கின்றார். இவர்களின் எண்ணிக்கை ஐந்தோ, பத்தோ அல்லது ஆகக்கூடியது இருபத்தைந்தோ ஆகும். இவ்விணைப்புக் கட்டுப்பாட்டு முறையில் அதிகாரி அன்றாட அலுவல்களை நிறைவேற்ற தமது பணியாளர்களை நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பார். பின்தங்கிய சமுதாயங்களில் அரச நிருவாகிகளின் கடமைகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த காலத்தில் இணைப்புக் கட்டுப்பாடு பயன்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஆட்சியமைப்பு பெருமளவில் இயந்திரமாக்கப்பட்டு தொடர்பு சாதனங்கள் விரிவடைந்த இன்றைய நிலையில் இதன் முக்கியம் குறைந்துள்ளது. ஒரு நிருவாக அதிகாரி தமது பணியாட்களைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கவும் காரியங்களைத் துரிதமாகச் செய்விக்கவும் இப்போது பல வழிகள் தோன்றியுள்ளன.

பணியமைப்பின் அதிகாரிகள் என்போர் நடுநாயகர்களாக அமைந்துள்ளனர். அதிகாரிகள் சட்டரீதியாக அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பர். அவ்வதிகாரங்களை யாப்பு முறையில் பெற்றிருப்பார்கள்: அல்லது மேலிடத்திலிருந்து கட்டளை மூலம் பெற்றிருப்பார்கள். அதிகாரிகள் தமது அன்றாட கடமைகளைப் புரிவதற்கு இது இன்றியமையாததாகும். தமது செயற்பாடுகள் மக்களைச் சென்றடைவதற்குப் பலரது பங்களிப்புத் தேவைப்படுகின்றது. தமக்குக் கீழ் சேவை செய்யும் பணியாளர்களை வழிப்படுத்தவும், தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி மக்கள் பயனடையச் செய்யவும் அதிகாரம் தேவைப்படுகிறது.

கட்டளையிடுதல் ஒருமைப்பாடு

படிநிலை அமைப்பு முறையில் எந்தவித சந்தேகமுமில்லாமல் கட்டளைகள் மேலிருந்து கீழ்நோக்கி வருகின்றன. பணியமைப்பின் தலைமைப் பதவியில் இருப்பவர் தமக்குக் கீழுள்ளவர்களுக்குக் கட்டளையிடும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். கட்டளைகளை மீறுவதோ அல்லது அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிய மறுப்பதோ ஆபத்தானதாகும். ஆனால் ஒரு பணியாளர் ஒரு தலைவரிடமிருந்துதான் கட்டளைகளை ஏற்கமுடியும். படிநிலை அமைப்பில் இவ்வாறு குழப்பங்கள் நிகழ இடமில்லை. எனினும் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரப் பரவலாக் கலில் கட்டளைகள் வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து வரும்போது

பணியாட்கள் தடுமாறக்கூடும். எனவே அந்த நிலை சிறந்த நிருவாகமாக இருக்காது.

ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட கட்டளைக் கோட்பாடு சில அடிப்படைகளை வலியுறுத்துகின்றது. அதிகாரம் சம்பந்தமாக ஒரு தலைவர்தான் உள்ளார் என்பதும், அவர் பணியமைப்பின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் பொறுப்பாகவும் உள்ளார் என்பதுமாகும். பணியாட்கள்தமக்கு மேலாக உள்ள ஒருவரிடமிருந்தே கட்டளைகளை எதிர்பார்க்கிறார்கள். தேவைகளுக்கேற்ப அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்படும் சூழலில் இந்த ஒருமைப்பாடு பலத்த சர்ச்சைக்குள்ளாகின்றது. எனினும் ஒழுங்கு, வினைத்திறன் என்பவற்றிற்காக ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட கட்டளைக் கோட்பாடு இன்றியமையாததாகின்றது.⁸

மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்கள்

பொதுநிருவாகத்தில் வெற்றிக்கு மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்கள் ஆரம்ப காலங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. ஒரு நூற்றாண்டு காலத்திற்கு முன்பு இது பொருத்தமானதாக இருந்திருக்கும். ஏனெனில், அப்போது பொது நிருவாகம் என்ற அமைப்பு குறிப்பிட்ட சில கடமைகளுக்காகவும், அரசின் செயற்பாட்டிற்காகவும் ஏற்பட்டது. அப்போது சட்டம், ஒழுங்கு என்பனவற்றைப் பராமரிக்கவும் விதிக்கப்பட்ட வரிகளை மக்களிடமிருந்து வசூலிக்கவும் அரசு தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டது. ஆனால் காலப்போக்கில், முக்கியமாக இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் பின் அரசின் பணிகள் பன்மடங்காகப் பல்கிப் பெருகியது. பொதுநலக் கோட்பாட்டின் கீழ் அதன் சமூகப் பொருளாதாரக் கடமைகள் மலர்ந்துள்ளன. இந்நிலையில் அரசாங்க நிருவாக அமைப்பும் பல பிரிவுகளாக வளர்ந்தும் பெருகியும் உள்ள நிலையில் அலுவலர்களும் பல்லாயிரக்கணக்கான எண்ணிக்கையில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்களைப் பராமரிப்பதும் கண்காணிப்பதுமே பெரும் பிரச்சனையாக உள்ளது.

இன்று நிருவாகம் முழுமையாக மையப்படுத்தப்பட முடியாமலும் முழுமையாக பரவலாக்கப்பட முடியாமலும் திணறுகின்றது. அதிகாரங்கள் ஓரளவு பரவலாக்கப்பட்ட நிலையில் முழு நிருவாகத்திற்கும் பொறுப்பாக ஒரு அதிகாரி இருப்பார். அவர் கொள்கைத்திட்டமிடுதல், மேற்பார்வை போன்ற கடமைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும்போது சாதாரண அன்றாட அலுவல்களை அவருக்குக் கீழ் உள்ள உத்தியோகத்தர்கள் கவனித்துக்கொள்வார்கள். ஆகவே மையப்படுத்தல் - பரவலாக்கல் என்பவற்றைக் கோட்பாடு என்ற அடிப்படையில் அல்லாமல் நடைமுறைச் சாத்தியத்திற்கு ஏற்பவும் சமுதாய நலனுக்கேற்பவும் பயன்படுத்தலாம்.

தலைமை அதிகாரி⁹

பணியமைப்பொன்றின் தலைமைப் பதவியினை வகிப்பவரை தலைமையதிகாரி என அழைக்கலாம். அரசாங்கத்தில் பல திணைக்களங்கள், துறைகள், பிரிவுகள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் தலைவர்காணப்படுவார். இவர்கள் அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து நாடு முழுவதுக்குமான தலைமை அதிகாரியும் காணப்படுவார். பணி அமைப்பின்படிக்களில் மேலே உயர்ந்து செல்ல, அத்தோடு கடமைகளும் அதிகாரங்களும் அதிகமாகின்றன. எந்தத் துறைசார்ந்தவராக இருந்த போதிலும் ஒரு தலைமை அதிகாரி முக்கியமான பொறுப்பதிகாரியாகவும் இருப்பார். அவரிடம் நிருவாகரீதியாகவும், சட்டரீதியாகவும் பல பொறுப்புக்கள் உள்ளன. வகுக்கப்பட்ட குறிக்கோள்களை அடைய அவரே முனைப்பாகச் செயற்படவேண்டும். தனக்குக் கீழுள்ள பணியாட்களை வழிப்படுத்துவதும் விரயத்தைக் குறைத்துப் பலன்களை அதிகரிப்பதும் அதிகாரியின் பொறுப்பாகும்.

பொறுப்புக்களைக் கையாளுவதில் தலைமையதிகாரிக்குப் பல வசதிகள் உள்ளன. அவருக்குக் கீழ் பயிற்சிபெற்ற பணியாட்களும் சிப்பந்திகளும் உள்ளனர். அவர்களை வழிநடத்தி வேலை பெறுவதற்கான சட்டங்கள் உள்ளன. அலுவலர்களை நிர்ப்பந்திக்கக்கூடிய வழிமுறைகள் காணப்படும். பெருமளவு மூலதனமும் தலைமை அதிகாரியிடம் உண்டு. எனவே தலைமையதிகாரி தனது ஆளுமையைப் பயன்படுத்தி பணியமைப்பின் குறிக்கோள்களை எட்டமுடியும்.

தலைமையதிகாரியின் தொழிற்பாட்டினை இரு வகையாகக் குறிப்பிடலாம்.¹⁰ ஒன்று, பணியமைப்பு சம்பந்தமான கொள்கை வகுப்பு; இரண்டு, அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான நிருவாகம். கொள்கை வகுப்பதில் மேலிடத்து ஆலோசனைகள், தற்போதைய நிலைமைகள் என்பவற்றைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அமைப்பின் செயற்றிறனில் தலைமையதிகாரி பொறுப்பாக இருப்பதனால் அவர் யதார்த்த ரீதியாக சிந்தித்துச் செயற்படவேண்டும். தனது அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட செயல்களின் வெற்றிக்கு ஒரு பொறுப்பதிகாரி பின்வருவனவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்:

1. திட்டமிடல்: தானும் தனது அமைப்பும் அடையவேண்டிய இலக்கை வகுத்துக்கொள்ளுதலும்
அதனை அடைவதற்கான வழிமுறைகளை முன்கூட்டியே தீர்மானித்துக் கொள்ளுதலும்
2. பணியமைப்பினை முழுமையாக உருவாக்கி அவற்றிற்கான அலுவலர்களை நிருவகித்தல்.

3. அலுவலர்கள், சிப்பந்திகள் ஆகியோரை வழிநடத்துதல், அவர்களிடமிருந்து தேவையான உழைப்பையும் உதவியையும் பெறுதல்.
4. அமைப்புக்குள்ளும் மேலிடத்துடனும் தகவல் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதல்.
5. பணவருவாய், செலவு சம்பந்தமான கணக்குகளைச் சீராக வைத்துக் கொள்ளுதல்.
6. தலைமையாற்றல்: பொறுப்புக்களும் அதிகாரங்களும் நிறுவனத்துக்கு நிறுவனம் வேறுபட்டவையாக இருக்கலாம். ஆனால் தலைமையதிகாரி தாம் தலைமை வகிக்கும் அமைப்பின் சிறந்த செயற்பாட்டிற்கு உத்தரவாதமளிக்க வேண்டும். அவரது சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று தலைமைத்துவம் என்பதாகும். அதாவது, தமது ஆளுமையின் மூலம் தமது பணிப்பிரிவில் உள்ளோரை ஒன்றுபடுத்தி நெறிப்படுத்தித் திட்டமிட்ட குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு உதவவேண்டும்.

பொது ஆட்சியியலில் ஒரு அதிகாரிக்கு மிகச்சிறந்த மதிப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு அதிகாரி தமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்தி தமக்குக் கீழுள்ள பணியாளர்கள் மூலம் அலுவல்களைச் செய்துமுடிக்க வேண்டும். அவர் தாமாகவே அலுவல்களைச் செய்யவேண்டியதில்லை என்பதை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

பணி அமைப்புகளின் இயல்புகள்

பணியமைப்புகள் என்பன பொது நிருவாகத்தில் இன்றியமையாத இடத்தை வகிக்கின்றன. அதாவது, அவைதான் பொது நிருவாகம் எனக் கூறத்தக்க நிலையில் உள்ளன. அமைப்பு என்பது மனித வளத்தையும், பொருள் வளத்தையும் சீரான வகையில் ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றின் செயற்பாட்டினால் சமுதாயத்திற்குச் சிறப்பான பலாபலன்களைத் தேடித் தருவதாகும். இதனை மிக விரிவாகப் பேராசிரியர் எம். ரத்தினசுவாமி அவர்கள் ஆராய்கின்றனர்.

பணியமைப்புச் சம்பந்தமான விரிவுரைகளில் அதிகாரம், தலைமை அதிகாரியின் கடமையுணர்வு, பொறுப்புணர்ச்சி, கட்டளையிடும் பண்பு, தொடர்பாடல் என்பன ஆராயப்படுகின்றன. இப்பண்புகள் யாவும் ஒன்றோடுஒன்று தொடர்புடையன என்பதை யாவரும் உணரவேண்டும். அவ்வாறு உணரும்போது பணியமைப்பும், அதன்கீழ் உருவாகும் நிருவாகத் துறைகளும், திணைக்களங்களும் பொது நிருவாகத்தின் அங்கங்கள் என்பதனை விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. 'We are living in the age of the Organization Man, people accepting the Organization goals as value premises.'
See White, W H, **Organizational Man**, New York, 1958.
2. Current literature on Organization includes theories like Behavioural theory, Game theory, Decision Making theory, Communication theory, human relations approach etc..
3. 'Organization is the systematic bringing together of interdependent parts to form a unified whole through which authority, co-ordination and control may be exercised to achieve a given purpose.'
Dimock and Demock, **Public Administration**, New York, 1959, p. 129.
4. Simon, H A, **Administrative Behaviour**, New York, 1954, p. 140.
5. 'The essence of humanistic approach lies in its dominant emphasis on people, upon human behaviour and group functioning.'
Read Simon, H. A. op. cit.
6. 'Hierarchy consists in the universal application of the superior-subordinate relationship through a number of levels of responsibility reaching from the top to the Organization.'
White Leonard D, p. 35.
7. "The 'Span of control' is the number and range of direct, habitual communication between the Chief Executive and the fellow officers."
Dimock Marshall E, **Public Administration**, op. cit. p. 110.
8. Henry Fayol is an advocate of the unity of command principle. He says, 'an employee should receive orders from one superior only'.
9. Administration is like a pyramid, broadest at the base and tapering towards the top. The Chief Executive is at the head of the administration.
10. The Chief Executive has two types of functions to perform - political and administrative. Professor Gullick coined the word **POSDCORB** to explain the functions as Planning, Organization, Staffing, Directing, Co-ordinating, Reporting (POSDCORB).
Papers on the Science of Administration, p. 13.
11. Ratnaswamy M, **Principles and Practice of Public Administration**, Central Book Depot, Allahabad, 1983.

அரசாங்கம் தனது கடமைகள், தொழிற்பாடுகள் என்பவற்றை விரிவாக்கி பல துறைகள், திணைக்களங்கள் மூலம் இயங்குகின்றது.¹ அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டினை இரு வகையாக நோக்கலாம். ஒன்று, நாட்டின் பாதுகாப்போடு சட்டம், ஒழுங்கு ஆகியவற்றை நிருவகித்தல், இரண்டாவதாக மக்கள் சேவையில் ஈடுபட்டு பல கடமைகளை மேற்கொள்ளுதல். இவை இரண்டு செயற்பாட்டிலும் அண்மைக் காலங்களில் பெருமளவு வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட மக்கள் சேவை இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்தின் பின் பல மடங்குகளாகப் பெருகியுள்ளமையினைக் காணலாம். பொருளாதார சமூக மேம்பாட்டுச் செயற்பாடுகளை மேற்பார்வை செய்வதோடு அரசுகள் முன்பு நின்றுவிட்டன. ஆனால் இப்போது அரசுகள் அவற்றில் நேரடியாக ஈடுபட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதிலும் வசதிகளைப் பெருக்குவதிலும் ஈடுபடுகின்றன.

வளர்ந்துவரும் இத் தேவைகளுக்கேற்ப அரசு நிருவாகத்தில் புதிய பல துறைகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன; அல்லது முன்னரே இருந்தவை பன்முகப்படுத்தப்படுகின்றன; புதிய திணைக்களங்கள் தோற்றமெடுக்கின்றன. ஆனால் புதிய அரசுத் துறைகள் ஏற்படும் முறைமைகள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகிறது. இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறை நடைபெறுவதால் அங்கு எவ்வித சிக்கலும் இல்லாமல் அரசாங்கமே தேவையான பணியமைப்புகளை உருவாக்கியும் நிருவகித்தும் வருகின்றது. அங்கு யுத்தத்தின் பின் நாட்டின் மறுசீரமைப்பு வேலைகளுக்காகவும் சமூக அபிவிருத்திக்காகவும் பல திணைக்களங்களை நிறுவியது. ஐக்கிய அமெரிக்காவில் அரசியலமைப்புச்சட்டங்கள் முதன்மை வகிப்பதால் அங்கு புதிய நிருவாகத் துறைகளையோ திணைக்களங்களையோ ஏற்படுத்துவதில் பல சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. அமெரிக்காவின் இரு சட்டசபைகளும் ஜனாதிபதியும் சேர்ந்து

செயற்பட வேண்டும். இந்தியாவில் இதனை தலைமை நிருவாகிகளிடம் விட்டுள்ளார்கள். அதாவது தேவைக்கு ஏற்ற முறையில் புதிய துறைகளையும் அமைப்புகளையும் அமைச்சரவை ஏற்படுத்தும்.

அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் செயற்படுத்த அதன் வெவ்வேறு துறைகளையும் நம்பியிருக்கிறது. இவை அரசாங்கத்தின் பிரிவுகளாக, அல்லது கந்தோர்களாக இயங்குகின்றன. கல்வித் திணைக்களம், உள்நாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், போக்குவரத்துத் திணைக்களம் என்பன அரசாங்கத்தின் வெவ்வேறு அங்கங்களாக விளங்குகின்றன. அவற்றிற்கு அரசுத்தலைவர்கள், அமைச்சர்கள் நேரடியாகப் பொறுப்பாக இருந்து அன்றாட அலுவல்களைக் கவனிப்பார்கள்.

இவை தவிர்ந்த வேறுபல அமைப்புகளை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தி அவற்றை வழிநடத்துகின்றது. இவற்றை அரசு மேற்பார்க்கும் நிறுவனங்கள் என்றோ, அரசாங்க கூட்டுத்தாபனங்கள் என்றோ அழைப்பர். இவற்றிற்குத் தகுதிவாய்ந்த பொறுப்பாளர்களை நியமித்து அரசு நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ வழிநடத்தும். வளர்முக நாடுகள் பலவற்றிலும் இத்தகைய பொது நிறுவனங்களை அரசு நிறுவிப் பொருளாதார அபிவிருத்தி வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள் இந்தியாவில் எழுபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட அரசு மேற்பார்வை நிறுவனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகக் கூறுகிறார்கள்.

துறைகளுக்கான அடிப்படைகள்

பொது நிருவாகத்தில் பல துறைகள் உள்ளன: பல பிரிவுகளும் திணைக்களங்களும் உள்ளன. இவை தோன்றுவதற்கான அடிப்படைகள் யாவை? லூதர் குவிக் நான்கு² அடிப்படைக் காரணங்களைக் கூறுகின்றார்.

1. **தேவை:** நிருவாகத் துறையொன்றை ஏற்படுத்துவதற்கான அடிப்படைத் தேவை வரையறுக்கப்படல் வேண்டும். பாரம்பரியமாக உள்ள பாதுகாப்புத்துறை, கல்வித்துறை, போக்குவரத்துத்துறை என்பன அந்தந்த அடிப்படைத் தேவைகளின் மீதே உருவாக்கப்பட்டன. அவ்வாறு புதிய துறைகள் ஏற்படப் போதுமான காரணங்கள் முன்வைக்கப்படவேண்டும்.
2. **வழிமுறைகள்:** எத்தகைய வழிகளில் இவை ஏற்படப்போகின்றன என்பதாகும். புதிய நிருவாகப் பிரிவு சட்ட அங்கீகாரம் பெற வேண்டுமென்பது முக்கியமாகும். எனவே நாட்டில் நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் யாப்பு, சட்ட அமைப்பு என்பனவற்றிற்கு ஏற்ப நிருவாக அமைப்புக்கள் தோன்றலாம்.

3. **சம்பந்தப்பட்ட மக்கள்:** நாட்டில் சில குறிப்பிட்ட மக்கள் தொகையினருக்கு, அவர்களுடைய பிரத்தியேக நலன்களைக் கவனிப்பதற்கு துறைகளோ நிருவாக அமைப்புக்களோ ஏற்படுத்தப்படலாம். இன, மத வேறுபாடுகளைக் கொண்ட சமுதாயத்தில் இத்தகைய தனித்தனி நிறுவனங்களின் தேவை அதிகமாகின்றது. அகதிகள் புனர்வாழ்வுத்துறை, சிறுபான்மையினர் மொழி அமுலாக்கத்துறை என்பன இதற்கு உதாரணங்களாகும்.
4. **இடம் அல்லது பிரதேசம்:** அரசு நிருவாகம் சீராக இயங்குவதற்குப் பிரதேசவாரியான நிருவாக அமைப்புக்கள் இன்றியமையாதன வாகும். இதன் அடிப்படை யாதெனில், பிரதேசவாரியான பிரச்சனைகளை முறையாக அறிந்து பரிகாரம் வழங்க அத்தகைய பிரதேச அமைப்புக்களே பொருத்தமானவை என்பதாகும்.

நிருவாக அமைப்புக்களை ஏற்படுத்துவதற்கான அடிப்படைக் காரணிகள் நான்கினை மேலே ஆராய்ந்தோம். இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாகவோ அல்லது தனி ஒரு காரணியாகவோ இருக்கும் என்று சொல்லுவதற்கில்லை. இவை பெரும்பாலும் ஒன்றிணைந்தும் கூட்டாகவும் அறியப்படவேண்டும். தேவை, வழிமுறைகள், சம்பந்தப்பட்ட மக்கள், பிரதேசம் என்பவற்றோடு மேலும் இரு விஷயங்களைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். அதாவது, அந்த நிருவாக அமைப்பினை நியாயப்படுத்த வேண்டும்: அடுத்தது, அதனைக் கட்டுப்படுத்தி ஆட்சி செய்யக்கூடிய சூழ்நிலை, அதாவது அநுபவ சாத்தியமான அணுகு முறை. இறுதியாக அரசியல் உள்நோக்கங்களையும் எளிதில் புறக்கணிக்க இயலாது. அவ்வப்போது நிருவாக மாற்றங்கள் ஏற்படுவது அரசியல் காரணங்களுக்காக என்பதும் உண்மையாகும்.

துறை அமைப்பு

அரசாங்க நிருவாகம் சீராகவும் முழுமையாகவும் செயற்படுவதற்கு அரசாங்க அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பல துறைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவை யாவும் ஒன்றோடொன்று அமைப்பு ரீதியாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அதிகாரங்கள் செயலாக்கத்திற்கு சட்ட ரீதியான படிநிலை ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதையும் உணரவேண்டும். ஆனால் நிருவாகத்துறைகளின் அமைப்புக்கள் எல்லா நாடுகளிலும் ஒரே மாதிரியானவை என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

நிருவாகத்துறைகள் படிநிலை அமைப்பு முறையில் மேலிருந்து கீழ்நோக்கி ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. மிக உயர்ந்த நிலையில் நிரந்தர நிருவாகத்திற்குப் பொறுப்பான அதிகாரி, காரியதரிசி என்றழைக்கப்படுகின்றார். இவர் தமக்குக் கீழ் உள்ள பதில் காரியதரிசி, உதவிக் காரியதரிசிகள், மேற்பார்வையாளர்கள், லிகிதர்கள் என்பவர்களை

உள்ளடக்கிய பெரிய துறையினை நிருவகிக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் முறையான கல்வியும் பயிற்சியும் பெற்று சட்டரீதியான தமது அலுவல்களைக் கவனிக்கின்றனர். ஆனால் இவர்களுக்கு மேலாக கொள்கைகளை வகுப்பவராகவும், அரசியல் தலைமைத்துவம் பெற்றவராகவுமுள்ள அமைச்சர் ஒருவர் உள்ளார். இதுவே பிரிட்டன், இந்தியா, இலங்கை போன்ற பாராளுமன்ற அமைப்பு முறையுள்ள நாடுகளில் காணப்படும் நிலைமை.

முழுமையான சமஷ்டி முறையுள்ள ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் ஜனாதிபதி தலைமை நிருவாகியாகவுள்ளார்: அவர் தமக்குக் கீழுள்ள துறைகளை நேரடியாக நிருவகிக்கின்றார். அவரது காரிய தரிசிகள் ஜனாதிபதிக்கே பொறுப்பாகவிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களாக இருப்பதுமில்லை. பாராளுமன்றத்திற்கோ வேறு சட்டசபைகளுக்கோ விடையளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களும்ல்லர். ஐக்கிய அமெரிக்க நிருவாகத்தில் தனியாக பயிற்றப்பட்ட நிருவாகிகளுக்கு அதிக மதிப்புக் காணப்படுகிறது⁴. அவ்வாறு திறமை வாய்ந்த நிருவாகிகளைப் புதிதாகப் புகுத்துவதில் ஒவ்வொரு ஜனாதிபதியும் ஆர்வம் காட்டுகின்றார்.

அரசு மேற்பார்வை நிறுவனங்கள்

கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் வளர்முக நாடுகளில் அரசுகள் பாரம்பரிய செயல்பாடுகளினின்றும் விலகி பல புதிய அரசியல்-பொருளாதாரக் கொள்கைகளை முன்வைத்துச் செயற்படுகின்றன. இந்த மாற்றம் முக்கியமாக ரஷ்ய சோஷலிசப் புரட்சியின் காரணமாக ஏற்பட்டதெனலாம்; அடுத்து இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்பு சுதந்திரமடைந்த புதிய நாடுகள் முன்வைத்த கோட்பாடுகளாகும். இந்தியர் போன்ற நாடுகள் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் மூலம் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சியினை முடுக்கி விட்டன. புதிய வளர்ச்சித் திட்டங்களை அரசே முன்னின்று நடத்தியது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடித்தளம் அமைத்த அரசு பல உற்பத்தித் துறைகளையும் மூலப்பொருள் வளர்ச்சியினையும் ஊக்குவித்தது. இரும்பு, சீமெந்து, மின்சாரம் போன்ற உற்பத்தித் திட்டங்களில் பெருமளவு முதலீடு செய்தது. இதனால் பல பொதுத்துறைகளையும், திணைக்களங்களையும் அரசு உருவாக்கிப் பொருளாதார உற்பத்தியிலும், பங்கீட்டிலும் நேரடியாகப் பங்குபற்றியது. இந்தியாவின் முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்றி பல வளர்முக நாடுகள் சோஷலிச வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கலாயின.

பொது (உற்பத்தி) நிறுவனங்களாக நாம் கருதுவது அரசாங்கம் தனது பொதுக் கொள்கைகளுக்கு இணங்க, உற்பத்தி வேலைகளில் அல்லது

பங்கீட்டுத் துறைகளில் ஈடுபடுதலாகும். இதற்காக உருவாக்கப்படும் நிறுவனங்கள் பொது வழிகாட்டலுக்கான சட்ட அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்கும். அவற்றின் சொத்துக்கள் பொதுச் சொத்துக்களாக கணிக்கப்பெறும். அவற்றின் வரவு செலவுகள் அரசாங்கக் கணக் காளரால் பரிசீலிக்கப்படும். பொது நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் யாவும் அரசாங்கத்தின் மூலம் பொதுமக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தப்படும்.

தேசியமயமாக்கப்பட்ட கைத்தொழில்களும் பொதுவுடமையாக் கலும் என்ற நூலில் றொப்சன் அவர்கள் ஏழு வகையான பொது நிறுவனங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.⁵

1. பொதுப் பயன்பாட்டுக்கானவை: உதாரணமாக, நீர், வாயு, மின்சாரம், சந்தைகள், துறைமுகங்கள்
2. தொடர்பு சாதனங்கள், போக்குவரத்து, புகையிரதம், தரைவழிப் போக்குவரத்து, நீர், வான் வழித் தொடர்புகள், தபால், தந்தி, செய்மதித் தொடர்புகள்
3. வங்கிகள், ஆயுள் காப்புறுதி, கடன் கொடுக்கல், வாங்கல் நிறுவனங்கள்.
4. பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அபிவிருத்தி நிறுவனங்கள்: உதாரணமாக அமெரிக்காவில் ரெனேஸி பள்ளத்தாக்கு, இந்தியாவில் பக்ரா நங்கல், தாமோதர பள்ளத்தாக்கு அபிவிருத்தி, இலங்கையில் மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம்
5. பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான அடிப்படை உற்பத்தி, இரும்பு, கனிப்பொருள், உப்பு ஆகியன
6. புதிய கைத்தொழில்கள் மிகப்பெரிய மூலதனங்களில் அடிப்படையில் ஏற்படுவன
- 7 சமூக கலாசார வளர்ச்சிக்கான கலை, பேசும் படம் முதலியன.

அரசாங்கத்தின் தலையீடு

அரசாங்கம் பெருமளவில் பொருளாதாரத் துறையில் ஈடுபடுவதை மேற்கத்திய ஜனநாயகவாதிகள் விரும்புவதில்லை. அவர்கள் அரசையும் அதன் செயற்பாட்டினையும் எவ்வளவிற்குக் குறைந்த அளவில் வைத்திருக்கமுடியுமோ, அதுவே சிறந்த அரசு எனக் கருதியவர்கள். ஆனால் இன்று நாடுகள் பலவும் தமது மக்களின் நலனுக்காக பெருமளவில் அபிவிருத்தி வேலைகளிலும் உற்பத்தியிலும் ஈடுபடும் போது அதனை அரசாங்கத்தின் தலையீடு எனக் குறை கூறுகின்றார்கள். முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையைப் பின்பற்றுபவர்கள் அரசைக் கட்டுப்படுத்த விரும்புகிறார்கள்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மிகப் புகழுடன் விளங்கிய ஆங்கில சிந்தனையாளர்கள் அரசைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமே தனிமனித சுதந்திரத்தினை நிலைநாட்டமுடியுமென எண்ணினர். “சிறந்த அரசாங்கமென்பது மிகக் குறைந்த அளவிலான ஆட்சி நடத்த வேண்டுமென்று வாதிட்டனர்”⁶ ஆனால் ருஸ்யாவில் ஏற்பட்ட சோசலிசப் புரட்சிக்குப் பின்பு மேற்படி கருத்துப் புறக்கணிக்கப்பட்டு அரசுகள் வெகுவாக சமுதாய சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற கொள்கை வலுப்பெற்றது. இங்கிலாந்திலேயே இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்த தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் பல சமூகநலத் திட்டங்களிலும் சமுதாய அபிவிருத்தி வேலைகளிலும் ஈடுபட்டது. அரசாங்கம் பல பொருளாதார உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத் துறைகளைத் தேசிய மயமாக்கியது. தொழிலாளர்களைப் பயனுள்ள வகையில் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்துவற்காகப் பல தொழிற்சாலைச் சட்டங்கள் திருத்தஞ் செய்யப்பட்டன.

இந்தியாவின் நிலை

அரசு பொறுப்பிலுள்ள இந்த நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்தில் நூற்றுக்கு மேலாகியது. தபால், தந்தி தொடர்புகள், புகையிரதம், கனரக இயந்திரங்கள், தளபாடங்கள் என்பனவற்றோடு, மிகப்பெரிய நீர்ப்பாசன வேலைகளைப் பக்கா நங்கல் திட்டம், தாமோதர பள்ளத்தாக்கு அமைப்பு என்பனவும் அரசு பொறுப்பிலுள்ள நிறுவனங்களாக இயங்கின. இவற்றில் அரசாங்கம் 5000 கோடி ரூபாவிற்கு மேல் முதலீடு செய்துள்ளது. இவற்றோடு மத்திய அரசாங்கத் தின் கீழ் ஸ்டேட் பாங் ஒஃ இந்தியா, ஆயுள் இன்சூரன்ஸ் கார்ப்ரேசன், இந்துஸ்தான் இரும்புத் தொழிற்சாலை, பெரம்பூர் கோச் கட்டும் தொழிற்சாலை போன்ற பல நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தி பாராளுமன்றம் மேற்பார்வை செய்துவருகிறது. மேலும் மாநில அரசுகள் மின்சார சபைகளையும், போக்குவரத்துச் சபைகளையும் நிறுவியுள்ளன.

இந்தியாவின் மூத்த விஞ்ஞானியான சேர். எம். விஸ்வேஸ்வராயா தமது “திட்டமிட்ட பொருளாதாரம்” என்ற நூலில் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து முப்பதுகளிலேயே இக்கொள்கைக்கு அடித்தளம் வகுத்தார். அதன் பின்பு இந்திய காங்கிரஸ் தனது கராச்சிக் கூட்டத்தில் அரசு பொறுப்பேற்கும் நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தினை கொள்கைத் தீர்மானமாக ஏற்றுக்கொண்டது. சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமமந்திரியாக இருந்த ஜவகர்லால் நேரு இக்கொள்கையினை தீவிரமாக முன்னெடுத்துச் சென்றார். அவ்வப்போது வெளியான கைத்தொழில் கொள்கைகளில் சோஷலிசக் கொள்கைகளும் கலப்புப்

பொருளாதார நடவடிக்கைகளும் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தன.⁷ அரசு முதலீடுகள் மூலம் பொருளாதார வளர்ச்சியில் அரசாங்கம் தன் மேன்மை நிலையை உறுதிசெய்து கொண்டது.

ஆணைக்குழுக்கள்

பல ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், சர்வதேச நிருவாக அமைப்புகளிலும் இத்தகைய ஆணைக்குழுக்கள் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாகப் பிரசித்தமாகி வருகின்றன. ஆணைக்குழுக்கள் முதலாவதாக அரசியல் யாப்பு ரீதியாக அல்லது சட்டரீதியாகத் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. அல்லது பாராளுமன்ற சட்ட வரையறைக்குட்பட்டு ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் நிருவாகத் துறைகளே சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆணைக்குழுக்களை நியமிக்கலாம். ஆகவே, ஆணைக்குழுக்கள் யாரால் நியமிக்கப்படுகின்றன என்பதிலிருந்து அவற்றின் சுதந்திரமான செயற்பாடுகள் தெரிய வருகின்றன. உதாரணமாக, அரசியல் யாப்பு ரீதியாக உருவாகி உள்ள தேர்தல் ஆணைக்குழு, பொதுச் சேவைகள் ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு என்பன சுதந்திரமாக நியமிக்கப் பெற்று யாருடைய தலையீடுமின்றி சுதந்திரமாகச் செயற்படுகின்றன.

இன்று எல்லா மக்களாட்சி நாடுகளிலும் இத்தகைய ஆணைக்குழுக்கள் மூலம் நிருவாகம் நடைபெறுகின்றது. பல இன, மொழி மக்கள் வாழும் நாடுகளில் பலதரப்பட்ட பிரச்சனைகள் தோன்றக்கூடும். மேலும், பல கட்சி முறையுள்ள பாராளுமன்ற நடைமுறைகளில் இத்தகைய சிக்கல்கள் தோன்றலாம். ஆகவே, காலத்திற்குக் காலம் அரசு நியமிக்கும் ஆணைக்குழுக்கள் மூலம் நிருவாகம் நடைபெறலாம். இவை மேலே குறிப்பிட்ட தேர்தல் ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு போன்று நிரந்தரமானவையாகவும் இருக்கலாம். அல்லது அவ்வப்போது தேவைக்கேற்ப பாராளுமன்ற சட்டமூலம் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரச்சனையை ஆராய்ந்து பணிப்புரை வழங்குவதற்காகவும் ஆணைக்குழுக்களை நியமிக்கலாம். மொழி ஆணைக்குழு, வருமானவரி ஆணைக்குழு என்பன குறிப்பிட்ட காலவரையறைக்குட்பட்டு இயங்குவன. இவை தமது பரிந்துரைகளை ஜனாதிபதிக்கோ அல்லது பாராளுமன்றத்துக்கோ சமர்ப்பிக்கும்.

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் செயற்படும் ஒழுக்காற்று ஆணைக்குழு ஒரு சிறப்பு அம்சமாகும்.⁸ இது முக்கியமாக அமெரிக்காவில் வளர்ந்து வரும் தனியார் துறையினைக் கட்டுப்படுத்தி அந்நாட்டின் சட்ட ஒழுங்குகளுக்கு உட்படுத்தும் நோக்கமுடையதாகும். 1937இல் ஏற்படுத்திய பிரண்லா ஆணைக்குழு, 1941இல் கூவர் ஆணைக்குழு என்பன முக்கிய ஒழுக்காற்று அமைப்புகளாகும்.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. 'Line Agencies in Government include Departments, Public Co-operation and Commissions. The Department is the natural outgrowth of the need for the division of labour in administration.'
See Dimock and Koeing, op. cit, p. 172.
2. Luther Gullick spoke of 4 P's as bases of Organization : Purpose, Process, Persons and Place.
3. 'In India most of the Central Government Departments have a single individual at the top, namely the Secretary to the Government.'
See Awasthi an Maheswari, op. cit.
4. **Career Administrators**
5. Robson, R A, **Nationalized Industry and Public Ownership**, London, 1960, p. 1819.
6. 'That government is best that governs least.', Mill J. S.
7. Gorwala, A D, **Report on Efficient Conduct of State Enterprises**, Delhi, 1951.
8. Marx, F M, (ed), **Elements of Public Administration**, Printice Hall, New Delhi, 1964.

4

நிருவாகம் : முகாமைத்துவம்

(Management Issues)

பொது நலன்களை எட்டுவதற்கான செயற்றிட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செல்வதே சிறந்த நிருவாகத்தின் நோக்கமாகும்.¹ நிருவாகத்தின் பெரும்பணி என்னவெனில், இதற்காக அமைக்கப் பெற்ற பணியமைப்பைத் தடையேதுமின்றி இயக்குவிப்பதாகும். பணியமைப்பு என்பது முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட குறிக்கோள்களை எட்டுவதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட மனித யந்திரம். அதனை முறையாக இயக்கவும் நிறைவான பலனை எட்டவும் சிறந்த முகாமைத்துவம் இன்றியமையாததாகும்.

முகாமைத்துவம் முக்கியமாகத் தலைமைத்துவத்தினையும், செயலாட்சியையும் குறிக்கும். அது குறிப்பிட்ட வழிவகைகளை அல்லது செயல்முறைகளைக் (process) குறிக்கும். நிருவாகம், முகாமைத்துவம் என்பன ஒத்த கருத்துடையன போல் தோன்றினாலும், நிருவாகம் வேறு, முகாமைத்துவம் வேறு. நிருவாகம் பொது ஆட்சியமைப்பினையும் அதன் குறிக்கோள்களையும் குறித்து நிற்க, முகாமைத்துவம் குறிக்கோள்களை அடையும் மார்க்கத்தினை மட்டும் சுட்டி நிற்கிறது. ஆனால் முகாமைத்துவம் எனப்படும் வழிநடத்தல் இன்றி ஆட்சி நிருவாகம் இயங்க முடியாது. ஆகவே இதனை நாம் விரிவாக ஆராய வேண்டியுள்ளது.

பேராசிரியர் ரெறி அவர்கள் தமது முகாமைத்துவம் பற்றிய விரிவான நூலில் “ஒரு முகாமைதாளர் தாமே ஒரு அலுவலைச் செய்வதில்லை; அவர் அந்த அலுவலைச் செய்விக்கின்றார்.”² தமது துறையில் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளோரை முறையாக வழிநடத்தி அலுவல்களை நிறைவேற்றுகிறார். அவரிடம் திறமையும், தலைமைத்துவமும் உள்ளன. பிறர்மீது மேலாண்மை செலுத்தும் அதிகாரம் உள்ளது. ஆகவே குறிக்கோள்களை எட்டும் வகையில் பணியாட்களை வழிப்படுத்தி செயலாக்கம்

பெறச்செய்வதால் முகாமைத்துவம் சில அடிப்படைப் பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன: குலிக்³ என்பவர் தானே உருவாக்கிய “POSDCORB” என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் விரிவாக்கம் இதனை விளக்குகின்றது. திட்டமிடுதல், அமைப்புக்களை உருவாக்குதல், பணியாட்களை நியமித்தல், வழிகாட்டல், ஒருங்கிணைத்தல், அறிக்கை சமர்ப்பித்தல், வரவுசெலவு திட்டமிடுதல் என்பனவாகும்.

பொறுப்புக்களும் அதிகாரங்களும் நிறுவனத்துக்கு நிறுவனம் வேறுபட்டவையாக இருக்கும். ஆனால் பொதுவாகப் பின்வரும் பொறுப்புக்களை ஆராய்கின்றார் பேராசிரியர்கார்டன் பிராய் அவர்கள். பணியின் பொறுப்புக்களை கையிலுள்ள ஐந்து விரல்களுக்கு ஒப்பிடுகின்றார் ராய்.

திட்டமிடுதல்: பணியை எவ்வாறு சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கலாம் என்பதற்கான முன்னேற்பாடான திட்டங்களை வகுத்தல்.

பணியமைப்பு: பணியாளர்கள், அவர்களது கடமைகள், நேரம், மூலப் பொருட்கள் என்பனவற்றை நிறுவனரீதியாக வகுத்தல்.

தலைமையேற்றல்: பணிகள் திறம்பட முடியும்வரை அலுவல்களைக் கவனித்துச் செயற்படுத்துவதில் தலைமைவகித்தல்.

கட்டுப்படுத்தல்: உற்பத்தி, பணி, ஒழுங்கு என்பனவற்றை நடைமுறைப்படுத்தல், செலவுகள், கழிவுகள், ஆபத்துக்கள் என்பனவற்றைக் குறைத்து சிறந்த பலன்களைப் பெறச்செய்தல்.

தகவல் தொடர்பு: தமது நிருவாகத்தின் மேலுள்ளவர்களோடும், தமக்குக் கீழ் பணிபுரிபவர்களோடும் சிறந்த முறையிலான தகவல் தொடர்புகளை வைத்திருத்தல், தொடர்பாடல் எப்போதும் பயனுள்ள நிருவாகத்திற்கு முதுகெலும்பாகக் கருதப்படுகிறது.

முகாமைத்துவப் பண்புகளில் திறன் நிறைவு மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. திறன் நிறைவு என்பதனை மூன்று வகைகளாகக் கையாளலாம். முதலாவது, நிருவாகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டவையும் அதன் பலபலன்களும். இரண்டாவதாகச் செலவும், வரவும் காசு அடிப்படையில் கணக்கிடுதல். மூன்றாவது, சமுதாயத்திற்கு ஏற்படும் நன்மைகள் அல்லது நன்மையான தாக்கங்கள். இங்கு கடைசியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சமுதாயக் கண்ணோட்டத்திலான திறன் நிறைவே பொது ஆட்சியியலில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

கொள்கைத் தீர்மானம்

அரசின் இயக்கம் முற்றுமுமுதாக அதன் கொள்கைத் தீர்மானங்களில் தங்கியுள்ளது. அவ்வப்போது ஏற்படும் தேவைகளுக்கும் நடைமுறைகளுக்கும் ஏற்ப தீர்மானங்களை எடுக்கவேண்டியுள்ளது. சரியான

தீர்மானங்களைச் சரியான நேரத்தில் எடுப்பதே அரசின் வெற்றிக்கு அடிப்படையாகவுள்ளது. அரசு பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ள துறைத் தலைவர்களும், நிருவாகிகளும் கொள்கைத் தீர்மானம் எடுக்க வேண்டி உள்ளனர். சரியான தீர்மானங்களை எடுப்பதும் அவற்றை நடைமுறைப் படுத்துவதும் தான் பொது ஆட்சியியலின் மூலதத்துவம்.

கொள்கைத் தீர்மானம் செய்வதற்கும் பொது நிருவாகத்திற்கு மிடையில் வேறுபாட்டைக் காண்கிறார் வுட்ரோ வில்சன்⁴ அவர்கள். கொள்கைத் தீர்மானம் என்பது அரசியல் கலந்தது; அது பரபரப்பு விளைவிக்கக்கூடியது. ஆனால் நிருவாகமோ அமைதியாகச் செயற்படுவது, அரசியல் தலைமைத்துவம் விளம்பரத்திலும் படாடோபத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கிறது. ஆனால் நிரந்தர நிருவாகிகள் அநாமதேயங்களாக நின்று தமது கடமைகளை மட்டும் செய்கின்றனர். இவ்வாறு பலவகைகளிலும் அரசியல் நன்மையுடைய கொள்கைத் தீர்மானத்தையும் நிருவாகத்தையும் வேறுபடுத்தினாலும் அண்மைக் காலங்களில் இவை இரண்டிற்குமிடையேயுள்ள இன்றியமையாத உறவுகளையே வலியுறுத்துகின்றனர். பொது ஆட்சியியல் சம்பந்தமாக ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளியிட்டது போல் அப்பலெபி, லூதல் குலிக் ஆகியோர் அரசியலும் பொதுநிருவாகமும் இணைபிரியாத இரட்டைக் குழந்தைகள் என்கிறார்கள்.⁵

கொள்கைத் தீர்மானங்கள் பரந்த அளவில் தேசிய மட்டத்தில் மட்டும் நடைபெறுவதில்லை. சிறிய அளவிலும், சர்வசாதாரணமான காரியங்களிலும் கூட தீர்மானங்கள் எடுக்கவேண்டியுள்ளது. இதற்குத் தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு பொது நிருவாகம் செயல்படுகிறது. அப்போதுதான் மக்களுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய நிருவாகமாக இயங்கமுடியும். கொள்கைத் தீர்மானங்களை எடுப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுக்குத் தேவையான எண்ணக் கருக்களை, தேவையான கணக்கறிக்கைகளை, உதவியாகப் பல திட்டங்களை வகுப்பவர்கள் பொது நிருவாகிகளேயாவார். இவர்கள் அன்றாடத் தேவைகளோடு மட்டும் நின்றுவிடாது, எதிர்காலத்திற்கு மான திட்டங்களையும் நடைமுறைப்படுத்துகின்றார்கள்.

கொள்கை வகுப்பாளர் யார்?

ஒரு தேசிய சமுதாயத்திற்கான கொள்கைகளை வகுப்பவர் யார் என்ற கேள்வி எழும்போது மேற்போக்காக, சட்டமன்றம், நிருவாகசபை, நீதித்துறை என்ற மூன்றையும் குறிப்பிடலாம். ஆனால் இவற்றிற்கு மேலாக நாட்டின் அரசியலில் யாப்பினைச் சுட்டிக் காட்டவேண்டும். அரசியல் யாப்பு பொதுக் கொள்கைகளுக்கெல்லாம் மூலாதாரமாக விளங்குகின்றது. அரசியல் யாப்பிலிருந்து சகல கொள்கைகளும் குறிக்கோள்களும் சித்தாந்தங்களும் ஊற்றெடுக்கின்றன.⁶

ஆனால் சமுதாயத்தின் அன்றாட அலுவல்களில் சட்டசபைகளும், பாராளுமன்றங்களும் பொதுக்கொள்கை வகுப்பில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. மற்றும் மாநில அமைப்புக்களான பட்டின சபைகளும், கிராமோதய சபைகளும் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குட்பட்ட நிலையில் கொள்கைத் தீர்மானங்களை எடுக்கின்றன. இவை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட மக்களுடைய பிரதிநிதிகளாக இருந்து செயற்படுகின்றன. பொருளாதார வகையிலான தீர்மானங்களைத் திட்டத் திணைக்களங்கள் வகுக்கின்றன. இவை யாவற்றுடனும் சேர்ந்து பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தர்கள் உழைக்கின்றார்கள்.

ஆனால் இவற்றிற்குப் பின்னணியாகவும் உந்துசக்தியாகவும் விளங்குபவை அரசியற் கட்சிகள். அமுக்கக் குழுக்கள், தொழிற்றுறை சார்ந்த அமைப்புக்களாகும். இவை பல வழிகளிலும் ஆட்சியாளர்களுக்கு உதவியும், நெருக்குதல்களைத் தந்தும் தேவையான தீர்மானங்களை எடுக்க உதவுகின்றன. மேலும் இதில் பத்திரிகைகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆகிய தொடர்பு சாதனங்களின் பங்கையும் குறிப்பிட வேண்டும். மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் இன்று மிகவும் சக்தி வாய்ந்த நிலையில் மக்கள் கருத்துக்களை உருவாக்குவதோடு ஆட்சியாளர்களின் தீர்மானம் எடுக்கும் பணியிலும் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றன.⁷

முகாமைத்துவம் : திட்டமிடுதல்

முகாமைத்துவப் பண்புகளில் ஒன்று திட்டமிடும் ஆற்றலாகும். எல்லாப் பணியமைப்பும் தமது வெற்றிக்காக முன்கூட்டியே திட்டமிட்டுச் செயற்படவேண்டுமென்பது ஒருபுறமிருக்க, ஒவ்வொரு முகாமையாளரும் தமது அமைப்பைச் சிறப்பாக வழிநடத்துவதற்குத் திட்டமிடும் பண்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது மறுபுறம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. திட்டமிடுதல் என்பது வருங்காலத்தை எதிர்நோக்கி அதற்குத் தயார்படுத்திக் கொள்ளுதல். செயற்பாட்டிற்கு முன் எழும் சிந்தனை ஆற்றல் என்கிறார் பேராசிரியர் ராபி அவர்கள்.

ஒரு பணியமைப்பின் தலைமையதிகாரி பின்வரும் கேள்வி அடிப்படையில் தமது திட்டங்களைத் தீட்டுகின்றார். நாம் என்ன குறிக்கோள்கள், நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளோம்? நாம் பின்பற்றும் பணிகளில் ஏதாவது எதிர் விளைவுகள் ஏற்படுமா? அதைச் செய்வதற்கான சிறந்த வழிமுறைகள் யாவை? அமைப்பு ரீதியான ஆளணி மற்றும் பொருள் வளம் என்ன? அவசரகால ஒழுங்குகளையும் மாற்றங்களையும் முன்கூட்டி வகுக்க இயலுமா? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை காணும் முறையில் திட்டங்கள் வகுக்கப்படலாம். ஆகவே நிருவாகத்தின் பெரும்பணி இத்திட்டமிடுதலாகும். அது சீராகவும் முழுமை

யாகவும் செய்து முடிக்கப்பெற்றால் பொது நிருவாகம் ஏற்றுக்கொண்ட நோக்கங்கள் வெற்றி பெறும் என்பது திண்ணம்.

முகாமைத்துவமும் தலைமைத்துவமும்

முகாமையாளருக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாக வேண்டப்படுவது தலைமைத்துவப் பண்பாகும். தலைமைத்துவம் என்பது பிறரை வழி நடத்தும் தகைமை. ஒரு உயர் பதவியில் இருத்தப்படுபவர் தமக்குக் கீழ் உள்ளவர்களை முறையாக வழிநடத்தி சிறந்த பலன்களை எய்தக் கூடிய வராக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய தலைவர்கள் நிருவாகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும், எல்லாத் தரத்திலும் காணப்படல் வேண்டும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாட்டில் மிகவும் பிரபல்யமாகவோ மிகவும் பிரசித்தமாகவோ விளங்கும் தலைவர்களைப் பற்றி நாம் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் துறைத்தலைவர்கள், நிருவாக அமைப்பின் பல நிலைகளிலும் அதிகாரத்துடன் செயற்படும் தலைவர்களையே கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். இவர்கள் அதிகாரத்திலுள்ளவர்கள் என்பது மட்டுமன்றித் தமக்குக் கீழுள்ள துறைகளையும் அலுவலர்களையும் சிறந்த முறையில் நிருவகிக்கும் கடமையினையும் பெற்றுள்ளார்கள்.

தலைவர்கள் என்போர் தமது அறிவு, செயற்பாடு, ஆளுமை போன்றவற்றால் மக்களை வழிநடத்தக்கூடியவர்களாவர். அமெரிக்க அறிஞர் சி. பேர்னாட் குறிப்பிட்டது போன்று தலைவர்கள் தோன்றுவதற்குச் சில அடிப்படைக் காரணிகள்

1. தனிமனித ஆளுமை
2. சீடர்கள் அல்லது பின்பற்றுபவர்கள்
3. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள்

பெருந்தொகையான மக்களை வழிநடத்தக்கூடிய தலைவர்கள் சரித்திரத்தில் தோன்றியுள்ளார்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் காலத்தின் தேவைகளினாலும், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளினாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டவர்களே. மேலும் தலைவர்களுக்கான அறிவு, பிறரைக் கவரும் தன்மை, வழிநடத்தும் ஆளுமை என்பனவும் இயற்கையாகவே அமையலாம். அல்லது பயிற்சிமூலம் பெறலாம். இன்று வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும் தொடர்பு சாதனங்கள் தலைமைத்துவப் பண்புகளை மேலும் விருத்தி செய்ய உதவுகின்றன.

முகாமைத்துவம் சம்பந்தமான எழுத்தாளர்கள் பலரும் தலைவருக்கு இருக்கவேண்டிய குணவியல்புகளைப் பட்டியலிட்டுக் கூறியுள்ளார்கள். அவற்றுள் பொதுவாகக் கருதப்படுபவை இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன:

1. பொறுமையும் கட்டுப்பாடும்: இதனால் ஒரு தலைமையதிகாரி தனது பொறுப்புக்களை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வதோடு பொருத்தமான முடிவு எடுக்கவும் உதவும்.
2. தீர்க்கமான முடிவெடுத்தல்: "எண்ணித் துணிக கருமம்" என்கிறார் திருவள்ளுவர். சகல மாற்றுவழிகளையும் ஆராய்ந்து முடிவான தீர்மானமெடுத்தல்
3. சீரான நோக்கு: விருப்பு வெறுப்பற்ற சீரான நோக்கில் முடிவுகள் எடுக்கப்படல் வேண்டும்: அதிலிருந்து பிறழாமை.
4. தமக்குக் கீழுள்ளவர்கள் அல்லது பின்பற்றுபவர்களின் மதிப்பைப் பெறுதல்: இதனால் அவர்களுடைய ஒத்துழைப்புக் கிடைக்கும்.
5. பொதுமக்கள் தொடர்புகளை விருத்திசெய்துகொள்ளுதல்: இன்று மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தொடர்புசாதனங்கள் உருவாகி உள்ளதை முறையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
6. ஊழலற்ற நிருவாகமும், அப்பழுக்கற்ற குணங்களும் தேவை.
7. பிறர் குறைகளைக் கேட்கும், அவற்றிற்குப் பரிசாரம் தேடும் மனப் பக்குவமும் தேவை.

பணிகளைப் பகிர்ந்தளித்தல்

ஒரு பணியமைப்பிற்குத் தலைமை வகிப்பவர் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் தாமே நேரடியாகக் கடமைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. ஆனால் அவர் தமக்குக் கீழுள்ள பணியாளர்களிடம் அலுவல்களைப் பகிர்ந்தளித்துவிட்டு அந்த அலுவல்கள் முறையாகவும், நேரகாலத்திற்கும் செய்து முடிக்கப்பெறுகிறதா என்பதை மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும். ஆகவே மேற்பார்வை செய்வதென்பதும், பொறுப்பாக இருக்கவேண்டுமென்பதும் முகாமையாளருக்கான இலக்கணங்களாகும்.

அநேகமான முகாமையாளருக்குப் பணிகளை மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பது மிகவும் சிரமமான காரியமாகும். இது அவரவர்களின் ஆளுமை சம்பந்தமான ஒரு இயல்பு. ஆனால் முகாமைத்துவம் பற்றிய நூல்கள் வலியுறுத்துவது இதைத்தான். அதாவது பணிகளைப் பகிர்ந்தளித்துப் பணியாளர்களிடமிருந்து ஒழுங்காக வேலை வாங்க வேண்டுமென்பதாகும்.

பணிகளைப் பகிர்ந்து அளிப்பதென்பது இரண்டு வழிகளில் நடைபெறுகின்றது. ஒன்று, முன்புள்ள சட்டங்கள் அல்லது நியதிகளின் படி பணிகளைப் பகிர்ந்தளித்தல். மற்றையது, துறைத்தலைவர்களும் முகாமையாளர்களும் தமது தேவைக்கேற்ப, வசதிக்கேற்ப பணிகளைப் பகிர்ந்தளிக்கலாம். ஆனால் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இறுதியான முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தை விட்டுக்கொடுக்க இயலாது.⁹

பண்பட்ட மனவுறுதி

முகாமைத்துவப் பண்புகளில் ஒன்றாக மதிக்கப்படுவது பண்பட்ட மனவுறுதியாகும். தமது வழிகாட்டலில், தமது தலைமைத்துவத்தில் தீவிர நம்பிக்கையும் வெற்றியின்பால் தளராத உறுதியுமுடைய பொறுப்பாளர்களை நிருவாகம் விரும்புகிறது. இதனை ஆங்கிலத்தில் Morale என அழைக்கின்றார்கள். தலைமையதிகாரி மிகவும் பண்பட்ட மனநிலையுடையவராகவும், உறுதி படைத்தவராகவும், எளிதில் சலிப்படையாதவராகவும் விளங்கவேண்டும். அவர் தமது செயல் திறமையாலும் பண்பாலும் ஏனைய பொது நிருவாக ஊழியர்களுக்கு முன் உதாரணமாக விளங்கவேண்டும். அத்தகைய செயலுக்கமும் மனவுறுதியும் வாய்ந்த நிருவாகிகளுக்கு நன்மதிப்பு இருக்க வேண்டும். இது மக்களிடமிருந்தும் அரசியல் தலைமைத்துவத்திடமிருந்தும் வர வேண்டும். ஆனால் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அரசியல் தலையீடு இன்றி அரச நிருவாகிகள் சட்டரீதியில் செயல்படும் சூழ்நிலை இருக்கும்போது பண்பான ஜனநாயகம் தழைத்தோங்கும். பரந்துபட்ட நிலையில் மக்கள் நலனும் சமுதாய முன்னேற்றமுமே குறிக்கோளாக விளங்கவேண்டும்.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. 'The heart of the administration is the management of programmes designed to serve the general welfare.'
Paul Appleby, **Public Administration**, Delhi, 1953.
2. 'Management is the accomplishing of pre-determined objective through the efforts of other people.'
Terry G R, **Principles of Management**, Illinois, 1956, p. 18.
3. Functions of management summed up by Gullick in a self-coined word **POSDCORB** - Planning, Organizing, Staffing, Directing, Co-ordinating, Reporting and Budgeting.
4. 'Policy - decision is a political function, while administration is concerned with enforcement of policies.'
Woodrow Wilson, cited in **Issues in Public Administration**, p. 71.
5. Paul Appleby is associated with the thesis that 'Politics and administration are inseparable twins'.
6. உதாரணமாக இந்திய அரசியல் அறிஞர்கள் இந்திய அரசியல் யாப்பின் முகவுரையினை Preamble எனக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.
7. Refer Karus S and Davis D, **Mass Communication on Political Behaviour**, Pennsylvania University, 1978.
8. 'Leadership may be defined as influencing and energizing of people to work together in a common effort to achieve the purposes.'
Bernard C J, **Organization and Management**, Harvard, 1948, p. 37.
9. 'Delegation is not abdication of responsibility and does not mean the transfer of final authority.'
Terry G R, **Principles of Management**, 1954, p. 103.

5

சிவில் சேவை : குடியியற் சேவை

(Civil Service : Bureaucracy)

பொது நிருவாகத்தினை சிவில் சேவை என்று பொதுவாக அழைக்கின்றனர். ஆனால் இப்பொழுது பரவலாகத் தூய தமிழில் குடியியற் சேவை எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது நிருவாகத்தின் பொதுத்தன்மையை பிரதிபலிப்பதோடு குடிமக்கள் நிருவகிக்கப்படும் முறைமையினையும் குறிக்கின்றது.¹ இன்றைய அரசுகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பதில் பலாத்காரம் அல்லது அதிகாரம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. அதிகாரம், பலாத்காரம் என்பவற்றின் பிரதிபலிப்பாக மிகப் பலம்வாய்ந்த இராணுவ அமைப்புக்கள் உருவாகியுள்ளன. சிவில் நிருவாகம் இந்த இராணுவ நிருவாகத்தினின்றும் வேறுபட்டுள்ளது. ஆகவே குடியியல் நிருவாகம் பொதுமக்கள் சம்பந்தமானது; பொதுக் கொள்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நிருவாக அமைப்பினைக் குறிக்கும்.

முதலில் ஓத்த கருத்தினை வெளியிடும் வெவ்வேறு பதங்களை² ஆராயவேண்டும். பொது நிருவாகத்தினை சிவில் நிருவாகம் என அழைக்கும்போது அது அதன் பொதுத்தன்மையினை அல்லது குடிமக்களுக்கான ஆட்சியமைப்பு என்பதனை உணர்த்துகின்றது. இது தனியார் நிருவாகத்தினின்றும் வேறாகிப் பொதுக் காரியங்களுக்கானது என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இதனை அரசாங்க சேவை என்றும் பொது நிருவாகம் என்றும் அழைக்கின்றனர். இது நிரந்தர நிருவாக சேவையாகும். அதாவது அரசியல் தலைமைத்துவம் அவ்வப்போது மாறினாலும், ஆட்சி நிருவாக இயந்திரம் நிரந்தரமாகவுள்ளது. ஆபீஸ் அமைப்போடு கூடிய "பியூரோகிரசி" என ஆங்கிலத்தில் குறிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆட்சியமைப்பு பல நூறு பணியாளர்களைக் கொண்டு இயங்குவதால் ஆளணி நிருவாகம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

குடியியல் சேவை அல்லது சிவில் சேவை மூலமே பொது நிருவாகம் நடைபெறுகின்றது. அதாவது அரசாங்கத்தின் பல நிலைகளிலுமுள்ள

பணியாட்கள், உத்தியோகத்தர்கள் ஆகியோரைக் குறிக்கும். இதில் அரசாங்கத்தின் தலைமைப் பதவியிலுள்ள உயர் நிருவாகிகளோடு மிகவும் அடிமட்டத்திலுள்ள கிராம அலுவலர்கள் வரை தொடர்பு படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் உள்ளதனால் இது ஆளணி நிருவாகம் எனப்படுகிறது. இதற்கு ஆட்களைச் சேர்க்கும் முறையும், அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கும் தகைமைகளும், அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் பயிற்சியும் மிகவும் நுணுக்கமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

வேறு பல பெயர்கள்

குடியியற் சேவை அல்லது சிவில் சேவை என நாம் குறிப்பிட்டதனை வேறு பல பெயர்களாலும் அழைக்கின்றனர். இவை

1. அரசாங்க சேவை
2. பொது நிருவாக சேவை
3. பொதுமுகாமைத்துவ சேவை
4. ஆளணி நிருவாகம்
5. நிரந்தர நிருவாக சேவை

எனப் பல பெயர்களால் அறியப்படுகின்றது. பொது ஆட்சி அமைப்பானது பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்துவரும் ஒரு நிலையில் இத்தகைய பல்வேறு சொற்றொடர்கள் உருவாவது இயற்கையே. ஆனால் இப்பதங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரே தன்மையான விஷயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன. சிவில் சேவை என்பது பொதுநிருவாகம் என்பதும், அது பொதுத்தன்மை கொண்டது என்பதும், அரசின் நிரந்தர அலகு என்பதும் தெளிவாகின்றது.

முதலில் சிவில் சேவை என்பது இராணுவ சேவையினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. நாடளாவிய ரீதியில் இராணுவ சேவையும் நிருவாகமும் காணப்பட்டாலும், சிவில் சேவையினுடைய கட்டுமானம் பொதுத்தன்மை, கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவற்றில் தனித்து விளங்குகின்றது. பொது ஆட்சியமைப்பு பெரும்பாலும் மக்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு, அதாவது பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கியுள்ளது. அதன் வரவு செலவுகள் தகுதி வாய்ந்த அமைப்புக்களினால் மேலாண்மை செய்யப்படுகின்றது. பொது நிருவாக ஊழியர்கள் நேரடி அரசியலில் ஈடுபடுவதற்கு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டு உள்ளன.

குடியியல் சேவையின் இயல்புகள்

இது முக்கியமாக நிரந்தரமானது எனக் கூறப்படுகிறது. அதாவது அரசியற் தலைமைத்துவத்துடன் சிவில் ஆட்சியமைப்பினை ஒப்பிடும் போது இது புலனாகும். ஒரு மக்களாட்சியில் கொள்கைகளை வகுக்கும்

அல்லது திட்டமிடும் அரசியல் தலைமை அவ்வப்போது தேர்தல் பலபலன்களைப் பொறுத்து மாறுகின்றது. ஆனால் சிவில் நிருவாக அமைப்பு மாறாமல் நிரந்தரமாகச் செயல்படுகின்றது. மேலும் ஒரு நிருவாக உத்தியோகத்தர் தெரிவுசெய்து சேவையில் அமர்த்தப்பட்டால் அவர் இளைப்பாறும் காலம் வரை பதவியில் இருக்கின்றார். இது போன்ற நிரந்தரத் தன்மையால் தனக்கே உரித்தான வேண்டத்தகாத பண்புகளையும் பெற்று பியூரோகிறசியாக மாறுகிறது எனவும் கண்டனங்கள் எழுகின்றன.

இந்த நிலை உருவாகுவதற்கு சிவில் சேவையின் இன்னொரு இயல்பும் காரணமாகிறது. அதாவது, சிவில் உத்தியோகத்தர் தமது நீண்டகால பயிற்சி மூலம் அதிகாரங்களைக் கையாளத் தொடங்குகிறார். அதிகாரமும் அநுபவமும் இந்த அரச அலுவலர்களை ஒரு தனி இனமாக உருவாக்கிவிடுகிறது. இதனால் அவர்கள் காலப்போக்கில் பொது நலனை உதாசீனம் செய்து தமது நலன்களையே பாதுகாக்க முனைகின்றார்கள். அதனால் பணியாட்கள் என்ற நிலை மாறி அதுவொரு ஆளும் வர்க்கமாக உருவெடுக்கிறது என்கிறார் மொஸ்கா அவர்கள்.³

அரச நிருவாக பணியாளர்கள் தமது கடமைகளினூடே தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் தம்மைப் பிரசித்தப்படுத்தாமல் தமது கடமைகளை ஆற்றுகிறார்கள். இதனைப் பொது நிருவாகத்தின் “அனாமதேய தன்மை” என அழைக்கிறார்கள். இதற்கு மாறாக அரசியல் தலைவர்களும் அமைச்சர்களும் தமது கொள்கை முன்னெடுத்தலையும், திட்டங்களையும், வெற்றிகளையும் தீவிரமாகப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது அவர்களுக்கு அடுத்துவரும் தேர்தல்களுக்குப் பயன்படலாம். ஆனால் நிரந்தர நிருவாகிகள் கூடிய அளவுக்கு சுய விளம்பரத்தினைத் தவிர்த்து தமது கடமையில் மட்டும் கண்ணாக இருக்கின்றனர். ஆகவே அரசியலைத் தவிர்த்துக் கொள்வதென்பது நிரந்தர அரச உத்தியோகத்தர்களது இயல்பாகும்.

அதிகார வர்க்கம்: (Bureaucracy)

வளர்ச்சியடைந்து வரும் பொது நிருவாகவியலில் இதன் முக்கிய அங்கமாக விளங்கும் அரசாங்கப் பணியாளர்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. பொது நிருவாக அமைப்பும், அதில் கடமையாற்றும் பணியாட்களின் தொகையும் அதிகரித்து, அவர்களின் அதிகாரங்களும் முன்பு எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு வளர்ச்சியும் அடைந்துள்ளது. இதனால் இவர்களை பொதுத்துறை ஆளணியினர் என அழைக்காமல் அதிகார வர்க்கம் என அழைக்கின்றனர். அதிகார வர்க்கம் என்ற பதமானது பயிற்றப்பட்ட ஊழியர்களினால், அடிப்படைச்சட்டங்களுக்கு ஏற்ப தொடர் தேர்ச்சியாக இயங்கும் நிரந்தர நிருவாகிகளைக் குறித்து நிற்கின்றது. இன்னோர் வகையில் கூறின், தேர்தல் மூலம் தெரிவு

செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளல்லாத நிரந்தர நிருவாக பதவிகளுக்குத் தலைமை தாங்குகின்றவர்களே அதிகார வர்க்கத்தினர் ஆவர். அதிகார வர்க்க ஆட்சி என்ற பதமானது சிக்கலானதும், நிச்சயமற்ற தன்மை கொண்டதும் திடமில்லாத ஒன்று எனவும் கண்டனம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. ஆயினும், அதிகார வர்க்கம் என்ற பதமானது நிரந்தரமான சக்தி கொண்டது என்பதை நடைமுறையில் நிரூபித்துள்ளது. அதிகார வர்க்க ஆட்சியை விமர்சிக்கும் விமர்சகர்கள் கூட அதிகார வர்க்கத்தினர் மூலம் அதிக பலன்களைப் பெறமுடியும் எனக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடக்கூடிய ஒரு விடயமாகும்.

அதிகார வர்க்கம் என்ற பதமானது எங்கிருந்து உருவானது என்பது முழுமையான தெளிவு கொண்டதாக இல்லை. ஒரு சில பொது ஆட்சியியல் அறிஞர்கள் அதிகார வர்க்க ஆட்சியை ஒரு சபையிலான அரசாங்கம் அல்லது மேசை அரசாங்கம் எனக்கூறுகின்றார்கள். அதாவது “Bureau” என்ற பதமானது ஆட்சியியலில் குழு அல்லது சபை என்பதையே குறித்து நிற்கின்றது. அதிகார வர்க்கம் தனித்தனி அமைச்சுக்களைக் கொண்ட பல குழுக்கள் அல்லது சபைகள் அல்லது திணைக்களங்களை உள்ளடக்கிய அரசியல் முறைமையினையே குறித்து நிற்கின்றது. இத்தனித்தனி அமைச்சுக்களுடைய பல திணைக்களங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு பொருள்பட அழைப்பதே அதிகார வர்க்கம் என்பதாகும் என்கின்றார்கள்.

மறுபக்கத்தில் மாக்ஸ் வெபர் என்பவர் அதிகார வர்க்கம் ஆட்சி பற்றிக் கூறும் போது “இது நீண்ட காலத்திற்கு முன் பிரெஞ்சு நாட்டில் தோற்றம்பெற்ற ஒரு பிரெஞ்சுப் பதம் என்றும், இந்த யுகத்திலே தோன்றி மிகவும் கூடாத பெயரெடுத்த ஒரு பதம்” எனவும் கூறுகின்றார். 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிரான்சிய வர்த்தக மந்திரி ஒருவரால் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்காக “பிரோ” என்ற பதம் உபயோகிக்கப்பட்டது. பின்னர் 19ஆம் நூற்றாண்டில் இப்பதம் “பிரோகிரசி” என ஜேர்மன் மொழிக்குப் பரவி பின்னர் ஆங்கில மொழியிலும் அதைத் தொடர்ந்து ஏனைய பல மொழிகளிலும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது.

ஜேர்மனிய சமூக விஞ்ஞானியான மாக்ஸ் வெபர் நிரந்தர நிருவாகிகள் தொடர்பான தன்னுடைய கட்டுரையில் அதிகார வர்க்கம் என்ற பதத்தினைப் பயன்படுத்தி இருந்தார். இவர் அதிகார வர்க்கம் என்பது “எல்லா அரசியல் முறைமைகளிலும் மேன்மேலும் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த உத்தியோகத்தார்களினாலான ஒரு நிருவாக முறைமை என்கிறார். மேலும், அதிகார வர்க்கமானது பாரிய சிக்கலான அமைப்புக்கள், வியாபாரத் தலங்கள், தொழிற்சங்கங்கள், அரசியல் கட்சிகள் போன்ற அமைப்புக் கள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றது” என்கின்றார்.

இவ்வகையில் வெபர் மூன்று வகையான அதிகார வர்க்க அமைப்புக் களைக் கூறுகின்றார்.⁴

1. பரம்பரையாக வரும் அதிகார வர்க்கம். அதாவது, பரம்பரையாகக் கல்வி, அரசியல் செல்வாக்குகள் பெற்ற சமூகங்களிடம் இருந்து அதிகார வர்க்கம் தோன்றுகின்றது. பழைய சீனா, ரஷ்யா, பிரிட்டன் போன்ற நாடுகளில் இம்மாதிரியான பின்னணியில் இருந்தே பெரும்பாலான அதிகாரிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.
2. சொந்த அறிவு, ஆற்றல், சக்தி என்பவற்றின் அடிப்படையில் நியமனம் பெறும் அதிகார வர்க்கம்.
3. சட்டப்படி உருவாகும் அதிகார வர்க்கம்.

வெபர்ஜேர்மனியிலும், வேறு சில ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அதிகார வர்க்கம் இயங்குகின்ற வழிமுறைகளைக் கருத்தில் எடுத்து நிருவாக வியலின் இயல்புகளைப் பின்வருமாறு வரையறுக்கின்றார்.

1. நிலையான அலுவலக கடமைகள் அமைப்பிற்குள் பகிர்ந்தளிக்கப் படல் வேண்டும்.
2. மனித செயற்பாட்டிற்கு இசைந்த முறையான தொழிற்பாகுபாட்டுப் பகுதிகளை உருவாக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.
3. அலுவலக கண்டிப்பு, முறையான ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு என்பன பேணப்பட வேண்டும்.
4. திடமான சட்டங்களால் செயற்பாடுகள் பேணப்படல் வேண்டும்.
5. ஒரே விதமான செயற்பாட்டுச் சட்டம் பிரயோகிக்கப்படல் வேண்டும்.
6. உத்தியோகத்தர்களுடைய ஒழுங்கமைப்புப் படிநிலை ஒழுங்கமைப்புக் கோட்பாட்டினைப் பின்பற்றியிருக்க வேண்டும். அதாவது, ஒவ்வொரு கீழ்மட்ட அலுவலரும் மேல்மட்ட அலுவலர்களினால் மேற்பார்வை செய்யப்பட்டுக் கட்டுப்பாடு செய்யப்படல் வேண்டும்.
7. அலுவலர்கள் அலுவலக விடயங்களுடன் தொடர்புடைய அதிகாரங்களுக்கு மட்டும் கட்டுப்பட வேண்டுமேயொழிய தனிப்பட்ட முறையில் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை.
8. தகுதியின் அடிப்படையிலேயே உத்தியோகத்தர்கள் தெரிவுசெய்யப்படல் வேண்டும். அதாவது பரீட்சைகள் மூலம் அல்லது தராதரப் பத்திரங்களின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படல் வேண்டும்.
9. அதிகார வர்க்கம் சம்பந்தமான அலுவலகத் தொழில் நியமனங்கள் அனுபவ ரீதியாக மேம்பாடு உடையவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு வழங்குவதன் மூலம் அல்லது திறமை மூலம் அல்லது இவை இரண்டின் அடிப்படையிலும் செய்யப்படல் வேண்டும்.

வெபரின் கருத்துப்படி, இந்த இயல்புகள் ஒன்றுபட்ட நிருவாகவியலில் ஆக்கக்கூடிய சாமர்த்தியம், பணிந்து நடத்தல், ஐக்கியம், புத்தி சாதாரியத்தைப் பேணுதல் போன்ற ஆக்கபூர்வமான அபிவிருத்தியை அதிகார வர்க்கம் பெறவேண்டும் என்பதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

அதிகார வர்க்கம் என்ற பதத்தை வரைவிலக்கணப்படுத்த முற்படும் போது, அமைப்பினது, அடிப்படைக் குணாம்ச வடிவங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி அதிகார வர்க்கத்தினை விளக்க முற்பட வேண்டும் என்பதே முக்கியமானதாகும். அதிகார வர்க்க அமைப்பு குணாம்சம் பற்றி "விக்டர் தோம்சன்" குறிப்பிடும்போது, "மிக உயர்ந்த அதிகாரத்தைக் கொண்ட படிநிலை அமைப்பானது மிக உயர்ந்த அளவிலான தொழிற் பிரிவினைத் தனக்குள் உள்ளடக்கியதொன்றாகக் காணப்படும்" எனக் கூறுகின்றார். வெபருக்குப் பின் அதிகார வர்க்கம் தொடர்பாக ஆய்வு செய்தவர்கள் அதனுடைய வடிவ அமைப்பு பற்றியே கருத்தில் எடுத்தனர். இவ் ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களில் சிறிய சிறிய வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் பெருமளவு உடன்பாடு காணப்பட்டிருந்தது. ரிச்சர்ட் எச். கோல் என்பவர் பல்வேறு ஆட்சியியல் அறிஞர்கள் அதிகார வர்க்க குணாம்சம் பற்றி வெளியிட்ட கருத்துக்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருந்தார். ஹோல் எடுத்துக் கொண்ட அதிகார வர்க்கத்தின் குணாம்சங்களில் பின்வருவன விசேட கவனத்திற்கு உரியவையாகும்.

1. அதிகாரத்தைப் படிநிலை அமைப்பு முறைக்கு ஏற்ப சிறப்பான முறையில் வரைவிலக்கணப்படுத்தல்.
2. செயல்பாட்டுச் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற தொழில் பிரிவினையினை அடிப்படையாகக் கொள்ளுதல்.
3. பதவிகளில் இருப்பவர்களுக்கான உரிமைகளும், கடமைகளும் எவை, எவை என இனம் கண்டு அதற்கு ஏற்ற சட்டங்களை ஏற்பாடு செய்வது.
4. வேலை நிலைமைகளின்போது பேணவேண்டிய முறையான ஒழுங்குகளைக் கவனத்தில் எடுப்பது.
5. ஊழியர்களுக்கு இடையே உள்ள உறவு நிலைகளில் சுயநலன்களுக்கு இடம் கொடுக்காது பார்த்துக் கொள்வது.
6. தொழில்நுட்பத் திறனின் அடிப்படையில் ஊழியர்களைத் தெரிவு செய்து வேலை வழங்குதலும், பதவி உயர்வு வழங்குதலும்.

Bureaucracy என்பதனை பணிக்குழு என்று தமிழில் கூறுகிறார்கள். இது சிவில் நிருவாகத்தில் மேல் மட்டத்தில் உள்ள அதிகாரிகளைக் குறிப்பதாகும். இவர்கள் தங்கள் நிருவாகத்தில் மட்டும் அல்லாது அரசியல் விவகாரங்களிலும் ஆலோசனை கூறுபவர்களாகச் செல்வாக்குப்

பெற்றுள்ளனர். வளர்முக நாடுகளில் இவர்கள் அபிவிருத்தியின் முன்னோடிகளாக (Elites) உயர்ந்து நிற்கின்றனர். இந்த உத்தியோகத் தர்கள் படிநிலை அமைப்பு முறையில் உள்ளதால் பதவிக்கு ஏற்ற அதிகாரங்களும் செல்வாக்கும் காணப்படுகின்றது. இங்கிலாந்து, இலங்கை, இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் பணிக் குழுமத்தின் பதவிகளும் அதிகாரங்களும் சட்ட ரீதியானவையாகும். ஆனால் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் அரசியல் செல்வாக்குக் காரணமாக அவர்களின் நிலை சற்று வேறுபடுகின்றது. அங்கு அரசியல் செல்வாக்கின் மூலம் சிவில் நிருவாகிகளை நியமிக்கவும், நீக்கவும் முடியும். ஆனால் நமது குழந்தைநிலையில் அரசியல் குறுக்கீடு விரும்பப்படுவதில்லை.

தன் திறனை உச்சளவிற்குக் கொண்டுவருவதற்கும் தன் நிருவாகத் தினை உயர்ந்த நிலையில் நடாத்துவதற்கும் ஒரு அமைப்பு முயற்சி செய்துகொண்டேயிருக்கும். இதனால், நவீன அமைப்பானது பரந்தளவி லான நடத்தைகளில் ஈடுபடும்போது சில அடிப்படையான அமைப்புக் குணாம்சங்களைப் பெற்றிருத்தல் அவசியமானதாகும். அவைகளாவன, படிநிலை அமைப்பின் ஒழுங்குகள், விசேடத்துவம், நிபுணத்துவம், செயற்பாட்டு விதிகள், முடிவினை அடைவதற்கான நியாய பூர்வமான கொள்கைகள் என்பனவாகும். இதனைப் பீற்றர் பிளாய் என்பவர் "அதிகார வர்க்க ஆட்சியின் போக்கானது நடத்தை மாதிரிகளை உருவாக்குகின்றது. இந்த நடத்தைகள் நியாயபூர்வமான இலக்கினை அடைவதற்கு சில நேரம் தடையாக இருக்கலாம். சில நடத்தைகள் நியாயபூர்வமானவையல்ல எனக் கூறினாலும், இந் நடத்தைகள் குறிப்பிட்ட நோக்கங்களை அடைவதற்கு உதவியாகவும் இருக்கலாம்" எனக் கூறுகின்றார். நடத்தைகள் எப்போதும் முடிவுகளை மையமாக வைத்தே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியதாகும். முன்னரே தீர்மானிக்கப் பட்ட நடத்தை நுணுக்கங்களை வைத்து முடிவு எடுக்கக்கூடாது. முன்னரே எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள் ஒரு அதிகாரவர்க்கத்தின் அமைப்பு அம்சங்களுடன் தொடர்புபட்டு இருப்பதால் அதிகார வர்க்கத்தின் அடிப்படை இலட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதில் ஒழுக்கங்கள் எவ்வள விற்கு பங்காற்றுகின்றன என்பது பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியதாகும்.

மேற்கோள்களும் விளங்கங்களும்

1. 'Civil Service is a professional body of officials; permanent, paid and skilled.'
Finer S E.
2. Alternative terms used for civil service are : Public Service, Career Service, Public Administration, Civil Administration, Public Management, Permanent Executive, Personnel Administration, Bureaucracy, etc..
3. 'In all societies two classes of people appear - a class that rules and a class that is ruled.'
Moscow, Cateme, *The Ruling Class*, New York, 1939, p. 50.
4. Max Weber said that Bureaucracy displays the following features:-
  - i. Specified duties
  - ii. Distribution of authority
  - iii. Specialization of functions
  - iv. Hierarchical set-up
  - v. Documentation and
  - vi. Special training.

6

பொது நிருவாகத்தில் ஆட்சேர்ப்பு (Recruitment)

பொது நிருவாகவியலில் பொதுத்துறை நிருவாகப் பதவிகளுக்கு ஆட்களைச் சேர்த்தல் என்பது மிகவும் முக்கியமான காரியமாகும். பொதுநிருவாகத்தில் கடமைபுரியவென அமர்த்தப்படும் பணியாட்கள் சிறந்த ஏதோ ஒரு முறையினைப் பின்பற்றித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இவர்களுக்குத் தகுந்த கல்வியும் பயிற்சியும் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஆட்சேர்ப்பு முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த பெரும்பாலான நாடுகள், அரசியல் யாப்புக்களில் ஆட்சேர்ப்புத் தொடர்பாகவும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. ஆனால் ஆட்சேர்ப்பிற்கு என்று பொதுவான ஒரு கொள்கையினை எல்லா நாடுகளும் பின்பற்றுவதில்லை. பதிலாக ஒவ்வொரு நாடும் தமக்கு நலன் பயக்கும் எனக் கருதுகின்ற கொள்கைகளை உருவாக்கி, அதற்கேற்ப ஆட்சேர்ப்பினை மேற்கொள்கின்றன. திறமை வாய்ந்த ஆட்சேர்ப்புக் கொள்கையே ஆளணி நிருவாகத்திற்கு அடிப்படையாகும்.¹

புராதன சீனா, ரஷ்யா, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் திறமை அடிப்படையிலேயே பொதுத் துறைக்கான ஆளணியினருக்கான ஆட்சேர்ப்பு நடைபெற்று வந்தது. காலனித்துவ காலத்தில், பிரித்தானியா விலும் காலனித்துவத்தின் கீழ் இருந்துவந்த நாடுகளிலும் திறமை அடிப்படையிலேயே ஆட்சேர்ப்பு நடைபெற்று வந்தது. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் நடுநிலையான ஆட்சேர்ப்பு நடைபெறுவதற்கும் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் ஆட்சேர்ப்பு நடைபெறுவதற்கும் இடையில் வேறுபாடு உள்ளது. ஐக்கிய அமெரிக்காவில் அரசியல் கட்சி மாற்றம் அடைந்து செல்வதற்கு ஏற்ப ஆட்சேர்ப்பும் மாற்றம் அடைந்து செல்லும். ஐக்கிய அமெரிக்காவில் பதவி, பங்கீட்டு முறை நெடுங் காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வந்தது.² ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் தமக்கு வேண்டிய ஆட்களை பதவியில் அமர்த்துவதன் மூலம் தமது செல்வாக்கினை வளர்த்துக் கொண்டன. ஐக்கிய அமெரிக்காவில்

ஒவ்வொரு தேர்தலும் முடிந்த பின்னர், தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற கட்சி தனது ஆதரவாளர்களிலிருந்து ஆட்களைத் தெரிவு செய்து பதவியில் அமர்த்திவந்தது. இதற்கு உதவியாக முன்னர் நிருவாகத்தில் இருந்த பொதுத்துறை ஆளணியினர் தமது பதவியை விட்டு விலகி வந்தனர். காலத்திற்குக் காலம் தேர்தல் மூலம் இரு கட்சிகள் மாறி மாறி அரசாங்கத் திணைப் பொறுப்பேற்பதால் எவ்விதச் சிக்கலும் இன்றி இம்முறை நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. ஆனால் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் ஏறக்குறைய அதிகமான நிருவாகவியல் பதவிகளுக்குமான ஆட்சேர்ப்பு திறமை அடிப்படையிலேயே நடைபெறுகின்றது.

ஆட்சேர்ப்பு அதிகாரம் கொண்ட அமைப்பு

பொதுத்துறைக்கு ஆளணிகளைத் தெரிவு செய்வது ஜனநாயக நாடுகளில் சட்டரீதியாக எடுக்கப்பட்ட சில அதிகார சபைகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. இச் சபைகள் சுயமாக இயங்கும் இயல்பு கொண்டவைகளாகக் காணப்படும். திறமை அடிப்படையில் தரம் பிரித்து ஆட்களை ஏற்ற பதவியில் அமர்த்துவது இதன் கடமையாகும். பிரித்தானியாவில், 19ஆம் நூற்றாண்டில் “நோர்த்கோட் ரிவிலியன் அறிக்கை”யினைத் தொடர்ந்து பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது பிரித்தானியாவில் எல்லா ஆளணித் தேர்விற்கும் பொறுப்பாக இருந்தது. நிருவாகவியல் கற்கைக்கான நிலையம் என்ற அமைப்பு நிறுவப்பட்டு அதனூடாக நிருவாகப் பதவிகளுக்குள் நுழையும் கீழ்மட்ட ஊழியர்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கப் பட்டது. 1966ஆம் ஆண்டு “புளர்ன்” நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழு பொதுச் சேவையின் அமைப்பு, ஆட்சேர்ப்பு, முகாமைத்துவம், பயிற்சி என்பன தொடர்பாக ஆய்வுசெய்து தனது சிபார்சுகளை முன்வைத்திருந்தது. பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் ஒரு பகுதியாகப் பொதுச் சேவைத் திணைக்களம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் முறையே பொதுச் சேவைகள் ஆணைக்குழு, மத்திய பொதுச் சேவைகள் ஆணைக்குழு என்ற அமைப்புக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுப் பொதுத்துறை ஆளணியினர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இந்தியா சமஷ்டி அமைப்பினைக் கொண்ட நாடாக இருப்பதால், மத்திய அரசாங்கத்திற்கு மத்திய பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு ஆட்சேர்ப்பில் ஈடுபட, மாநில அரசுகளுக்குத் தனியாக அமைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றினூடாக ஆட்சேர்ப்பு நடைபெறுகின்றது.

சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆளணித் தெரிவுகள் அரசியல் கலப்புடன் நடைபெறுகின்றன. இது பொதுத்துறை ஆளணியின் உன்னதமான சிறப்பைச் சீரழித்துவிடுகின்றது. இனக்குழுக்கள், சமூக அந்தஸ்த்து,

பொருளாதாரக் குடும்ப உறவுப் பின்னணி, வர்க்க முறைமை, பாடசாலைத் தொடர்பு, அரசியல் பக்தி அல்லது கீழ்ப்படிவு, அரசியல் கட்சிகள், அழுக்கக் குழுக்கள் போன்றவை ஆட்சேர்ப்பில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. சமூகப் பொருளாதாரப் பின்னணி முக்கியமாக நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ ஆட்சேர்ப்பில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. கனடாவில் பிரெஞ்சு மொழி பேசுகின்ற மக்களுக்கும், ஆங்கிலமொழி பேசுகின்ற மக்களுக்கும் இடையில் சமநிலையினை ஏற்படுத்த இனக்குழுக்கள் என்ற அம்சம் ஆட்சேர்ப்பில் முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. இதே போல காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ் இருந்த நாடுகளிலும், ஒரு கட்சி ஆட்சிமுறை உள்ள நாடுகளிலும் அரசியல் கீழ்ப்படிவு அல்லது தேசபக்தி, இனக்குழுக்கள் என்பன தாக்கம் செலுத்துகின்றன.

சேவை அனுபவ பதவி உயர்வு

ஏற்கனவே சேவையில் உள்ளவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு வழங்குவதன் மூலம் ஆட்சேர்ப்பு நடைபெறுகின்றது. கீழ்நிலையில் இருந்து கடமையாற்றும் உத்தியோகத்தர்களுக்கு அநுபவம், செயற்திறன், கல்வித்தகுதி என்பனவற்றின் அடிப்படையில் மேல் நிலையில் இருந்து கடமையாற்ற அனுமதிப்பதாகும். உதாரணமாகப் பிரித்தானியாவில் ஆட்சேர்ப்பில் பதவி உயர்வு முறை கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. உயர் அதிகாரிகளின் பதவிகளுக்கு வெற்றிடங்கள் ஏற்படும்போது கீழ்நிலையில் உள்ள அதிகாரிகளுக்குப் பதவி உயர்வு அளிப்பதன் மூலம் குறிப்பிட்ட வெற்றிடம் நிரப்பப்படுகின்றது. இவ்வாறான பதவி உயர்வு முறை பல நாடுகளிலும் நடைமுறையில் உள்ளது.

பதவி உயர்வு முறையிலான ஆட்சேர்ப்பில் ஜனநாயகப் பண்பு கெடாமலும், அரசாங்க சேவையில் தகுதி வாய்ந்த அறிஞர்களின் எண்ணிக்கை குறையாமலும் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். நிருவாகவியல் அமைப்பிற்குள்ளேயே பதவி உயர் வழங்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் பெருமளவில் இருக்குமானால், பொதுநிருவாகவியல் முறையின் வளர்ச்சியும் மதிப்பும் நிலைநிறுத்தப்பட்டு அதிகாரிகள் தங்கள் கடமைகளைச் சிறப்பாகச் செய்ய முடிவதுடன்; மேலும் கல்வி கற்றுப் பயிற்சிபெற ஆவலுடன் இருப்பார்கள். பொதுத்துறை ஆளணியினர் முன்னரே அலுவலகத்தில் பணிபுரிகின்ற காரணத்தினால் அவர்களின் வேலைத்திறனை அறியமுடிகின்றது. புதியவர்கள் மத்தியில் தகுதியானவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதைக் காட்டிலும், ஏற்கனவே பணியாற்றிவரும் பணியாளர்களிடையே திறமையானவர்களைத் தெரிவுசெய்வது இலகுவானதாகும்.

பரீட்சைகள் மூலம் ஆட்சேர்த்தல்

பரீட்சைகள் மூலம் ஆட்சேர்த்தல் முறை பரவலாக எல்லா நாடுகளிலும் பின்பற்றப்படுகின்றது. திறந்த நேர்முகப் பரீட்சை உயர்நிருவாக அங்கத்தவர்களுக்கான ஆட்சேர்ப்பில் நடுநிலையாக நின்று செயற்பட உதவுகின்றது. பரீட்சைகள் நான்கு வகைகளில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

1. எழுத்து மூலப் பரீட்சை
2. நேர்முகப் பரீட்சை
3. செயல் நிறைவேற்றுப் பரீட்சை
4. கல்வி மற்றும் அநுபவ மதிப்பீடு

எழுத்துமூலப் பரீட்சையில் பொதுவாகப் பரீட்சார்த்தியின் பொது அறிவு, கிரகிக்கும் ஆற்றல், நுண்அறிவு என்பன மதிப்பிடப்படுகின்றன. வாய்மொழிப் பரீட்சையில் பரீட்சார்த்திகள் அனுபவம், அறிவு, ஆர்வம், மதிநுட்பம், தோற்றம் போன்ற மதிப்பிடப்படுகின்றன. செயல் நிறைவேற்றுப் பரீட்சையானது ஒவ்வொரு பரீட்சார்த்திக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட வேலையைக் கொடுத்து அதில் அவர்களது செயற்பாட்டுத் திறனை மதிப்பிடுவதாகும். பொதுவாக இம்முறை எல்லா ஜனநாயக நாடுகளிலும் பின்பற்றப்படுகின்றது. உதாரணமாகப் பிரான்சில் பொதுத் துறை ஆளணியினர் திறந்த போட்டிப் பரீட்சை மூலமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டே பதவியிலமர்த்தப்படுகின்றார்கள். திறந்த போட்டிப் பரீட்சை மூலமாகப் பொதுத்துறை ஆளணியினரின் செயற்பாடு தரம் பிரிக்கப்பட்டு, அதற்கேற்ப பதவியில் அமர்த்தப்படுகின்றார்கள்.

அடிப்படைத் தகுதி

பொதுச்சேவையில் பணிபுரியும் அங்கத்தவர்களுக்குத் தகுதி என்பது முக்கியமாகக் கருத்தில் எடுக்கப்படுகின்றது. இத்தகுதி என்பது பொதுவாக இரண்டாக வகைப்படுத்தி நோக்கப்படுகின்றது. ஒன்று பொதுவான தகுதி, மற்றையது விசேட தகுதி ஆகும். பொதுவான தகுதிகளாகக் குடியுரிமை, ஆளுமை, பால், வயது அடிப்படைக் கல்வி என்பன கருத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன. சிறப்புத் தகுதிகளாகக் கல்வித் தகைமை, அநுபவம், தொழிநுட்ப அறிவு, தனித்திறமை, மேலதிகக் கல்வித் தகைமை என்பன கருத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன.

பொதுவான தகுதிகளில் குடியுரிமை என்பது முதன்மையானதாகும். இதன் விளக்கம் யாதெனில் விண்ணப்பதாரி பொதுத்துறைச் சேவையில் ஈடுபடுவதற்குத் தான் வகிக்கும் அரசின் பிரசையாக இருக்க வேண்டும். நிருவாகவியலில் பணிபுரியும் ஒருவர் அரசியலமைப்பிற்கு விசுவாசமாகவும், சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுக் கீழ்ப்படிந்து செயற்படுவதற்கும் குடியுரிமை என்பது அவசியமானதாகும்.

ஆட்சேர்ப்பில் பால்பாகுபாடு என்பது ஆரம்ப காலத்தில் ஓர் தகுதியாகக் கருத்தில் எடுக்கப்படவில்லை. ஆரம்ப காலத்தில் அநேக நாடுகளில் பெண்கள் பொதுத்துறைச் சேவையில் ஈடுபடுவது தவிர்க்கப்பட்டே வந்திருந்தது. இன்று அநேக நாடுகளில் பெண்கள் பொதுச் சேவையில் ஈடுபட அனுமதி வழங்கப்படுகின்றது. இந்திய அரசியல் திட்டம் “எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் அரச அலுவலகங்களிலான வேலை வாய்ப்புக்களில் சம உரிமை வழங்கப்படவேண்டும்” எனக் கூறுகின்றது.

ஆட்சேர்ப்பில் எவ்வயதினை அடிப்படையாக நிர்ணயிப்பது என்பது அரசுகளுக்கு அரசு வேறுபடுகின்றது. பிரித்தானியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பொதுச்சேவையில் ஈடுபட இளம் வயதினரே தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். ஆனால் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் முதிர்ச்சியடைந்த ஆண், பெண் இருபாலரும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

ஆட்சேர்ப்பில் தனிப்பட்ட திறமை என்பதும் கவனத்திற் கொள்ளப்படுகின்றது. சேவையில் ஈடுபடும் ஒருவர் நிருவாகத்திறன், தந்திரம், ஒருங்கிணைப்புத் திறன், விசுவாசம், உடன் முடிவு எடுக்கும் திறன் என்பன ஒருங்கே அமையப் பெற்றவராக இருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பதாகும். மேலும், பொது நலனுடனான மனிதர்களுக்கு இவர் தலைமை தாங்கக்கூடியவராக இருக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட ஆளுமை தொடர்பாக “ஒருவர் நெகிழ்ச்சியுடையவராகவும், நிருவாக விடயங்களையும், நிருவாக முகாமையினையும் நன்கு கற்றறிந்து கொண்டவராகவும், பிரச்சினைகளை இலகுவாகத் தீர்க்கக்கூடியவராகவும், சிறப்பாக எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தவராகவும், குறுக்கீடுகளைத் தடுத்து நிருவாகத்தினைச் சீராக வழிநடத்தக் கூடியவராகவும் இருக்க வேண்டும்” எனக் கூறுகின்றனர்.

ஆகவே பொது ஆட்சியியலில் ஆட்சேர்ப்பு என்பது ஓர் உயிரோட்டமான நிகழ்வாகும். பொதுச்சேவையின் சிறப்பையும், உந்துசக்தியையும் தீர்மானிப்பது ஆட்சேர்ப்பேதான். நிருவாக இயந்திரத்தின் பயன்பாடான இயல்பு என்பது மனிதத்தொகுதியின் அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடனான சேவையிலேயே தங்கியுள்ளது. உறுதியான பொதுச் சேவையின் திறவு கோல் ஆட்சேர்ப்புத்தான். “முழுமையான பொது நிருவாகவியல் ஆளணி அமைப்பிற்கு ஆட்சேர்ப்பு என்பது ஓர் இன்றியமையாத அடிப்படையாகும்”

மேற்கோள்களும் விளங்குகளும்

1. 'No element of the career service is more important than the recruitment policy.'
Stahl O Clenn, **Public Personnel Administration**, Harper & Bros, New York, 1956, p. 59.
2. Refer Willoughby W F, **Principles of Public Administration : Study of the National and State Governments in the United States**, 1958.

பொது நிருவாகத்தின் மீதான கட்டுப்பாடுகள் (Control on Public Administration)

பொது நிருவாகம் அடிப்படையில் பொதுமக்களுக்காக என்ற இலக்குள்ளபோது, அதன்மீது கட்டுப்பாடுகள் இருக்க வேண்டுமென்பது நியதியாகும். பொதுநிருவாக அமைப்பு தனது செயற்பாட்டில் பொது நலன் பேணப்படுகின்றதா, பொதுமக்களுடனான உறவு சிறந்த முறையில் உள்ளதா, நிதிவளம் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றதா என்பதனை மேற்பார்வை செய்யச் சட்டரீதியான அணுகுமுறைகள் உள்ளன. மேலும் பொதுநிருவாக அமைப்புப் பெருமளவில் வளர்ந்துள்ள நிலையில் அதன் பொதுத்தன்மையினை வலியுறுத்தும் வகையில் கட்டுப்பாடுகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

இக்கட்டுப்பாடுகள் இருவகையாகக் கருதப்படுகின்றன. ஒன்று உள்ளகக் கட்டுப்பாடு, மற்றையது வெளிக்கட்டுப்பாடு. உள்ளகக் கட்டுப்பாடு நிருவாகத்தின் அன்றாடச் செயற்பாட்டில் அமைந்துள்ளது. இது பெரும்பாலும் ஒழுங்குமுறைகளிலும் அமைப்புக்கள் உருவாக்கிய நடவடிக்கைகளிலும் தங்கியிருக்கும். ஒவ்வொரு நிருவாகப் பகுதிகள், கிளைகள் மற்றும் திணைக்களங்கள் என்பவற்றிலுள்ள அதிகாரிகள், சிப்பந்திகளிடையே உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள், நியதிகள் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும். மேலும் இவற்றில் கட்டுப்பாடுகள் பொதுப்படையாகவும், அல்லது தனித்தனி சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு தனித்தன்மையுடையனவாகவும் இருக்கலாம். இவ்வள்ளகக் கட்டுப்பாடு பெரும்பாலும் ஆளணிமுகாமைத்துவத்தினைச் சார்ந்ததாகும்.

அரச நிருவாக இயந்திரத்திற்கு வெளியேயிருந்து, அதன் பொதுமைத் தன்மையை வலியுறுத்துவது போலும் விளங்குவது நிருவாகத்தின் மீதான மக்கள் கட்டுப்பாடு. இது ஒரு இலட்சியமாக, மக்களாட்சி

அரசியலில் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதன் வடிவமும் செயற்பாடும் வரையறை செய்ய இயலாதது. அன்றாட நிருவாகத்தில் மக்கள் நேரடியாகத் தலையிடுவார்களானால் அது பெரும் குழப்பத்தில் சென்றடையும். ஆகவே மக்களுடைய கட்டுப்பாடு மறைமுகமானதாகவே இருக்கும்.

பொதுநிருவாகத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டை மக்கள் பாராளுமன்றம் அல்லது சட்டசபை மூலமாகச் செலுத்துகின்றனர். மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட சட்டசபை தாம் இயற்றும் சட்டங்கள் மூலம் நிருவாகத்துறையினை வழிநடத்தலாம். சட்டமன்றங்கள் விதிக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் நின்று நிருவாக இயந்திரம் செயற்பட வேண்டும். சட்டசபையில் நிகழும் விவாதங்கள், பேச்சுக்கள் மூலம் அரச நிருவாகங்களை வழிப்படுத்தலாம். மக்களுடைய எண்ணங்கள், அபிலாஷைகள் இச்சபைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன.

நிருவாகத்தின் மீதான மக்கள் கட்டுப்பாடு

ஜனநாயக நாடு ஒன்றில் மக்களிடமே இறைமை உறைந்து போய் உள்ளது. மேலும், மக்கள் நலன் தொடர்பான செயற்பாடுகளுக்கு இறுதியானதும், முடிவானதுமான தீர்மானங்களை எடுக்கும் பொறுப்பும் மக்களிடமேதான் உள்ளது. ஆனால் நவீன அரசுகளில் பல்வேறுபட்ட காரணங்களினால் மக்கள் பொதுநிருவாகத்தின் மீது நேரடியான கட்டுப்பாட்டை விதிக்கவும் முடியாதுள்ளது. மக்கள் கட்டுப்பாடு முக்கியமாக மறைமுகமாகவும், முறைசாரா நிலையிலும் தமது பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் ஊடாகவே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எனவே, நிருவாகத்தின் மீதான மக்கள் கட்டுப்பாட்டைப் பொதுமைப்படுத்தி நோக்குவோமாயின், ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் தலைமை நிருவாகி மக்களால் நேரடியாகத் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுகிறார். சில நாடுகளில் குறிப்பாக கவிற்சர் லாந்திலும், ஐக்கிய அமெரிக்காவின் சில மாநிலங்களிலும் நிருவாக உத்தியோகத்தர்கள் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். இந்நாடுகளில் மக்கள் நிருவாக உத்தியோகத்தர்களைத் தெரிவு செய்வதுடன் மட்டுமல்லாது இவர்களைத் திருப்பி அழைத்தும் விடுகின்றனர்.

இதன் விளக்கம் யாதெனில் திருப்பி அழைக்கப்படுகின்ற உத்தியோகத்தர் தனது கடமையினை முறையாகச் செய்ய முடியாதவர் என்பதாகும். இதனால் இவர் திருப்பி அழைக்கப்படுகின்றார். சில நாடுகளில் பொதுநிருவாகத்தின் மீதான மக்கள் கட்டுப்பாடு என்பது ஒப்பங்கோடல் (Referendum), தொடக்க உரிமை (Initiative) ஆகியன மூலம் நிகழ்ந்துவிடுகின்றன. இது மக்கள் கொள்கை உருவாக்கச் செய்முறை, சட்டவாக்கச் செய்முறை என்பவற்றில் நேரடியாகப் பங்கு பற்றுவதை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமையும். சர்வஜன வாக்கெடுப்பு

என்பது சட்டசபையில் ஓர் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் பின்னர் மக்கள் அதனை மீள்பரிசீலித்துத் தாம் ஏற்றுக் கொண்டோமா, இல்லையா என்பதைப் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிரூபித்தலை குறித்து நிற்கின்றது. தொடக்க உரிமை என்பது மக்கள் தமக்குச் சாதகமான குறிப்பிட்ட ஓர் சட்டத்தினை உருவாக்கித்தரும்படி அரசாங்கத்தினைக் கோருவதைக் குறித்து நிற்கின்றது.

பொதுநிருவாகம் மீதான சட்டத்துறைக் கட்டுப்பாடு

நவீன ஜனநாயக நாடுகளில் மக்கள் தமது பொதுநிருவாகவியல் மீதான கட்டுப்பாட்டினைத் தமது பிரதிநிதிகள் ஊடாக மேற்கொள்கிறார்கள். மக்கள் பிரதிநிதிகளே சட்டத்துறையாக உருவாக்கப்படுகிறார்கள். சட்டத்துறை அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளைக் கூர்மையாக அவதானிக்கும். இவ்வகையில் நிருவாகவியல் மீதான சட்டத்துறைக் கட்டுப்பாடு முக்கியமாகிவிடுகின்றது. கொள்கை உருவாக்கம், ஒழுங்கமைப்பு, ஒழுங்கமைப்பிற்கான மொத்த மனித வளம், வேலைத்திட்டங்களை எவ்வழிவகைகளைக் கையாண்டு பூர்த்தி செய்வது, நிதியை எவ்வாறு பெறுவது போன்ற அனைத்து விடயங்களையும் சட்டத்துறையே தீர்மானிக்கின்றது. பாராளுமன்ற முறையினைப் பின்பற்றும் சட்டத்துறையானது பின்வரும் வழிகளில் பொது நிருவாகத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டினை விதிக்கின்றது.

நிதிஒதுக்கீட்டின் மீதான கட்டுப்பாடு

பொதுநிருவாகத்துறை மீது சட்டத்துறை விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளில் மிகவும் அதிகமானது நிதி ஒதுக்கீடுகள் மீது விதிக்கப்படும் கட்டுப்பாடுகளாகும். சிறப்பான அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டுள்ள ஓர் நவீன ஜனநாயக அரசாங்கம் ஒன்றில் சட்டசபையின் அனுமதியின்றிப் பணம் எதனையும் செலவு செய்ய முடியாது. பொது நிருவாகத்துறை தனது செலவினங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளைச் சட்ட சபையில் கோர வேண்டும். அப்போது சட்டசபை நிருவாகவியல் கோரும் நிதி ஒதுக்கீட்டினை நிராகரிக்கலாம் அல்லது குறைத்து ஒதுக்கலாம். சட்டசபை எப்போதும் பெரும்பான்மையினைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பாகும். இதனால் இங்கு இடம்பெறும் கலந்துரையாடல்களும் விவாதங்களும் அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளை விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்குவதாக அமையும்.

தணிக்கையும் அறிக்கையும்

பாராளுமன்றத்தால் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட நிதி ஒதுக்கீடுகள் சரியானமுறையில் செலவு செய்யப்படுகின்றதா என்பதை உத்தரவாதப்படுத்துவது சட்டத்துறையே ஆகும். இது பொதுச்செலவினங்கள் மீதான சட்டத்துறைக் கட்டுப்பாடு என அழைக்கப்படுகின்றது. இக்கடமை

கணக்குத் தணிக்கை அதிகாரி மூலம் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. கணக்குத் தணிக்கை அதிகாரியால் மேற்கொள்ளப்படும் அறிக்கை சட்டசபையின் பொதுக்கணக்குக் குழுவிற்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுப் பின்னர் இது தொடர்பான விவாதங்களைச் சட்டசபை நடாத்தும்.

விவாதங்களும் கலந்துரையாடல்களும்

பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடரின்போது அரசின் தலைவரால் நிகழ்த்தப்படும் தொடக்க உரையின் மீதும் வரவு செலவுத் திட்ட உரையின்போதும் சட்டத்துறையில் புதிய சட்டம் இயற்றப்படும் போதும், சட்டத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்படும்போதும் முழுமையான விவாதம் சட்டத்துறையில் நிகழ்கின்றது. இவ்விவாதங்கள் அரசாங்கக் கொள்கையினையும் திணைக்களங்களின் கடமைகளையும் முழுமையாகப் பரீட்சிப்பதாகவே இருக்கும். நிருவாகத் திணைக்களங்கள் தொடர்பான விமர்சனங்களைச் சட்டத்துறை மேற்கொள்கின்றது. “Warner” என்பவர் இது தொடர்பாகக் கூறும்போது “இவ்வாறான நிகழ்வுகள் திணைக்களங்களின் திறனையும் தகுதியையும் உண்மையில் முழுமையாகப் பரீட்சிப்பதாகவே இருக்கும்” என்கிறார்.

கேள்வி நேரம்

நிருவாகத்தின் மீதான சட்டத்துறைக் கட்டுப்பாட்டில் சட்டத்துறைப் பிரதிநிதிகளின் கேள்வி நேரம் என்பது மிகவும் சக்தி வாய்ந்த நிகழ்வாகும்; பாராளுமன்ற முறைமை உள்ள நாடுகளில் கூட்டத் தொடர் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் கேள்வி நேரம் என்பது கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கேள்வி நேரத்தைப் பயன்படுத்திப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் தனக்குத் தேவையான தகவல்களைக் கேள்வி வடிவில் தொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். வழமையாகப் பிரதிநிதிகள் தமது கேள்விகளை எழுத்து வடிவில் தொடர்புடைய அமைச்சிற்கு முன்கூட்டியே அனுப்புகின்றனர். தொடர்புடைய அமைச்சு தனது திணைக்கள உத்தியோகத்தரின் உதவியுடன் அக் கேள்விக்கான பதிலைக் கண்டறிந்து சட்டசபையில் சமர்ப்பிக்கின்றார். கேள்வி நேரங்கள் அமைச்சர்களைச் சில நேரங்களில் இக்கட்டான நிலைக்கும் தள்ளிவிடும். பணிக்குழுவினரின் தவறான செயற்பாட்டை அமைச்சுக்கு ஊடாகக் கேள்வி கேட்கும் நேரம் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கின்றது. இதனால் சட்டசபை கேள்விநேரம் என்பது உண்மையான பொது நிருவாகவியல் கட்டுப்பாடாக அமைந்து விடுகின்றது.

உறுதிமொழிக் குழுக்கள்

சட்டசபையில் நிகழ்கின்ற விவாதங்கள், கேள்விகள், கலந்துரையாடல்கள் என்பவற்றின்போது அரசாங்கம் சில உறுதி மொழிகளையும்,

வாக்குறுதிகளையும் வழங்குகின்றது. இவ் உறுதிமொழிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குச் சட்டசபை சில குழுக்களை அமைக்கின்றன. இக்குழுக்களே உறுதிமொழிக் குழுக்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. உறுதிமொழிக் குழுக்கள் அமைக்கப்படுவதன் மூலம் நிருவாகவியல் மீதான சட்டத்துறைக் கட்டுப்பாடு பலம் பெறுகின்றது. சட்டசபையில் உறுதிமொழிகள் வழங்கப்பட்டால் அரசாங்கத்தால் அது முழுமையாக நிறைவேற்றப்படும். இவ் உறுதி மொழிகள் நிறைவேற்றப்படாவிட்டால் சட்டசபையில் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு அரசாங்கம் பதிலளிக்க வேண்டும். குழுமுறை உருவாக்கம் நிருவாகத்தில் சாமர்த்தியத்தினையும், விழிப்புணர்வினையும் ஏற்படுத்துகின்றது. இயல்பாக எழக்கூடிய அனேக குறைபாடுகளை நீக்குகின்றது.

வரவு செலவு அறிக்கைக் கட்டுப்பாடு

சட்டத்துறையால் நிறைவேற்றப்படும் வரவு செலவுத்திட்டம் ஓர் ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் நிருவாகத்தினைக் கட்டுப்படுத்தும் உள் கட்டுப்பாட்டு வழிகளில் முதன்மையானதாகும். வரவுசெலவுத் திட்டம் வெவ்வேறு மட்ட நிருவாகக் கிளைகளுக்கான நிதிகளைப் பங்கீடு செய்து வழங்குவதுடன் சரியான பாதையில் நிருவாகம் செயற்படவும் துணைசெய்கின்றது. வரவுசெலவுத் திட்டம் பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் இவ்வரவுசெலவுத் திட்டத்திற்கான நிதியாண்டு ஆரம்பமாகும். நிதியாண்டு ஆரம்பமாகியவுடன் நிருவாகம் அரசாங்கத்திற்கு வரவேண்டிய வருமானங்களைத் திரட்டத் தொடங்கும். அதேபோல அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டிய பல்வேறுபட்ட சேவைகளுக்கான செலவினங்களையும் மேற்கொள்ளத் தொடங்கும். வருவாய்களையும், செலவினங்களையும் நிருவாகம் மேற்கொள்ளத் தொடங்கியவுடன், நிதிஅமைச்சும், தணிக்கைத்துறையும் செலவீனங்களை மேற்கொள்ளும் துறைகள் மீது தொடர்ச்சியான கட்டுப்பாட்டினை மேற்கொள்ளத் தொடங்கிவிடும். ஒவ்வொரு அமைச்சும் மேற்கொள்ளும் செலவீனங்கள் நிதி அமைச்சுடாகவும், தணிக்கைத்துறை அதிகாரியாலும் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும். இது தொடர்பான விவாதங்களையும், விமர்சனங்களையும் பாராளுமன்றம் மேற்கொண்டு தொடர்புடைய அமைச்சர்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும். நிதிஅமைச்சினதும் தணிக்கைத் துறையினதும் ஒப்புதல் இன்றித் திறைசேரியில் இருந்து பணத்தை எவரும் பெற்றுக்கொள்ளமுடியாது. பணம் செலவு செய்யப்படும்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வேலைத்திட்டத்திற்கே இந் நிதி செலவு செய்யப்பட்டது என்பதை நிதித் தணிக்கைத்துறை உத்தரவாதப்படுத்தவும் வேண்டும். பணம் தவறாக உபயோகித்துக் கொள்ளப்பட ஒரு போதும் அனுமதி வழங்கப்படமாட்டாது. கணக்குத் தணிக்கை

அதிகாரியினால் சமர்ப்பிக்கப்படும் அறிக்கைகள் பாராளுமன்றப் பொதுக் கணக்குத் தணிக்கைக் குழுவினால் பரீட்சிக்கப்படும். பின்னர் இது தொடர்பான அனைத்து விடயங்களையும் பாராளுமன்றம் விவாதித்து விமர்சித்துக் கொள்ளும்.

ஆளணி முகாமைத்துவக் கட்டுப்பாடு

ஆளணி முகாமைத்துவம் ஊடாகப் பொதுச் சேவைகள் கட்டுப் பாட்டிற்கு உள்ளாகின்றன. படிநிலை அமைப்பினைக் கொண்டிருக்கும் நிருவாக ஒழுங்கமைப்பில் இக் கட்டுப்பாடு தன்னிச்சையாகவே ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. படிநிலை அமைப்பின் உச்சியில் இருக்கும் அதிகாரம் தொடர் தேர்ச்சியாக ஒவ்வொரு படியினையும் கடந்து அடிமட்டத்தை வந்தடைகின்றது. சட்டசபை அமைச்சர்களைக் கட்டுப் படுத்த, அமைச்சர்கள் தமது திணைக்களத் தலைவர்களைக் கட்டுப் படுத்த, திணைக்களத் தலைவர்கள் தமக்கு நேரடியாகக் கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களைக் கட்டுப்படுத்த இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் தொடர்ச்சி யாகத் தனித்தனிக் கட்டளைத் தொடரால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றனர். இங்கு இச் செயற்பாடு நிகழ்வதற்கு நிருவாகக் கடமை பற்றிய உணர்வு ஏற்படுதல் வேண்டும். 1948ம் ஆண்டு ஐக்கிய அமெரிக்க அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட Hoover Commission நிருவாகத்துறைக்குச் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் “அதிகாரம் அற்ற கடமையும், பொறுப்பும் அர்த்தமற்றது. அதிகாரம் சீராக மேல் இருந்து கீழ்நோக்கிப் படிப்படியாக வழங்கப் பட்டால் தான் அடுத்த பக்கத்தில் கீழ் இருந்து மேல்நோக்கி கடமைகளும், பொறுப்புக்களும் செவ்வனே மேற்கொள்ளப்படும்” எனக் கூறியுள்ளார். இம்முறை நடைபெறுகின்றபோது இறைமை கொண்ட மக்கள் தமது பிரதிநிதிகள் ஊடாக அமைச்சர்களும் அவர்களது திணைக்களத் தலைவர்களும், அதன் கீழ் உள்ள இதர ஊழியர்களும் கட்டுப்படுத்தப்படுவர்.

திறன் அளவுக் கட்டுப்பாடு

திறன் அளவுமுறை நிருவாகக் கடமைகள் மீது உள்கட்டுப்பாட்டினை ஏற்படுத்துகின்றது. வெளிக்கள அலுவலர் வேறுபட்ட திணைக்களங் களுக்குச் சென்று, திணைக்களத்திற்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட விதிகளுக் கும், ஒழுங்குகளுக்கும் ஏற்ப செயற்படுகின்றனவா என்பதை மேற் பார்வையிடுகின்றனர். விசாரணை அதிகாரிகள் கீழ்நிலை ஊழியர்களின் நடத்தைகளையும் அவர்கள் தொடர்பான மக்கள் அபிப்பிராயங் களையும் பல இடங்களுக்கும் சென்று விசாரித்துக் கொள்கிறார்கள். சில நாடுகள் திறனை மதிப்பிடுவதற்கு விஞ்ஞான ரீதியிலான தரப் படுத்தலை மேற்கொள்கின்றன. இத் தரப்படுத்தல் ஊழியர்களை நியமிக்க, பதவி உயர்வு வழங்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆயினும், இம்முறையில் பல குறைபாடுகள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

பொதுநிருவாகவியல் மீதான நிருவாகத்துறைக் கட்டுப்பாடு

நிருவாகவியல் மீதான நிருவாகத்துறைக் கட்டுப்பாடு என்பது நிருவாகவியல் மீதான தலைமை நிருவாகத்தின் கட்டுப்பாடு என்றே பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. பாராளுமன்ற ஜனநாயக நிருவாகத்தின் முக்கிய அம்சம் அமைச்சரவைக் கூட்டுப் பொறுப்பு என்பதாகும். அமைச்சரவை முறைமையின் கீழ் அமைச்சர்கள் எல்லாத் திணைக்களங்களினது செயற்பாடுகளுக்கும் கூட்டாகவும், தனியாகவும் பொறுப்பானவர்கள். அமைச்சரவை முழுநிருவாகத்திற்கு கூட்டாகப் பொறுப்புடையதாகும். ஆனால் ஒவ்வொரு அமைச்சரும் தனிப்பட்ட முறையில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட திணைக்களங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள். ஒவ்வொரு நிருவாகக் கிளையின் செயற்பாடுகளும் அமைச்சர்களுடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ்தான் இயங்கும். அமைச்சர் தனது அமைச்சரகத்திற்கும், திணைக்களத்திற்கும் முழுப் பொறுப்பானவர். இவற்றைச் செயலாளரின் உதவியுடனும், நிருவாகச் சேவை சிரேஷ்ட அலுவலர்களின் உதவியுடனும் இயக்குவார். அமைச்சர் தன் திணைக்களத்தினை நெறிப்படுத்தவும், கட்டுப்படுத்தவும், மேற்பார்வையிடவும் அதிகாரம் பெறுகின்றார். நிருவாகவியல் மீதான நிருவாகத்துறைக் கட்டுப்பாட்டை விளங்கிக்கொள்ள வேறுபட்ட பல முறைகள் கூறப்படுகின்றன. ஈ.என்.கிலாட்டன் என்பவர் "பொது நிருவாகவியல் மீதான நிருவாகத்துறைக் கட்டுப்பாடுகளில் மூன்று முக்கிய கட்டங்கள் உள்ளன. அவைகளாவன அமைச்சரவை நிருவாகத்தினூடாக அரசியல் நெறிப்படுத்தல், தேசிய வரவு செலவுத் திட்டத்தினை இயக்குதல், சுதந்திரமான ஆட்சேர்ப்பினை மேற்கொள்ளல்" எனக் கூறுகின்றார்.

நிருவாகத்தின் மீதான நீதித்துறைக் கட்டுப்பாடு

நிருவாகவியல் மீதான நீதித்துறைக் கட்டுப்பாடு சட்ட ஆட்சி என்ற தத்துவத்தில் இருந்து பிறக்கின்றது. நாகரீகமடைந்த ஒவ்வொரு நாடுகளும், நீதிமன்றங்களின் சுதந்திரமான செயற்பாட்டையும், பாதுகாப்பையும் மதித்தே வருகின்றன. எல்.டி.வைற் என்பவர் நீதித்துறைக் கட்டுப்பாடு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், "நிருவாகவியல் மீதான நீதித்துறை இரண்டுவகையில் கட்டுப்பாட்டை விதிக்கின்றது. ஒன்று, நிருவாகத்துறையின் செலவீனங்களையும், கொள்கைகளையும் கட்டுப்படுத்துவதை இலக்காகக் கொண்டு சட்டசபையின் செயற்பாடுகளை மேற்பார்வை செய்கின்றது. மற்றையது, நிருவாகவியல் செயற்பாடுகளைச் சட்டபூர்வமாக உத்தரவாதப்படுத்துவதை இலக்காகக் கொண்டுள்ளது. மேலும் மக்களுடைய அரசியல் திட்ட உரிமைகள் சட்டபூர்வமற்ற முறையில் மீறப்படுதலைத் தடுக்கின்றது" எனக் கூறுகின்றார். நீதித்துறை பிரசைசுகளது உரிமைகளின் காவலன் எனக்

கூறப்படுகின்றது. நீதிமன்றங்கள் நிருவாகவியல் செயற்பாடுகளில் தானாகச் சென்று ஒரு போதும் கட்டுப்பாட்டினை விதிக்காது. நீதித்துறை தன் நாட்டின் பிரஜை ஒருவரின் அழைப்பின் பெயரிலேயே நிருவாக வியல் மீது தலையிடுகின்றது. ஒரு பிரஜை நிருவாகவியல் மக்களின் உரிமைகளை மீறுகின்றது என உணர்கின்றபோது நீதித்துறை நிருவாக வியலில் தலையிட்டுக் கட்டுப்படுத்தும்படி கோரலாம். ஆனால், நீதிமன்றம் ஒவ்வொரு நிருவாகவியல் செயற்பாடுகளிலும் தலையிட மாட்டாது. ஏனெனில் அவசியமற்ற நீதித்துறைக் கட்டுப்பாடுகள் நிருவாகவியல் மீது ஏற்பட்டுவிடும்.

அடிப்படைத் தத்துவம்

பொதுநிருவாகம் அடிப்படையில் ஒரு பொதுத்தன்மை உடையது என்பது மட்டுமன்றி, அது பெருமளவில் வளர்ந்தும் விரிந்தும் வருகின்றது. அதன் ஆரம்ப காலத்தில் சமுதாயத்தில் சட்டத்தினையும் ஒழுங்கையும் பராமரிக்கும் நிலையிலிருந்து இன்று வளர்ந்து எல்லா விதப் பொருளாதாரப் பணிகளிலும், சமூகசேவைகளிலும், ஈடுபட்டுள்ளது. அதன் கடமைகளும் செயற்பாடுகளும் வளர்ந்துள்ள நிலையில் அதிகாரங்களும், அதிகாரத்துவத் தன்மைகளும் கூடியுள்ளன. எனவே உள்ளகக் கட்டுப்பாடுகள் மட்டுமன்றி வேறுபல கட்டுப்பாடுகளும் இன்றியமையாதனவாகும்.

மேற் கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. 'Public opinion, professional standards and ethics and the nature of the society-all influence administration in varying ways and capacities and exercise control over it.'
Avasthi A and Maheswary S, **Public Administration**, Op. cit. p. 23.
2. 'The concept of the legislative control over the executive or administration is born in the democratic philosophy of people's representatives controlling people's servants.'
See Jangam R T, **Introduction to public Administration**, Akaiwadi Books, Dharwar, 1983, p. 185.
3. 'நடைமுறையில் நிதிநிருவாகம் என்பது, பொருநிருவாகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய வரி வசூலித்தல், அதைப் பாதுகாத்தல், பங்கீடு செய்தல் போன்ற பணிகளைப் பொதுவருவாய்த்துறையின் உதவியோடு அரசு செய்கின்ற பணியாகும்.'
பி.எஸ். திருமலை, **நிதி நிருவாக இயல்**, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1973.
4. Refer Finer S E, **A Primer of Public Administration**, Fredrick, London, 1950, p. 140-145.
5. Judicial intervention takes place in the following cases :
1) Abuse of power 2) Lack of jurisdiction 3) Error of law 4) Error in fact-finding 5) Procedural Error
6. 'Greater the power, the more need for control.'
White L D, p. 495.

பொதுநிருவாகவியலில் நிதிநிருவாகம் மிக முக்கிய பகுதியாகக் கருதப்படுகின்றது. உண்மையில் எந்த அமைப்பின் இயக்கமும் அதன் நிதியென்ற அச்சாணியிலேயே தங்கியுள்ளது. பொதுநிருவாகத்தின் இலக்குகளும் செயற்பாடுகளும் பரந்தும் விரிந்தும் உள்ள நிலையில் அரசின் நிதி நிலைமையினை ஆராய வேண்டியுள்ளது. இது பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் விளக்கங்களும் ஒரு தனி இயலாகவே அண்மைக் காலத்தில் உருவாகியுள்ளதெனலாம்.

முதலில் பொதுநிருவாகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த நிதித்துறை வரிகளை வசூல் செய்தும், அதனைப் பாதுகாத்தும், செலவிட்டும் வந்தது. பின்பு தன்னிடமிருந்த மேலதிகப் பணத்தைக் கடன்கொடுத்தும் அதன் மீது வட்டி ஈட்டியும் வந்தது. பொதுமக்களிடம் கடன்களைப் பெற்றும் பொதுக்காரியங்களில் ஈடுபட்டது. வெளிநாடுகளிலிருந்தும், சர்வதேச நாணய வங்கிகளிலுமிருந்தும் கடன்களைப் பெற்றுப் பொதுநலத்துறைகளை விருத்தி செய்யத் தொடங்கியது. இவ்வாறு பல வழிகளிலும் அரசு நிதித்துறை ஈடுபட்டு மிகப்பெரிய சக்தியாக உருவாகியது.

தத்துவார்த்த அடிப்படை

“பிரதிநிதித்துவம் இன்றி வரிவசூல் இல்லை” என்ற அடிப்படையில் இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்ற முறை உருவாகியது. அதாவது மக்கள் பிரதிநிதிகளே வரி இடுவது பற்றியும் வரி வசூலிக்கும் வகை பற்றியும் விவாதித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். இதுவே இக்காலத்தில் மக்களாட்சியின் இயல்பாகவுள்ளது.

இக்காலத்தில் ஜனநாயக ஆட்சிக்குத் தகுந்தவாறு நிதிநிருவாகத்தின் தன்மைகளும் நடைமுறைகளும் உள்ளன. இதற்கு ஆட்சி நிருவாகம் தனது பொதுமைத் தன்மையைப் பேணிக் காப்பதோடு, பொதுமக்களும்

தமது உரிமைகளைப் பறிகொடுத்திடாது கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு மிக உறுதியான பொதுசன அபிப்பிராயமும் வலிமையுள்ள தொடர்பு சாதனங்களும் இன்றியமையாதனவாகும்.

பாராளுமன்ற அமைப்பில் நிதிநிருவாகமானது சட்டமன்றங்களின் நோக்கங்கள், இலக்குகள் என்பதை ஏற்றுச் சட்டமன்றம் விதிக்கும் வழிவகைகளில் செயற்படுவதாகும். இதற்கு உறுதுணையாக நிதிச் சட்டங்கள், நிதிஒதுக்கீட்டுச் சட்டங்கள் என்பன உள்ளன. நிதித்துறை பணவருவாய்களை ஆராய்ந்தறிந்து சட்டமன்ற அனுமதியோடு வரிகளை விதிக்க வேண்டும். கிடைக்கப் பெறுகின்ற நிதியை மக்கள் நலனுக்காகச் செலவிட வேண்டும் என்றாலும் அதுவும் சட்டமன்ற மிடும் விதிகளின்படியே செய்ய வேண்டும். இதுவே மக்களின் இறைமை பேணப்படும் வழியாகும். அரசு நிதிநிருவாகம் சம்பந்தமாகப் பின்வரும் அரசாங்கத்துறைகள் ஈடுபட்டுள்ளன.

1. நிருவாகத்துறை
2. சட்டமியற்றும் துறை
3. நிதி அமைச்சு
4. தணிக்கைத் துறை

எனவே, பாராளுமன்றம் வரி வசூலிக்க சட்டம் இயற்றுகின்றது; நிருவாகிகள் அதனைச் செலவிடுகிறார்கள்; ஆடித்துறை மேற்பார்வை விமர்சனம் செய்கிறது.

வரவுசெலவு அறிக்கை

அரசாங்கம் அவ்வப்போது பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கும் வரவு செலவு அறிக்கை அரசின் நிதிநிருவாகத்தில் மிக முக்கியமான அம்சமாகக் கருதப்படுகின்றது. இதில் அரசாங்கம் தனது வருவாய்களையும், நிதிச் செலவீனங்களையும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவதோடு அரசாங்கம் தனது பொதுவான கொள்கைகளையும் வெளியிடுகின்றது. இதுவே பட்ஜெட் எனப்படும் வரவு-செலவு அறிக்கையின் சிறப்பாகும்.

வரவு-செலவுப் பட்டியல் என்பது அரசாங்கம் ஒரு வருட வருமானத்தையும் செலவுகளையும் முன்கூட்டியே கணக்கிட்டுக் காட்டும் அறிக்கையாகும். இது முந்திய வருட நிதிநிலையை எடுத்துக் காட்டி நடப்பு ஆண்டிற்கான எதிர்பார்ப்புக்களைக் கணக்கிடும். இந்த நிதி அறிக்கை ஒவ்வொரு வருடமும் பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு நிதியமைச்சரால் சமர்ப்பிக்கப்படும் கணக்காகும்.

இது நாட்டின் வருவாய்களையும் நடப்பு ஆண்டுக்கான செலவுகளையும் மட்டும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. அது நாட்டின் தலைமை

நிருவாகியான பிரதமமந்திரி அல்லது ஜனாதிபதியின் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகவே இதிலிருந்து பின்வரும் நன்மைகளை மக்கள் பெறுகின்றார்கள்:

1. நாட்டின் பொருளாதார நிலையினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.
2. அரசாங்கம், அதன் ஆட்சி நிறுவனத்தினுடைய தன்மை
3. நிதி வருவாய்களும், செலவுகளும்
4. வரிப் பளு மற்றும் அரசாங்கக் கடன்கள் என்பன
5. சமூக நலத் திட்டங்கள்
6. அரசாங்க சேவைகளுக்கான ஆட்சேர்ப்புப் பற்றிய நோக்கு
7. திட்டமிட்ட பொருளாதார வளர்ச்சி, சந்தை வாய்ப்பு
8. பணத்தின் உண்மையான பெறுமதி, பணவீக்கம் பற்றியவை, அத்தோடு சேமிப்பு, முதலீடு பற்றிய எதிர்பார்ப்புக்கள்.

இவ்வாறு வரவு செலவுத் திட்டமானது மிக முக்கியமான அரசு ஆவணமாகக் கருதப்படுவதோடு அது பொருளாதாரப் பகுப்பாய்வு செய்யவும் உதவுகின்றது. உண்மையில் நீண்ட பட்ஜெட்டினைப் பாராளுமன்றத்தால் அமைக்கப் பெற்ற மதிப்பீடுகள் குழுக்கள் மூலம் தனது கடந்த வருட செயற்பாட்டையும், வருங்காலத் திட்டங்களையும் ஆராய்ந்து அறிக்கைகளை நிதியமைச்சுக்கு வழங்குகின்றன. இவற்றை முழுமையாக மதிப்பீடு செய்து நிதியமைச்சர் பட்ஜெட் எனப்படும் வரவு-செலவு அறிக்கையினைப் பாராளுமன்றத்திற்கு முன்வைத்து அந்த ஆண்டுக்கான நிதிஒதுக்கீட்டைக் கோருகின்றார். ஆகவே அதன் சிறப்பியல்பு பின்வருவனவற்றால் அறியப்படும்.

1. இது ஒரு செயற்திட்டத்தினை நிறைவேற்றுவதற்காக முன் வைக்கப்படும் யோசனைகள்; பெரும்பாலாக உத்தேச மதிப்பீடுகளைக் கொண்டுள்ளது.
2. இது ஜனநாயக நாடுகளில் வருடாவருடம் ஏதாவது ஒழுங்கு முறையில் நடைபெறுகின்றது; ஆனால் இடையில் ஏற்படும் ஏதாவது பொருளாதாரச் சிக்கலை எதிர்கொள்வதற்கு இடைக்காலப் பட்ஜெட்டுக்கள் தயாரிப்பதுமுண்டு.
3. வரவு செலவுப் பட்டியல் உண்மையில் நாட்டின் நிதி நிலை பற்றிய உண்மைகள், இருப்பு நிதி என்பவற்றைக் காட்டுவதோடு உத்தேச பணவருவாய் பற்றியும் விளக்கும்.
4. பொருளாதாரப் பகுப்பாய்வுக்கும், நாட்டின் நிதிக் கொள்கைக்கும் ஒரு முக்கிய கருவியாகக் கொள்ளப்படும்.
5. ஜனநாயகப் பாரம்பரியத்தில் பொறுப்பேற்றல் என்ற அடிப்படையில் நிதிமேலாண்மைக்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் ஒரு கருவியாக அமைதல்.

அபிவிருத்திக்கான சாதனம்

ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் மக்களாட்சியில் அடுத்த தேர்தலை எதிர்நோக்கியே செயற்படுகின்றது. அதாவது அடுத்த தேர்தலின்போது மக்கள் முன் தோன்றிக் கடந்தகால சாதனைகளைக் கூறி, எதிர்கால வேலைத்திட்டங்களை முன்வைத்துப் பெரும்பான்மை வாக்குகளைக் கோருகின்றார்கள். ஆகவே "வரவு-செலவுத்திட்டம் என்பது இன்றைய அரசைவிட நாளைய அரசிற்கு மிகவும் இன்றியமையாதவொன்று" என்கிறார் எ.ஈ.பக் என்பவர்.

வரவு-செலவுத்திட்ட அறிக்கை ஒரு காலத்தில் வெறும் புள்ளிவிபரக் கணக்கு அறிக்கையாகவே இருந்தது. அதனால் அதனை யாரும் விரும்பிப் படிக்க முடியவில்லை. அண்மைக் காலங்களில் இந்தியா போன்ற வளர்முக நாடுகளில் இதற்குப் பெரும் மதிப்பு ஏற்பட்டது. அரசியல், பொருளாதார சிந்தனையாளர்களின் பட்ஜெட்டுக்கள் சிறந்த கோட்பாடுகளையும் செயற்திட்டங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளன. அவற்றைக் கேட்கவும், பட்ஜெட் விவாதங்களில் பங்குபற்றவும் பலர் ஈடுபட்டனர். இங்கிலாந்தின் நிதியமைச்சராகவிருந்த கிளாட்சனைப் பற்றிக் கூறியுள்ளதைக் காண்க. "கிளாட்சன் ஆயிரக்கணக்கான மக்களை வரவு செலவுத் திட்டத்தை அல்லது அரசின் நிதி கையிருப்பு நிலையை அறியத் தூண்டினார். அவரது ஆற்றல் மிகுந்த பேச்சுக்கள், பிரமிக்கத் தக்க செயல்கள் மூலம் பாராளுமன்றத்தை மட்டுமன்றி நாடு முழுவதையும் தனது கொள்கைகளில் ஈடுபடுத்தினார்." இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இவ்வாறு பிரபலமான நிதிமந்திரிகள் அவ்வப்போது வரவு-செலவு அறிக்கைகளை வெளியிட்டு அரசியல் கோட்பாடுகளைப் பிரபலப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

தணிக்கைத்துறை

ஒரு மக்களாட்சி நாட்டில் நிதிநிருவாகமானது வரவு-செலவு அறிக்கையோடு மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. பொதுநிதியானது சரியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறதா என்பதைக் கண்டறியும் தகைமை பெற்ற தணிக்கைத்துறையினையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. சட்டசபை மற்றும் நிருவாகத்துறை, நீதித்துறை போன்று தணிக்கைத்துறையும் ஒரு முக்கிய ஜனநாயக அமைப்பாகும். இதன் அமைப்பும் நிலையும் ஒரு சுதந்திரமான இயக்கத்திற்கு வழிசெய்கின்றது. அதனாலேயே அது அரசாங்கத்தின் எல்லாத் துறைகளின் நிதிச் செயற்பாட்டினை மேற்பார்வை செய்யவும் விமர்சனம் செய்யவும் தகுதி பெற்றுள்ளது. இப்பதவியின் சிறப்பினை உணர்ந்து அது அரசியல் யாப்பில் இடம் பெறச் செய்துள்ளார்கள்.

இங்கிலாந்து, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் தணிக்கைத்துறை இரண்டு வகையான கடமைகளைப் புரிகின்றது. ஒன்று, அரசு நிருவாகத்தின் நேர்மைத் தன்மையை ஆராய்கின்றது. இரண்டு அதன் நிதிநிருவாகத்தில் சட்ட ஒழுங்குகளைப் பரிசீலிக்கின்றது. அதாவது நிருவாகமானது சட்டசபையின் ஆணைக்குட்பட்டு, நிதிநிருவாகப் பண்புகளின் அடிப்படையில் இயங்குகின்றதா என்பதாகும். மேலும் தணிக்கைத்துறை பொதுப்பணத்தின் காவலனாக மட்டுமன்றி, மக்களின் அதிகாரத்தினை, இறைமையினைப் பாதுகாக்கும் அமைப்பாகவும் கணிக்கப்படுகின்றது.

இந்தியத் தணிக்கைத்துறையின் தலைவர் The Comptroller and Auditor General-கொம்ரோலரும் ஓடிட்டர் ஜெனரலும் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். அரசியல் யாப்பு 148ஆவது விதிப்படி ஜனாதிபதியால் கொம்ரோலரும் ஓடிட்டர் ஜெனரலுமான இவர் பதவியில் நியமிக்கப்படுகின்றார். 149ஆவது விதி இவரது கடமைகள் பற்றி வரையறை செய்கின்றது. மத்திய, மாநில கவர்னர்களுக்கோ சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றது. இவற்றைப் பின்பு பாராளுமன்றமோ அல்லது அந்தந்த மாநில சட்டசபைகளோ ஆராயும். இவருக்குக் கீழ் பல்வேறு கணக்குத்துறைச் செயலாளர்கள் - Accountant Generals இயங்குகின்றனர்.

இலங்கையின் 1978 அரசியல் யாப்பு 153 விதிப்படி தணிக்கைத்துறையின் தலைவராக ஓடிட்டர் ஜெனரல் என்றழைக்கப்படுபவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். 154வது விதி இவருடைய அதிகாரங்களை வரையறை செய்கின்றது. அரசாங்கத்தின் எல்லாத்துறைகளின் கணக்குகளையும் மேற்பார்வை செய்யலாம். சகல அமைச்சரவைக் கணக்குகள், பாராளுமன்றத்தால் அமைக்கப்படும் வெவ்வேறு குழுக்களின் கணக்குகள், பொதுநிருவாகத்துறை, கார்ப்பரேசன்கள், அரசுமேற்பார்வை நிறுவனங்கள், திணைக்களங்கள் ஆகியவற்றின் நிதிநிருவாகத்தினையும் மேற்பார்வை செய்யும்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கடமைகளுக்கு மேலாகப் பாராளுமன்றம் அவ்வப்போது இடும் கட்டளைகளையும் ஓடிட்டர் ஜெனரல் நிறைவேற்றுவார். இவர் தமது அறிக்கைகளைக் குறிப்பிட்ட கடமை முடிந்த பத்துமாதங்களுக்குள் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டும். தமது கடமையின் காரணமாக எந்த அதிகாரியையும் விசாரிக்கலாம். எந்தக் கணக்குப் புத்தகத்தினையும் பார்வையிடலாம் என்றும் அரசியல் யாப்பு 154(5) விதி கூறுகின்றது.

நிருவாகத்தின் கடமைகள்

மக்களாட்சி செயற்பாட்டில் தணிக்கைத்துறை மிகச்சிறந்ததும் அதே வேளை மிகச் சிக்கலானதுமான பணியினைச் செய்கின்றது. காரணம்,

இதனால் தணிக்கைத் துறைக்கும் பொதுநிருவாக அமைப்புக்களிடையிலும் கருத்து வேறுபாடுகளும், பலவித முரண்பாடுகளும் எழுகின்றன. அரசு நிருவாகிகள் தம்மீது பிறர் மேலாண்மை செய்வதை விரும்புவதில்லை. ஆனால் நிதிநிருவாகத்தில் தணிக்கைத்துறை போன்றவற்றின் மேற்பார்வை இன்றியமையாதது என்பதையும் எல்லோரும் உணருகின்றார்கள். அத்தோடு பொதுநிருவாகத்தின் நம்பகத்தன்மையும் வெளிப்படுகின்றது. ஆகவே தணிக்கைத் துறையினை ஜனநாயகத்தின் நண்பனாகக் கருத வேண்டும் என அசோக் சந்தா கூறுகின்றார்.

ஆகவே பொதுநிருவாகிகளும் தணிக்கைத்துறையினருக்குமிடையே புரிந்துணர்வும் ஆதரவும் வளர வேண்டும். பொதுநிருவாகிகள் தமது துறைகள் பற்றிய எல்லா நிதித் தொடர்புகளையும் தெரியப்படுத்த வேண்டும். சகல புள்ளி விபரங்கள், செய்திகள் போன்றவற்றைக் காலம் தாழ்த்தாமல் அறிவிக்க வேண்டும். இதற்கு ஏதுவாக எல்லா அரசாங்கத்துறைகளும் தமது கணக்கு வழக்குகளை ஒழுங்காகவும் முறையாகவும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு அதிகாரியும் பொதுப் பணத்தைச் செலவிடும்போது வீண்விரயத்தைக் குறைக்கவும் பொது நலனை வளர்க்கவும் முயலவேண்டும்.

பாராளுமன்ற நிதிக்குழுக்கள்

பாராளுமன்ற ஆட்சியமைப்பின் முக்கிய அம்சம் எதுவெனில், அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புள்ளதாகச் செயற்படும் என்பதாகும். இந்த அடிப்படையில் சுதந்திரமாகச் செயற்படும் நிதித் தணிக்கை அறிக்கை மீண்டும் பாராளுமன்ற நிதிக்குழுவை வந்தடைகின்றது. இந்த அறிக்கையின் பின்னணியில் அரசு துறைகள், திணைக்களங்கள் என்பவை விமர்சனம் செய்யப்படுகின்றன.

நாட்டின் நிதிநிருவாகம் சம்பந்தமாகப் பாராளுமன்றத்தில் இரு குழுக்கள் உள்ளன. ஒன்று, பட்ஜெட் குழு, இது அரசாங்கத்தின் வரவு, செலவுப் பட்டியலுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கும் குழு. பின்பு அரசாங்கத்தின் செலவுகளைப் பாராளுமன்ற நிதிக்குழு ஆராய்கிறது. இதற்குத் தணிக்கைத் தலைவரின் அறிக்கை உறுதுணையாகவுள்ளது. பாராளுமன்றம் தனது மேலாண்மைத் தன்மையைப் பயன்படுத்தி அரசு நிறுவனங்கள், துறைகள் போன்றவற்றின் பயனுறுதி மிக்க செயற்பாடுகளை விமர்சிக்கின்றது. அரசாங்கத்தின் கோட்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல நிருவாகம் எவ்வாறு உதவுகின்றது என்பதை ஆராய்கின்றது.

மேற்படி குழுக்களை பாராளுமன்றம் தெரிவு செய்கின்றது. அவற்றின் தலைவர்களைப் பாராளுமன்றச் சபாநாயகர் நியமிக்கின்றார். இவர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தமது அறிக்கைகளைப் பாராளுமன்றத்திற்கே சமர்ப்பிக்கின்றனர். இவை அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை

விமர்சிப்புதில்லை; ஆனால் அரசாங்கத்தின் செயல் முறைகளையும், ஈட்டிய பயன்களையும் பற்றியே ஆராய்கின்றன. இவை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கும் எல்லா அறிக்கைகளும் அதிகாரபூர்வமான பதிவேடுகளாகக் கருதப்படுகின்றது. அவை பின்பு அச்சிட்டுப் பொதுமக்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. திருமலை பி எஸ், நிதி நிருவாக இயல், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1973.
2. பண்டைக்கால இந்திய அரசியல் சிந்தனையாளர்களான திருவள்ளுவர், கௌடில்யர் போன்றோர் அரசின் ஒரு அங்கமாகவே நிதியினைக் கருதினர்.
3. 'Financial administration involves operations designed to raise, spend and account for funds needed to be expended on public services.'
Ref. **Encyclopedia of Social Sciences**.
4. Smith Harold A, 'Budget as an Instrument of legislative Control' in *Public administration Review*, 1954.
5. திருமலை பி எஸ், பக். 12.
6. திருமலை பி எஸ், பக். 13.
7. The audit is an aspect of external control over administration and seeks to enforce accountability.
8. Asok Chanda, **Indian Administration**, George Allen, London, p. 178.
9. **The Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka**, Colombo, August 1978.
10. 'In all recognized democracies, audit is not just tolerated as a necessary evil, but is looked upon as a valued ally.' - Asok Chanda.

பொது ஆட்சியியலில் சில முக்கிய விடயங்கள்

1. மக்கள் தொடர்புகள்

பொதுஆட்சியியலின் முக்கிய இயல்பு அதன் சேவை மனப் பான்மையும், அதன் நம்பகத்தன்மையுமாகும். அதன் செயற்பாடுகள் பல்கிப் பெருகிய நிலையில் பொதுமக்களுடனான தொடர்புகளும் வளர்ந்துள்ளன. ஆகவே நிருவாகம் பொதுவாகவும், அதன் தனிப்பட்ட துறைகள் குறிப்பாகவும் மக்கள் தொடர்புகளை ஏற்படுத்த முனைகின்றன. இதற்கு நவீன தொடர்பு சாதனங்கள் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

ஒரு மக்களாட்சி அமைப்பில் பொதுசனத் தொடர்பினை வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில் இத்தொடர்பே அடிப்படையாகவும், மக்களாட்சிக்கு ஊன்றுகோலாகவும் உள்ளது. எனினும் மக்கள் தொடர்பினை ஆராயும் அறிஞர்கள் அதன் இருவழித் தொடர்பினை வலியுறுத்துவதைக் காணலாம். “பொதுமக்கள் தொடர்புகள்” என்ற நூலில் பேர்னேயிஸ் பின்வரும் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றார்.

1. பொதுமக்களுக்கு வழங்கப்படும் தகவல்கள்.
2. பொதுமக்களுடைய கருத்துக்கள், செயற்பாடுகளை உருவாக்குதல்.
3. மக்களின் கருத்துக்களையும் அமைப்புக்களின் கருத்துக்களோடு இணைத்துக் கொள்ள முயற்சித்தல்.

ஆகவே இப்பொழுதுள்ள நிலையில் ஒரு பொதுநிருவாக அதிகாரி சட்டங்களை அமுல்படுத்துவதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. தாம் நிறைவேற்றவுள்ள சட்டங்களையும், திட்டங்களையும் முதலில் மக்களுக்கு விளக்கிப் பிரசாரம் செய்து அதற்கு மக்களுடைய ஆதரவைப் பெறவேண்டும். இதில் ஓரளவு அரசியற் செயற்பாடும் கலந்துள்ளது. ஆனால் அதற்காகப் பொதுநிருவாகி எந்த அரசியல் கட்சியையோ,

அரசியலமைப்பையோ சார்ந்திருப்பதில்லை. அவர் தமது அதிகாரத்திற்குட்பட்ட மக்கள் தொடர்பு சாதனங்களைப் பயன்படுத்துகின்றார்.

தொடர்பு சாதனங்கள்:

நாடுகள் பலவும் மக்களாட்சித் தன்மையைக் கொண்டிருந்தாலும் அங்கு இயங்கும் மக்கள் தொடர்பு சாதனங்களின் இயல்பும் சுதந்திரத் தன்மையும் எங்கும் ஒரே மாதிரியானது எனக்கூற இயலாது. தொடர்பு சாதனங்களுக்குள் மிகப் பழமையானதும் சக்தி வாய்ந்ததுமாகக் கருதப்படுவது பத்திரிகைகள், பருவ வெளியீடுகள் என்பன. அச்சு இயந்திரம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து இவை மக்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டு வந்துள்ளன. ஆனால் பத்திரிகைகளைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கங்கள் பல வழிகளில் முயற்சித்தன. அது பயனற்றுப் போகும் வேளையில் அரசாங்கங்களே பத்திரிகைகளை நடத்தவும் மேற்பார்வை செய்யவும் ஆரம்பித்தன. அத்தோடு அரசாங்கங்கள் பெரும் பணச் செலவில் விளம்பரங்களையும் பிரசார நூல்களையும் வெளியிடுகின்றன. தமது கொள்கைகளையும் செயற்திட்டங்களையும் பரப்புவதற்கு அரசாங்கம் செய்தித் தகவல் அமைச்சுக்களை ஏற்படுத்துகின்றன. பிரசாரத்துக்கான அதிகாரிகளையும் நியமிக்கின்றன.

அண்மைக்காலங்களில் விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி காரணமாக ஒலி ஒளி சாதனங்களான வானொலி, தொலைக்காட்சி என்பன மிகச்சக்தி வாய்ந்தவையாக உருவெடுத்துள்ளன. இவற்றை அரசாங்கங்கள் தமது பிரசாரங்களுக்குப் பெருமளவில் பயன்படுத்துகின்றன. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய சகாப்தத்தில் இந்தியா தனது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைச் செயற்படுத்த வானொலியைப் பெருமளவில் பயன்படுத்தியது. அதே போன்று ராஜீவ் காந்தி தனது செல்வாக்கினைப் பயன்படுத்த கிராமம் தோறும் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளை நிறுவ வேண்டும் என்று விரும்பினார். இலங்கையிலும் அதே போன்று ஒவ்வொரு அரசியல் தலைவர்களும் ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சி அமைப்பினைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். வானொலி, தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களின் அதிகாரிகளை நியமிப்பதில் அரசாங்கங்கள் காட்டிய பிரத்தியேக அக்கறை அவற்றின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்துகின்றது.

பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம்

மக்களாட்சி அமைப்பில் பொதுஜன அபிப்பிராயம் மிக முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. உண்மையில், பொது மக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவில் ஜனநாயக ஆட்சி தங்கியுள்ளது என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தும்போது அதற்கு ஆதாரமாகவிருப்பது பொதுமக்கள்

அபிப்பிராயம் எனப்படும் அரணாகும். ஆகவே இதனை உருவாக்குவதில் அரசியல் தலைவர்கள், அரச நிருவாகிகளை நம்பியிருக்கின்றார்கள். நிருவாகிகள் தமது செயற்திறமையாலும், தகுந்த விளம்பரங்கள் மூலமாகவும், சாதகமான பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தை வளர்த்துக் கொள்கிறார்கள். இந்தச் செயற்பாட்டிற்கு தொடர்பு சாதனங்கள் வெகுவாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

அரசியல் மாற்றங்கள் மட்டுமன்றி, சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கும் பொதுஜன அபிப்பிராயம் இன்றியமையாததாகின்றது. தொடர்பு சாதனங்களின் தாக்கத்தினால் பல பாரம்பரிய பிரதேசங்கள் நவீனத்துவம் அடைந்து அபிவிருத்தியில் ஈடுபட்டதனை உதாரணங்கள் மூலம் பேராசிரியர் பை அவர்கள் விளக்குகின்றார்கள். அவரது ஆராய்ச்சியில் இந்தப் பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் அரசியல் பங்களிப்புப் போன்றவற்றிற்கும் அடிப்படையாகவுள்ளது என வலியுறுத்துகின்றார்.

பின்தங்கிய சமுதாயங்களில் அரசியல் தலைமைத்துவம் மிகப் பாரிய பொறுப்பினைப் பெற்றுள்ளது. அதாவது மக்களை வழிநடத்தவும் அவர்களுக்கான அபிவிருத்திக் கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கொள்ளவும் அவர்கள் கடமைப்பட்டுள்ளனர். இதில் அரசியல் தலைவர்களும், பொதுநிருவாக அலுவலர்களும் ஒன்றிணைந்து செயற்பட வேண்டும். ஏனெனில் பொதுநிருவாக அமைப்புக்கள், அரசாங்கத் தொடர்பு சாதனங்கள் உட்பட யாவும் அவர்கள் கட்டுப்பாட்டிலேயே உள்ளன.

2. மையவாக்கமும், பரவலாக்கமும்

மையவாக்கம் என்பது அதிகாரங்கள் அமைப்பின் மையத்தில் குவித்து வைத்திருப்பதனைக் குறித்து நிற்கின்றது. வைற் "நிருவாக அதிகாரம் கீழ்மட்டத்தில் இருந்து உயர்மட்டத்திற்கு மாற்றப்பட்டால் அது மையவாக்கம்" ஆகும் எனக் கூறுகின்றார்.

பரவலாக்கம் என்பது அமைப்பு பிராந்திய உள்ளூர் மட்ட அலகுகளை தோற்றுவித்து அதிகாரத்தினைப் பரவலாக்கிக் கொள்வதாகும். தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரத்தினை அரசின் மையத்திற்குள் குவித்து வைக்காமல் வெவ்வேறு மட்டங்களில் உள்ள நிருவாக அலகுகளுக்கு வழங்குவதாகும். கொள்கை உருவாக்கம், அமுலாக்கம் என்பவற்றில் எல்லா மக்களும் பங்கு ஏற்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தை வழங்குவதாகும்.

நடைமுறையில் பரவலாக்கம் என்பது இரண்டு கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. ஒன்று அரசியல் பரவலாக்கம், மற்றையது நிருவாகப் பரவலாக்கம். வரையறுத்துக் கூறக்கூடிய பிரதேச எல்லைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அலகுகளுக்குப் பொதுவான சில

அதிகாரங்களை வழங்குவதாகும். அதாவது தன்னாட்சி அலகுகளைத் தோற்றுவித்து அதற்கு அதிகாரங்களை வழங்குவதாகும். விசேட அம்சம் யாதெனில் அரசாங்கச் செயற்பாடுகள் வரையறுக்கப்பட்ட பிரதேசங்களுடன் இணைக்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும். நிதி என்பது சமமாகப் பங்கிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

நிருவாகப் பரவலாக்கம் என்பது அரசியல் ரீதியாக சுதந்திரமுள்ள முழுஅமைப்பு ஒன்று சில அதிகாரங்களைத் தனது துணைநிருவாக அமைப்புகளுக்கு வழங்குவதாகும். இவ் அதிகார ஒப்படைப்பு மீளப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகும். கோட்பாட்டு ரீதியில் நிருவாகப் பரவலாக்கம் என்பது மூன்று பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

1. படிநிலை அமைப்பின் உச்சியில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரம் கீழ்நிலை நோக்கிப் படிப்படியாகப் பரவலாக்கப்படும்.
2. படிநிலை அமைப்பின் வேறுபட்ட மட்டங்களில் உள்ள தொழிற்பாடுகளை ஒன்றுபடுத்தி உள்ளூர் மட்ட அலகுகளுக்குப் படிப்படியாகக் கொண்டு வருதல்.
3. அரசியல் மாற்றத்துடனான கூட்டு முகாமைத்துவத்தினைப் படிப்படியாக எல்லா மட்டங்களிலும் தொடங்கி வைத்தல்.

அரசியற் பரவலாக்கம் கொண்ட ஓர் அமைப்பிற்குள் நிருவாகப் பரவலாக்கம் காணப்படும். மாநில அரசாங்கம் ஒன்றின் மையத்தில் இருந்து பிராந்திய அலகுகளுக்கு அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்படும். பிராந்திய அலகுகள் திணைக்கள அமைப்புடனான செயற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கும் செயற்பாட்டுத் தொடர்பு புவிசார் நிலையினை விடக் கொள்கை இலக்குகளுடன் தொடர்புபட்டதாகக் காணப்படும். இங்கு துணை அலகுகள் மையத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குட்பட்டே இயங்கும்.

அதிகார ஒப்படைப்பு:

தலைமை நிருவாகி கீழ்நிலை ஊழியர்களுக்குத் தேவையான அதிகாரங்களைக் கொடுத்து நாளாந்த நிருவாகவியல் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்கின்றார். அதிகாரங்கள் நேரடியாகவும், சட்டரீதியாகவும் தகுந்த உத்தரவுகளின்மூலம் கீழ்நிலை ஊழியர்களுக்குத் தலைமை நிருவாகியால் வழங்கப்படுகின்றன. தெளிவாகக் கூறின் மேலதிகாரி ஒருவரால் கீழ்நிலை அலுவலர்களுக்கு குறித்த அதிகாரத்தைக் கொடுப்பதே அதிகார ஒப்படைப்பாகும். இதன் மூலம் அதிகாரத்தைப் பிரித்துப் பகிர்ந்தளிக்கும் உயர்நிலை அதிகாரி தம்மிடமிருந்து அதிகாரத்தைப் பெற்றுப் பணிபுரியும் உத்தியோகத்தர்களை மேற்பார்வையும், கட்டுப்பாடும் செய்வதற்குரிய உரிமையினைப் பெறுகின்றார். நாளாந்த

நிருவாகத்தை நடாத்தும் வகையில் கீழ்நிலை அலுவலர்கள் அதிகாரத்தை உண்மையாகச் செயற்படுத்தினாலும் அவ்அதிகாரம் முழுவதும் சட்டப்படி தலைமை அதிகாரியிடமே உறைந்து போயிருக்கும். எனவே தேவைப்படும்பொழுது மட்டுமே அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டு பின்னர் அவை அவர்களிடம் இருந்து மீளப் பெற்றுக் கொள்ளப்படும்.

கீழ்நிலை உத்தியோகத்தர்களுக்கு அரசியலமைப்பு எவ்வித அதிகாரங்களையும் நேரடியாக வழங்குவதில்லை. நிருவாகத் தலைவரே கீழ்நிலை உத்தியோகத்தர்களுக்கான அதிகாரத்தினை வழங்குகின்றார். ஓர் அமைப்பில் அதிகார ஒப்படைப்பு பின்வரும் மூன்றுநிலைகளில் நிகழ்கின்றது.

- 1) **நிருவாகவியலுடன் இணைந்தமுறை :** அதாவது நிருவாகவியல் முறையில் நிருவாகத் தலைவருக்குச் சட்டத்தால் வழங்கப்படும் அதிகார ஒப்படைப்பாகும்.
- 2) **நிருவாகவியலுடன் இணைப்பு முறை :** அதாவது அரசாங்கத்தின் ஒரு மட்டத்திற்கு அல்லது ஒரு செயல் பிரிவிற்கு அதிகாரத்தை ஒப்படைப்பதாகும்.
- 3) **நிருவாகவியலுடன் இணையற்ற முறை :** அதாவது நிருவாகவியல் முறையில் பல சுயேச்சையான பதவிகளுக்கும், ஆணைக்குழுக்களுக்கும் அதிகாரம் வழங்குதல்.

3. நிருவாகமுறை மன்றுகள்

நிருவாகமுறை மன்றுகள் இப்பொழுது பரவலாக எல்லா ஜனநாயக நாடுகளிலும் உருவாகியுள்ளன. அரச நிருவாகிகளுக்கு நீதிவழங்கும் முறை இங்கிலாந்தில் ஒருவகையாகவும், பிரான்ஸ் போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில் வேறொன்றாகவும் உள்ளன. இங்கிலாந்தில், நாட்டின் பொதுச் சட்டங்களின் கீழ் எல்லா மக்களும் ஒன்றாகவே கணிக்கப்படுகிறார்கள். எல்லா வழக்குகளும் பொது நீதிமன்றங்களுக்கே எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. ஆனால் பிரான்ஸ் நாட்டில் நிருவாக அலுவலர்க்குத் தனியான நீதிமன்றங்கள் செயற்படுவதோடு, அரசாங்க சேவையில் உள்ளவர்களுக்குப் பிரத்தியேக உரிமைகளும் சலுகைகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் பணியாளர்களின் கடமைகள் பெருகியுள்ளன என்பது ஒருபுறம். அடுத்ததாக அவர்கள் பல்வேறுபட்ட அரசியல், சமூகச் சூழ்நிலைகளில் கடமையாற்ற வேண்டியவர்களாகவும் உள்ளனர். எனவே, அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை ஆராயவும், அவர்கள்

வழக்குகளில் மாட்டிக்கொள்ளும் வேளை அவற்றை விசாரிக்கத் தனியான நீதிமன்றங்களை உருவாக்கவும் தேவை ஏற்படுகின்றது.

நாட்டின் பாரம்பரியமான பொதுச் சட்டத்திற்குப் பெரு மதிப்பு அளிக்கும் இங்கிலாந்திலும் அண்மைக் காலங்களில் நிருவாக முறையீட்டு மன்றங்களும், நிருவாகிகளுக்கான தனியான சட்டவாக்கங்களும் உருவாகியுள்ளமையினை பேராசிரியர் றொப்சன் ஆராய்ந்துள்ளார். அரசு நிருவாகத்தின் குறிக்கோள்களும் செயற்பாடுகளும் வெகுவாக மாறி உள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில் இது இன்றியமையாததாகும். இந்தியா, இலங்கை ஆகிய வளர்முக நாடுகளில் பெருமளவில் நிருவாகவியல் சட்டங்களும், உபவிதிகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு நிருவாகமுறை மன்றங்களும், பிரத்தியேக நிதிநிருவாகமும் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன.

நீதிமருவிய அதிகாரங்கள்

அரசு அதிகாரிகள் தமது அன்றாடச் செயற்பாட்டினூடாகப் பல வகைப்பட்ட பிரச்சினைகளையும், தகராறுகளையும் எதிர்கொள்கிறார்கள்.

1. ஒரு அதிகாரிக்கும் சாதாரண பிரஜைக்குமிடையே பிணக்குகள் எழலாம். உதாரணமாக வருமானவரி சம்பந்தமாக வருமானவரி அதிகாரிக்கும் ஒரு சாதாரண வியாபாரிக்குமிடையே வழக்கு ஏற்படலாம்.
2. இரண்டு சாதாரண குடிமக்களிடையே தோன்றும் பிரச்சினை; உதாரணமாக ஒரு தொழிற்சாலை முதலாளிக்கும் அதில் வேலை புரியும் தொழிலாளிக்குமிடையில் தொழிற்சட்ட அதிகாரி தலையில் வேண்டிய சூழ்நிலை.
3. இரண்டு அரசு அதிகாரிகளிடையே எழும் சட்டப்பிரச்சினைகள், இவ்வாறு பலவகையான பிரச்சினைகள் வெவ்வேறு சூழ்நிலை களில் தோன்றலாம்.

நாட்டிலுள்ள சாதாரண சட்டங்கள் மூலம் வழக்குகளை ஆராய்ந்து தீர்ப்பு வழங்கலாம். அல்லது நிருவாக அமைப்புக்கள், அரசு துறைகள் அவ்வப்போது இயற்றி வைத்திருக்கும் சட்டங்கள், உபவிதிகளுக்கு இணங்க தீர்ப்பு வழங்கலாம். அரசு அதிகாரிகள் தமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள தனிப்பட்ட பொறுப்புகள், அதிகாரங்கள் என்பவற்றிற்கு இணங்க நீதிமருவிய அதிகாரங்களைப் பெறுகின்றார்கள். இந்த நீதிமருவிய அதிகாரங்களை நிருவாகமுறை மன்றங்களும், மேன்முறையீட்டு மன்றங்களும் பொதுஆட்சி அதிகாரிகளுக்கு வழங்குகின்றன.

இவற்றின் நன்மைகள்

1. நிருவாகமுறை மன்றுகள் வெகுவிரைவாக வழக்குகளில் தீர்ப்பளிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றன.
2. குற்றம் புரியப்பட்ட சூழ்நிலைகள், அதிகாரிகளின் மனநிலைகள் என்பவற்றைக் கவனத்திற் கொண்டு தீர்ப்பு வழங்கப்படுகின்றது.
3. சட்டப்பிரயோகத்தில் நெகிழ்ச்சித் தன்மையும் விட்டுக் கொடுத்தலுக்கும் இடமும் ஏற்படுகின்றன.
4. சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நிருவாகத்துறைகள் சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.
5. சாதாரண நீதிமன்றங்களின் வேலைப் பளுவை இவை குறைக்கின்றன.

முறையீட்டு மன்றுகளின் பரவலை அனுமதிக்கக் கூடாது

சட்டத்தின் ஆட்சிமுறை நடைமுறையிலுள்ள நாடுகளின் இம் மன்றுகள் பற்றிச் சந்தேகங்கள் நிலவுகின்றன. நிருவாகத்துறைகளும், முக்கியமாக நிருவாக அதிகாரிகள் தங்கள் செல்வாக்கினைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக இத்தகைய பிணக்குத் தீர்வு மன்றுகளை நியமிப்பதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இது அளவுகடந்து செல்லுமேயானால் சட்ட நிருவாகத்தில் மக்கள் அவநம்பிக்கை கொள்ளுவார்கள். மேலும், அரசு அதிகாரிகள் பொறுப்பற்ற வகையில் செயற்படுவார்கள். மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிலைமை வேறு; அங்கு அதிகாரிகளின் செல்வாக்கிற்கு இணையாக, நுகர்வோர் அமைப்புக்களும் சக்திவாய்ந்தவையாக உள்ளன.

எனினும் இன்றைய தேவைகளுக்கேற்ப முறையீட்டு மன்றுகள் தோன்றியுள்ளன. உதாரணமாக, வருமானவரித் திணைக்களத்தைச் சார்ந்த முறைமன்று, புகையிரதத் திணைக்களத்தைச் சார்ந்த முறைமன்று என்பன பல அரிய சேவைகளைப் புரிகின்றன. பொதுமக்களுக்கும் மேற்படி திணைக்களங்களுக்கும் இடையேயான பிணக்குகளைத் துரிதமாகத் தீர்த்து வைக்கின்றன. எனவே நிருவாக முறை மன்றுகள் என்பன தவிர்க்க முடியாத நிலையில் இக்காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முயலுகின்றன.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. Refer Corwala A D, **Report on Public Administration**, Planning Commission, New Delhi, 1951.
2. Bernays E L, **Public Relation**, University of Oklahoma, Norman, 1952, p. 1.
3. To use an American phrase, the Administrator has to 'sell' the Government policies and programmes.
4. 'Public Relations is the various public with the objective of producing a desired result'.
5. Refer Nathan S K S, **Political Communication**, University of Jaffna, 1992.
6. 'Any system of government, autocratic or democratic, owes its life to some kind of support in public opinion.'
Kelly, Stanley, **Public Relations and Political Power**, John Hopkins, Baltimore 1956, p. 3.
7. Read, Basu, Rumki, **Public Administration - Concepts and theories**, Sterling Publishers, New Delhi, 1990.
8. 'One of the most striking development in the British Constitution has been the acquisition of judicial power by the Departments of the State and by various bodies outside the courts of law.'
Robson W A, **Justice and Administrative Law**, Stevens & Sons, London, 1951, p. 11.
9. 'In a quasi - judicial act the agency performing it is an administrative body, but is obliged to follow judicial methods and apply law to facts.'
Maheswari, op. cit. p. 509.
10. 'The democratic edifice would be undermined if administrative methods of adjudication are considered convenient alternatives to the courts of law.'
Frank Report cited Acasti and Maheswari, **Public Administration**, op. cit. p. 531.

அண்மைக் காலங்களில் அரசியல், பொருளாதாரச் சிந்தனைகளில் அபிவிருத்தி நிருவாகம் ஒரு முன்னணி இடத்தினை வகிக்கின்றது. அதாவது அரசு நிருவாக இயந்திரமானது தனது பாரம்பரிய கடமைகளோடு மட்டும் நின்றுவிடாது, அது பொது அபிவிருத்தி வேலைகளிலும், சமூக, பொருளாதார முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடவேண்டுமென வலியுறுத்தப்படுகின்றது. 1950களில் நடைமுறைக்கு வந்த இச்சொற்றொடர் வருங்காலத்தில் நிருவாக அமைப்பின் குறிக்கோள் என்ன என்பதை வரையறை செய்கிறது.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு ஆசியாவிலும், ஆபிரிக்காவிலும், இலத்தீன் அமெரிக்காவிலும் பல நாடுகள் சுதந்திர மடைந்து, தாங்களே தங்கள் தலைவிதியை நிர்ணயிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இவற்றில் பல முன்பு நிலவிய காலனித்துவ ஆட்சி முறையினால் மிகவும் சீரழிந்தும், பின்தங்கிய நிலையிலும் இருந்தன. பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்ட இப்பிரதேச மக்கள் வெகுவிரைவாகத் தமது சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சிகளை ஏற்படுத்த முற்பட்டனர். அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது காலனித்துவ ஆட்சியாளர் உருவாக்கியிருந்த நிருவாக அமைப்பு. எனவே விழிப்புற்ற புதிய அரசுகளின் குறிக்கோளாக அமைந்ததுதான் அபிவிருத்தி நிருவாகம்.

வரைவிலக்கணம்

1955ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்பு பேச்சு வழக்கில் வந்த அபிவிருத்தி நிருவாகம் என்ற சொற்றொடர் அதன் நோக்கத்தினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. அத்தோடு இதன் நோக்கமும் செயற்பாடும் முந்திய பொது நிருவாகத்தின் நோக்கத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது என்பதையும் வெளியிடுகின்றது. அதாவது, அபிவிருத்தி நிருவாகம் அமைப்பு முறையிலும், அதன் செயற்பாட்டிலும் பொருளாதார-சமூக

அபிவிருத்தியினைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது என்பதாகும். இது இந்தியா உட்பட பல நாடுகள் மேற்கொண்ட ஐந்தாண்டுத்திட்டங்களின் வெற்றியின் அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். ஒருங்கிணைந்த அரசியல், பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்தித் திட்டங்களைச் செயற்படுத்த அபிவிருத்தியை நோக்கமாகக் கொண்ட பொதுநிருவாக அமைப்பு இன்றியமையாததாகும்.

முதலில் அரசு தனது அபிவிருத்திக் குறிக்கோளினை முன் வைக்கின்றது. பிறகு அதற்கான திட்டங்களையும் கால எல்லைகளையும் விதிக்கின்றது. இவற்றை அடைவதற்குப் பல நிறுவனங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. இவை முகாமைத் தலைமைத்துவத் தன்மை கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. அபிவிருத்திகளின் பலாபலன்களை அறிந்து கொள்வதற்கும் அவற்றை மக்கள் நோக்கில் எடைபோடுவதற்கும் உதவியாகத் தொடர்பு சாதனங்கள் உருவாகின்றன. இவை மக்களாட்சியில் அடிக்கல்லாகச் செயற்படுகின்றன.

ஆகவே அபிவிருத்தி நிருவாகம் பொருளாதார-சமூக அபிவிருத்தியை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நிருவாக அமைப்பு என்பது ஒருபுறம் காணப்படும் உண்மையாகும். அடுத்ததாக, மேற்படி குறிக்கோள்களுக்கு இசைவாக அரசு நிருவாக இயந்திரமானது தானே அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்றது. காலத்தின் சவால்களைச் சமாளிக்கக்கூடிய அமைப்பாக நிருவாகப் பணியாளர்கள் தம்மைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். அபிவிருத்திகளை முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய கூரிய அறிவுத் தகைமைகளையும் பண்பாற்றலையும் வளர்த்துக் கொள்ளும் பணியாளர்கள் உருவாகின்றார்கள்.

பொருத்தமான முகவர் நிலையங்கள்

அரசு அபிவிருத்தி சம்பந்தமான குறிக்கோள்களை வகுத்துக் கொண்ட பின்பு அவற்றை எவ்வாறு அடைவது அல்லது நிறைவேற்றுவது என்ற பிரச்சினையை எதிர்நோக்குகின்றன. பாரம்பரியமாக வளர்த்து வந்த சிவில் நிருவாகம் இதற்குத் தயாராக இல்லாத நிலையில் புதிய அபிவிருத்தி முகவர் நிலையங்களையும் அபிவிருத்தித் துறைகளையும் உருவாக்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறு புதிதாக உருவாக்கப்படும் துறைகளுக்குப் பொருத்தமான தலைவர்களை நியமிக்க வேண்டும். ஆகவே அபிவிருத்தி நிருவாகம் எல்லா மட்டத்திலும் புதிய சிந்தனைகளைக் கொண்ட பணியாளர்களையும் நிருவாகத் தலைவர்களையும் எதிர்பார்க்கின்றது. இத்தகையோர் நிருவாகத்தில் எல்லா நிலைகளிலும் அதாவது, தேசிய, மாநில மற்றும் கிராம மட்டங்களிலும் நியமிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

அபிவிருத்தி நிருவாகம் முக்கியமாகப் பொருளாதார வளர்ச்சியினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டும். நாட்டின் வருவாய் பெருக வேண்டும் என்றால் பொருளாதார வளர்ச்சியினாலேயே இவற்றை அடைய முடியும். ஆகவே அபிவிருத்தி நிருவாகம் முதலில் பொருளாதாரத்தில் கவனம் செலுத்துகின்றது. அதிலும் உற்பத்திப் பொருளாதாரம் முதலிடம் வகிக்கின்றது. பின்தங்கிய நாடுகளாகக் கருதப்படுபவை பெரும்பாலும் விவசாயத்தில் தங்கியிருப்பவையாக உள்ளன. இவை தமக்குக் கிடைத்துள்ள வளங்களைப் பயன்படுத்தி விவசாயப் பொருட்களின் உற்பத்தியினைப் பெருக்க வேண்டும். அதற்கான முகவர் நிலையங்களை ஏற்படுத்தி ஆராய்ச்சிகளின் மூலமும் செயல்முறைகளின் மூலமும் திட்டமிட்ட அபிவிருத்தியினை ஏற்படுத்த முனைகிறார்கள்.

வளர்முக நாடுகளில் விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடியாகக் குடிசைக் கைத்தொழில்களின் வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டப்படுகின்றது. இதன் காரணம், வளர்முக நாடுகளில் பின்தங்கிய சமுதாயங்கள் பெருமளவில் குடிசைக் கைத்தொழில்களில் தங்கியிருப்பது மட்டுமன்றி அதிக எண்ணிக்கையான மக்கள் தமது ஜீவனோபாயமாக இவற்றைக் கருதுகிறார்கள். ஆகவே இவற்றை நவீனமயப்படுத்தி உற்பத்தியினை உற்சாகப்படுத்துவதற்கு அரசுமட்டத்தில் பல நிறுவனங்களை ஏற்படுத்துகின்றனர். இவற்றை உள்ளடக்கிய கிராமிய எழுச்சித் திட்டங்களை நவீன அரசுகள் முன்வைக்கின்றன. இதில் அபிவிருத்தி நிருவாகிகளுக்குப் பெரும் பங்களிக்கப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்புக்கள் மூலமாக இதற்கான நிறுவனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுப் பொது ஆட்சி அலுவலர்களுக்குப் பயிற்சியும் அறிவுறுத்தல்களும் வழங்கப்படுகின்றன.

சனத்தொகைக் கொள்கை

வளர்முக நாடுகள் எதிர்நோக்கும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் ஒன்று, அளவுக்கதிகமாகப் பெருகி வரும் சனத்தொகையாகும். இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகள் மிகப் பெரிய சனத்தொகையினைக் கொண்டுள்ளன. உலக சனத்தொகை இந்த நூற்றாண்டின் முடிவில் 6.5 பில்லியனைத் தாண்டிவிடும் எனக் கணக்கிட்டுள்ளார்கள். ஆகவே ஒவ்வொரு நாடும் தனது சனத்தொகைக் கொள்கையினை வழிப்படுத்த முனைகின்றன. பின்தங்கிய நாடுகள் தமது குறைவிருத்தி நிலையிலிருப்பதற்கான பல காரணங்களில் ஒன்றாக இந்தக் கட்டற்ற சனத்தொகைப் பெருக்கத்தினைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆகவே இந்தியா, சீனா ஆகிய நாடுகள் தமது பொருளாதாரத் திட்டத்தில் சனத்தொகைப் பெருக்கத்தினைக் கட்டுப்படுத்த ஆரம்பித்துள்ளன.

இதில் பிரசாரமுறையிலும், செயற்றிட்டத்திலும் ஈடுபடுவதற்கு ஆளணி தேவைப்படுகின்றது. பாரம்பரிய ஆட்சேர்ப்பு முறையில் அரசு நிருவாகத்தில் உள்ளவர்கள் இப்பணியில் முழுமையாகத் தம்மை இணைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகவே இதற்கான பயிற்சி பெற்ற உத்தியோகத்தர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். சனத்தொகைக் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்தும்போது அதனுடன் தொடர்புடைய பல விஷயங்களைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். நாட்டின் அடிப்படைப் பொருளாதார நிலையும், அதன் சனத்தொகையும், பிறப்பு-இறப்பு விகிதம்; குடும்பங்களின் சுகாதார நிலை; சில சந்தர்ப்பங்களில் மக்களுடைய மத-சமுதாய கருத்துக்களையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். சனத்தொகை சம்பந்தமான திட்டங்கள் வகுப்பதற்கு மத்திய நிருவாக அமைப்புக்களும், மாநிலங்கள், கிராமங்கள் மட்டத்தில் பல்வேறு அமைப்புக்களும் தேவைப்படுகின்றன. அபிவிருத்தி நிருவாகம் என்பது இத்தேவைகளை உணர்ந்து அதிக எண்ணிக்கையில் அலுவலர்களைப் பயன்படுத்த முனையும்.

ஆகவே அபிவிருத்தி நிருவாகம் என்பது ஒரு விரிவானதும், பல நவீனக் கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கியதுமான கற்கைநெறி; சமூக - அரசியல்-பொருளாதார அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு ஏற்படுத்தப்படும் அமைப்புக்களைப் பற்றியும், நிறுவனங்களைப் பற்றியும் விளக்குகின்றது. அபிவிருத்திக் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தும் அரசு நிருவாகிகளினதும், மக்களினதும் மனநிலைகளைப் பண்படுத்தும் நெறியாகவும் இயங்குகின்றது. எனவேதான் உலகில் பல பாகங்களிலுமுள்ள பல்கலைக்கழகங்களும், ஐ.நா. நிறுவனங்களும் அபிவிருத்தி நிருவாகத்தில் அக்கறை காட்டுகின்றன.

விவசாய அபிவிருத்தி

வளர்முக நாடுகள் பலவும் பின்தங்கிய சமுதாய அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. பெரும்பான்மையான ஏழை வறிய மக்கள் விவசாயத்தினை நம்பி வாழ்கிறார்கள். அவர்களை அபிவிருத்தி நிருவாகிகள் சென்றடைவது சிரமமான காரியமாகவே உள்ளது என்று உலக அபிவிருத்தி அறிக்கை 1983 கூறுகின்றது. காரணம் என்னவென்றால் அரசு நிருவாகிகளுக்கு இவர்களின் நிலைமையை உணர்ந்துகொள்ள முடிவதில்லை. மேலும், ஏழை விவசாயிகளுக்கு நேரகாலத்திற்கு உதவுவது என்பது அதனிலும் சிரமமானதாகும் என்று உலக உணவு ஸ்தாபனம் கூறுகிறது. இவை எல்லாம் உலகின் வறுமை நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் அபிவிருத்திப் பிரச்சனைகள். இது நான்கு தசாப்தங்களின் பின்பும் பரவலாக உணரப்படுகிறது.

வறுமை ஒழிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட விவசாய அபிவிருத்தியில் கிராமிய மட்டத்திலான அரசு அலுவலர்கள் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப உதவிகள், மானியங்களை வழங்க வேண்டும். பாரம்பரிய நடைமுறைகளை மாற்றி விஞ்ஞான, தொழினுட்பத் துறைகளில் முன்னேற்றம் காண வேண்டும். இந்தியாவில் பசுமைப் புரட்சி மூலம் 1960-70 களில் கோதுமை உற்பத்தியில் பெரும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. தாய்லாந்து, சீனா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் நெல் உற்பத்தி பெருகியது. 1980 களில் இந்தியாவில் வெண்மைப் புரட்சி என அழைக்கப்பட்ட பால் உற்பத்தி பெருகியது. பருப்பு வகைகள், எண்ணை மற்றும் சிறுதானிய வளர்ச்சி காணப்பட்டது. கிராமங்களில் போக்குவரத்து பெருகி நெடுஞ்சாலைகள் அமைக்கப்பெற்று கிராமங்களோடு தொடர்புகளை உண்டாக்கினார்கள். கிராம மக்களுக்கு மின்சாரம், குடிதண்ணீர் வசதிகள், அடிப்படைக் கல்விச்சாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

கிராமங்களில் வேலை வாய்ப்புகள் மூலம் குடும்ப வருவாய் ஓரளவு வளர்ச்சி கண்டது. பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் மூலம் சனநாயகமும் அரசியல் சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியும் உணரப்பட்டன. இந்தியா விலும் ஏனைய அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் நாடுகள் பலவற்றிலும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் முறை மூலமாக கிராமங்கள் பயன் பெறுகின்றன. அரசு நிருவாகிகள் பல்துறைகளிலும் பயிற்சி அளிக்கப்பெற்று ஏழை மக்களோடு இணைந்து செயலாற்றப் பணிக்கப்படுகிறார்கள். இதற்காகச் சுங்கப் பொது நிருவாக ஆய்வு நிறுவனங்களும் பயிற்சி நிலையங்களும் தோன்றியுள்ளன.

வளர்முக நாடுகளில் அபிவிருத்தி

பொதுவாக மூன்றாம் உலக நாடுகள் எனப்படும் வளர்முக நாடுகளில் எதிர்பார்த்த பலாபலன்களை அபிவிருத்திக் கோட்பாடு தரவில்லை என்ற கருத்து நிலவுகிறது. அதற்கு அரசு நிருவாகத்தின் மீது பொறுப்பு சுமத்தப்படுகின்றது. முக்கியமாக நவீன அரசுகளில் நிருவாகப் பணியாளர்கள் எதிர்பார்த்த அளவு உற்சாகத்துடன் செயற்படவில்லை என்கிறார்கள். புதிய அரசுகள் எதிர்பார்த்த சமூக-பொருளாதார பணிகளை மேற்கொள்ளும் திடசங்கற்பம் அவர்களிடம் இல்லை. மாறாக, பெருமளவு ஊழல்கள் நிறைந்த அமைப்பாகவும் அரசியல் தலையீடு நிறைந்த பணியாளர்களாகவும் மாறிவிட்டனர். உண்மையில் கடந்த நாலு தசாப்தங்களாக அரசுகளும் சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களும் பெருந்தொகையான பணத்தை முதலீடு செய்துள்ளார்கள். ஆனால் தவறான முகாமைத்துவம் காரணமாக எதிர்பார்த்த அளவு பலன்கள் ஏற்படவில்லை. கிராமிய மக்கள் நிருவாகத்தோடு பங்குகொள்ளும் நிலை இன்னமும் உருவாகவில்லை. இதனை உலக அபிவிருத்தி அறிக்கை

(1983) சுட்டிக் காட்டுகிறது. குறித்த நேரத்தில் தானிய விதைகள் கிடைப்பதில்லை. உரமானியம் நேரத்திற்குச் சென்றடைவதில்லை. பள்ளிச் சிறுவர்களுக்குப் புத்தகங்கள் நேரகாலத்திற்குக் கிடைப்பதில்லை.

பயிற்சி பெற்ற நிருவாகிகள்

வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் சிறு விவசாயிகள், கிராமிய அபிவிருத்திக்கு பயிற்றப்பட்ட நிருவாகிகளின் தேவையை பேராசிரியர் ஹரிமோகன் மாத்தூர் தனது நூலில் விளக்கியுள்ளார். கொள்கை வகுப்பு மேலும் கொள்கைகளை அமூல் செய்யும் பணிகளில் மேல் மட்ட நிருவாகிகள் பெரும் பங்கை வகிக்கவேண்டும். ஐ.நா., எவ்.ஏ.ஓ. போன்ற நிறுவனங்கள் இதில் அக்கறை காட்டுகின்றன. இதில் உலக வங்கி தவிர உலக உணவு விவசாய ஸ்தாபனம், உலக சுகாதார அமைப்பு, யூனிடோ போன்ற சர்வதேச அமைப்புக்கள் அரசு நிருவாகிகளைப் பயிற்றுவிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளன. வளர்முக நாடுகளில் அபிவிருத்திப் பணிகளுக்கு இந்த பயிற்றப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரிதும் உதவுகின்றனர்.

றொனால்ட் டோர் ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளில் சமூக அபிவிருத்திகளை மேற்பார்வை செய்து கூறுகிறார். அபிவிருத்தி சம்பந்தமான விடயங்களை நிருவாகிகளுக்கு கற்றுக்கொடுக்கும்போது அவர்கள் அபிவிருத்திப் பணிகளில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடனும், அர்ப்பணிப்பு சிந்தையுடனும் செயல்படுகிறார்கள். அதாவது களத்தில் சென்று மக்களோடு மக்களாய் செயலாற்றும் பணியாளர்களுக்கு இந்தப் பயிற்சி முக்கியமானதாகும். அபிவிருத்திப் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபடுவதற்கு அதிகாரங்கள் பெருமளவில் பரவலாக்கப்படல் வேண்டும். அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து அளிப்பதன் மூலம் தள அதிகாரிகள் தீவிர அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்ற இயலும் என்கிறது உலக வங்கி. ஆனால் வெறுமனே செயலாற்று பணியாளர்கள் பயிற்சி மூலம் அபிவிருத்தியினை எட்டி விட முடியாது. முக்கியமாக கொள்கை திட்டமிடுதலில் முன்னேற்றம் முதலில் காணவேண்டும்.

ஆளணிப் பிரச்சனையோடு நிதி நிருவாகம் தொடர்புபட்டு இருக்கிறது. பல வளர்முக நாடுகள் நிதிப் பற்றாக்குறையினால் அல்லல் படுகின்றன. உள்நாட்டில் பெறப்படும் நிதியும், சர்வதேச அமைப்புக்களிடமிருந்து பெறப்படும் நிதியும் சரியான அரசியல் தலைமைத்துவமில்லாத நாடுகளில் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகின்றன. அபிவிருத்திப் பணிகளில் அரசியல் தலையீடு தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். ஊழல் அற்ற அரசியலும் நேர்மையான நிருவாகமுமே உண்மையான அபிவிருத்தியினை உண்டுபண்ண இயலும்.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. 'The constraints on development are not technological or even financial but are essentially organization and administrative' - Alec Mecallum, cited in Mathur H M, **Training of Development Administrators**, UN Development Center, Kuala Lumpur, 1983, p. 9.
2. Gent George F, **Development Administration**, Wiscension University Press, 1979, p. 67.
3. 'People are the target of the development process; their well – being is the purpose of development'
Gant G F, op. cit p. 10.
4. 'A considerable increase in administrative capability will be required to train slate the development plans into effective programmes of action'
See Mathur H M, cited above p. 12.
5. 'Many universities have introduced courses in development administration. UN sponsored Research Centres are established in Thailand, Malaysia, etc.'
Gent George F

பணிக்குழுவும் அபிவிருத்தியும் (Bureaucracy and Development)

நவீன அரசுகள் பலவும் அபிவிருத்தி மூலம் மாற்றங்களை எதிர்பார்க்கின்றன. நவீனத்துவத்தின் அடிப்படையில் அரசியல், சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றத்தினை விழைகின்றன. மாற்றங்கள் பொதுவாக பொருளாதார சூழ்நிலைகளில் ஏற்பட்டாலும் அவை சமூக மற்றும் அரசியல் தாக்கங்களை உண்டாக்குகின்றன. மேலும், இவை தனிமனித சுதந்திரம், அடிப்படை வசதிகள், வாழ்க்கைத் தரம் ஆகியவற்றையும் முன்னேற்றுகின்றன. இதில் அடிப்படை மனித விழுமியங்களும் பாதுகாக்கப்படவேண்டும்.

மூன்றாம் உலக நாடுகள் பலவும் வளர்முக நாடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் கிராமிய வாழ்க்கையை அடிப்படையாக கொண்டுள்ளன. உதாரணமாக, இந்தியா, இலங்கை போன்றவற்றில் எழுபத்தைந்து சதவிகிதமான மக்கள் கிராமங்களிலேயே வாழ்கிறார்கள். ஆகவே, வளர்முக நாடுகள் பலவும் கிராமியப் பொருளாதாரத்திலேயே தங்கியுள்ளன. அதுவும் விவசாயம், சிறுகைத்தொழில் ஆகியவற்றில் பெரும்பான்மையான மக்கள் தங்கியுள்ளனர். ஆகவே, நவீன அபிவிருத்திக் கோட்பாடு கிராம அபிவிருத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவில் பத்து ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் மூலம் ஒருங்கிணைந்த தேசிய அபிவிருத்தியை உண்டு பண்ணியுள்ளனர்.

நவீனத்துவம், அபிவிருத்தி என்பவற்றில் அரசியல் தலைமைத்துவத்துடன் நிருவாக அமைப்பின் பங்களிப்பும் இன்றியமையாததாகும். அரசியல்பீடம் நாட்டின் முழுத் தேசியக் கொள்கையினை வகுக்கின்றது. மக்களின் தேவைகளைக் கண்டறிந்து மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை வளம்படுத்த அரசியல் தலைவர்கள் முனைகிறார்கள். அதேவேளை இத்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு நிருவாக அமைப்பிடம் தங்கியுள்ளது. அரசு வகுக்கின்ற திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு நிருவாக அமைப்பிடம் தங்கியுள்ளது. அரசு

வகுக்கின்ற திட்டங்களைச் சரியாக அமுல் செய்து, நடைமுறைப்படுத்தி நாட்டிற்கு நன்மை தேடித் தருபவர் அரசு நிருவாகிகளே ஆவர். இவர்களைச் சாதாரண அலுவலர்களாகவும், உயர் மட்ட உத்தியோகத்தர்களாகவும் வகைப்படுத்துகின்றன. உயர்மட்ட நிருவாகிகளைப் பணிக்குழு (Bureaucracy) என அழைக்கிறார்கள். இவர்கள் நிரந்தர உத்தியோகத்தர்களாகவும், அனுபவம் பெற்ற உயர் அதிகாரிகளாகவும், துறைசார்ந்த நிபுணர்களாகவும் உள்ளனர். இந்த உயர் அதிகாரிகளே அரசியல் தலைவர்கள், மற்றும் அமைச்சர்களுக்கு அறிவுரை வழங்குபவர்களாகவும் உள்ளனர். இவர்களிடம் எல்லாத் தரவுகளும் சிவில் நிருவாகத்தில் அனுபவமும் உள்ளதால் அவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் பணிக்குழு என அழைக்கப்படுகிறார்கள். நாட்டின் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதும் அல்லாது விடுவதும் பணிக்குழுவின் கையில்தான் தங்கியுள்ளது.

பணிக்குழு தனது நீண்டகால அனுபவத்தின் மூலம் சில விழுமியங்களை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது என்று மாக்ஸ் வெபர் கூறுகிறார். அது முதலில் ஒரு தொழில் அமைப்பாக உருவாகியுள்ளது. அதாவது ஒரு வங்கியாளர், ஒரு வைத்தியர் போன்று அனுபவம் வாய்ந்த அரசு நிருவாகியும் ஒரு தொழில்சார்ந்த நிபுணரே ஆவர். அந்த சிவில் நிருவாகிகளுக்கு தனிப்பட்ட உரிமைகளும் அதிகாரங்களும் உள்ளன. அவர்கள் திறமையாக அன்றாடப் பணிகளில் ஈடுபடுகின்றார்கள். சிலர் சிறப்பான பயிற்சியும் தேர்வுகளில் சித்தியும் அடைந்துள்ளார்கள். பணிக்குழுவின் அரசாங்கத்திற்கு வேண்டிய தரவுகளைத் தந்து ஆலோசனை கூறினாலும் அரசியல் தலைவர்களே கொள்கைத் தீர்மானம் எடுப்பார்கள் என்பது மக்களாட்சிப் பாரம்பரியமாகும். எனவே அரசியல் தலைவர்கள் பெயரும் புகழும் பெற சிவில் நிருவாகிகள் "அனாமதேயர்களாக" நின்று பணிபுரிகிறார்கள்.

பணிக்குழுவின்ருக்குப் பொறுப்புகள் அதிகம். அவர்கள் சிவில் நிருவாகத்தில் சேர்ந்துகொண்ட நாளிலிருந்து இளைப்பாறும்வரை பணியாற்றுவதால் அனுபவமும் பொறுப்பும் பொறுமையும் வேண்டப்படுகிறது. உயர் அதிகாரிகள் அதிகாரத்தின் இருப்பிடமாக உள்ளதால் பெரும் பொறுப்பும் தேசிய நலனும் அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இவர்கள் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நிருவகித்து நாட்டின் நலனைப் பேணுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் அலுவலகங்களுக்கு நேரத்திற்கு வந்து மற்றப் பணியாளர்களுக்கு உதாரணமாக விளங்குகிறார்கள். அதிகாரமும் பொறுப்புணர்வும் இணைந்துள்ளதைப் பணிக்குழுவின்ரிடம் காணலாம். தேசிய நிதியைக் கையாள்வதிலும் அக்கறையும் பொறுப்புணர்ச்சியும் வேண்டப்படுகிறது. மூத்த அலுவலர்கள் ஏனைய உத்தியோகத்தர்களுக்கு நல்ல உதாரணமாக விளங்கி பணிக்குழு விழுமியங்களை முன்னெடுக்க வேண்டும். பொது ஆட்சி இயலில் இது முக்கியமாகும்.

உயர்மட்ட நிருவாகிகளும் அபிவிருத்தியும்

சிலில் நிருவாக சேவை அமைப்பில் உயர்மட்ட நிருவாகிகள் நாட்டின் அபிவிருத்தியில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றனர். இவர்கள் தமது பிரத்தியேக பயிற்சி மற்றும் அனுபவம் மூலம் உயர்தரத்தை அணுகுகிறார்கள். முக்கியமாக விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப விடயங்களில் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர். கணித, வணிகத் துறைகளில் விசேஷ பயிற்சி பெற்று பொதுநிருவாகத்துறைக்கு சேவையாற்றுகிறார்கள். சிலர் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று தனிப்பட்ட அனுபவம் பெறுகிறார்கள். உயர்மட்ட நிருவாகிகளே அரசியல் தலைவர்களோடு தொடர்புகொண்டு பணியாற்றுகிறார்கள். அதனால் அரசியல் சிக்கல்களையும் நிருவாகப் பிரச்சனைகளையும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அபிவிருத்தி என்பது சமூக, அரசியல், பொருளாதார வளர்ச்சியைக் குறிப்பதாகும். பொருளியல் சிந்தனையில் கூறுவதாயின் நிலைத்த வளர்ச்சியை (Sustainable Growth) அது குறிக்கும். வளர்ச்சி என்பது பொருளாதார வளர்ச்சியை அநேகமாகக் குறிக்கும். ஏனெனில், வளர்முக நாடுகள் பலவும் ஏழ்மையில் உழல்கின்றன. வறுமையில் வாடுகின்றன. இந்நிலையைப் போக்க பொருளாதார அபிவிருத்தி அடிப்படையாகக் கருதப்படுகின்றது. அதன் மூலம் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை வளம்படுத்தலாம். பொருளாதார அபிவிருத்தி ஏனைய சமூக, அரசியல் அபிவிருத்திகளை உண்டுபண்ணும் என்று நம்புகிறார்கள்.

சகலவிதமான அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளிலும் நாட்டின் நிருவாகத் துறை நடுநாயகமாக விளங்குகிறது. உயர்நிலை அதிகாரிகள் தமது அனுபவம், பயிற்சி முதலியவை காரணமாக அபிவிருத்திப் பணிகளில் முக்கிய பங்கினை வகிக்கிறார்கள். வளர்முக நாடுகளான இந்தியா, இலங்கை, மலேஷியா, நைஜீரியா போன்ற நாடுகளில் உயர்நிலை அதிகாரிகளின் சேவை நன்கு உணரப்படுகிறது. இவர்கள் நீண்டகால அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள்; அதற்கு ஏற்ப செல்வாக்கும், அந்தஸ்தும் பெற்றவர்கள்.

அதனால் உயர்நிலை அதிகார வர்க்கம் தமக்கே உரித்தான சில பண்புகளையும் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள். அவர்கள் அரசியல் அதிகாரத்திற்குள் தனியானதொரு அதிகார வர்க்கமாக உருவெடுத்துள்ளனர். தங்களது அதிகார தோரணையில் பொதுமக்கள் தொடர்பினைச் சில சமயம் உதாசினம் செய்கிறார்கள். ஆனால் அபிவிருத்தியோடு தொடர்புடைய அதிகாரிகள் சிறந்த மக்கள் தொடர்பினையும் பேண வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்திகளை மக்கள் அனுபவிக்க முடியும். நிருவாகம் என்பது மக்களுக்காகவே என்பதை யாரும் உதாசினம் செய்துவிட முடியாது.

பகுதி இரண்டு

12 அதிகாரப்பரவலாக்கம் : ஓர் அறிமுகம்

ஒரு நாட்டு மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் உறுதிப்படுத்தும் தேவை உணரப்படும்போது அல்லது ஒரு நாட்டின் பிரதேச முரண்பாடு கூர்மையடையும்போது அல்லது சிறுபான்மை இனங்களுடைய தனித்துவம் வலியுறுத்தப்படும்போது அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்ற எண்ணக்கரு முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. குறிப்பாக வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் அடிமட்ட நிலையிலுள்ள மக்களை அபிவிருத்தி நோக்கிய திசையில் மேம்படுத்தவும், சமாதானபூர்வமான பலமான, ஐக்கியமான அரசைக் கட்டி வளர்க்கவும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டம் முன்மொழியப்படுகின்றது. மத்திய அரசாங்கத்திடம் குவிந்திருக்கும் அதிகாரத்தை மாவட்ட, மாகாண, பிரதேச மட்டத்திலுள்ள அமைப்புகளுக்கு பகிர்ந்தளிப்பதற்கான ஒரு வழிமுறையினையே அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்து நிற்கிறது. அதாவது சட்டவாக்க அதிகாரமும், நிறைவேற்று அதிகாரமும், நிருவாக அதிகாரமும், நீதி அதிகாரமும் ஒரே இடத்தில் குவிந்து காணப்படாது பரந்துபட்ட வகையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் ஒரு நிலையினையே குறிப்பதாகவும் அதிகாரப்பரவலாக்கலுக்கு விளக்கம் கொடுக்க முடியும்.

அதிகாரப்பரவலாக்கலின் அளவீட்டின் 'சமஷ்டி' மிகப்பிரதான வடிவமாக விளங்குகின்றது. அத்தகைய மிக உயர்ந்த பூரணமான சமஷ்டி உலகில் மிகச்சில நாடுகளிலேயே பின்பற்றப்படுகின்றது. அவற்றிலும் வளர்ச்சியடைந்த, ஸ்கன்டினேவிய நாடுகளிலும் அதன் பூரணமான வடிவத்தினை கோட்பாட்டுக்கு அப்பாலுள்ள அமுலாக்கத்தில் காணலாம். ஏனைய நாடுகளில் மத்திய அரசின் பிடி மிக இறுக்கமான 'பாதி சமஷ்டி' என்று அழைக்கப்படுகின்ற அதிகாரப்பரவலாக்கல் அம்சமே அதிகம் நிலவுகின்றது. ஆனால் அதிகாரப்பரவலாக்கலானது பிரதேசத்தின் Self-rule, Shared-rule என்ற நிலையில் வளர்ந்துள்ள போக்கு எண்ணக்கரு விருத்தியாக விளங்குகிறது. இது பொதுவான எண்ணப்

பாடாக அமையும் சுயநிர்ணயத்தின் அடிப்படையில் எழுகின்ற அம்சமாக உணரப்படுகின்றது. அதாவது முழு நிறைவான அதிகாரப் பரவலாக்கல் சுயநிர்ணயம் பொருந்திய பிரதேசத்தின் அல்லது இனத்தின் அபிலாசைகளைச் சாத்தியப்படுத்துகின்ற அதிகாரத்தை மட்டும் கொண்டிராது தனித்து சுயமாக முடிவுகளையும், தீர்வுகளையும் நிறைவேற்றுகின்ற வலுவைக்கொண்ட பிராந்திய அமைப்பாக விளங்குவதனைக் குறிப்பதாகும். பிராந்திய மட்டத்தில் சுயாட்சி அமைப்புக்கள் தமது எல்லைக்குட்பட்ட விவகாரங்களின் சுதந்திரமாக இயங்குவதற்கான அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டிருக்குமாயின் அவை அதிகாரப் பரவலாக்கலைப் பூரணப்படுத்தியிருக்கின்றன எனக் கருதவாய்ப்புண்டு.

அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பான விபரணங்கள் நாடுகளுக்கும் அவற்றின் இயல்புகளுக்கும் எல்லா நாடுகளினதும் மாதிரிகளையும் முதன்மைப்படுத்துவதைவிட எந்த நாட்டுக்கு என்ன அடிப்படையில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் அவசியமோ அதன் அடிப்படையில் அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டத்தை முன்வைப்பது பொருத்தமானது என பேராசிரியர் Ghai குறிப்பிடுவதுபோல ஏற்படுத்துவதே சாதகமான விளைவுகளைத் தரவல்லதாகும். அவ்வாறு அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை மேற்கொள்ளுகின்றபோது இறைமை மிகப்பிரதான அலகாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். உள்ளக இறைமை, வெளியக இறைமை என இரண்டினையும் முதன்மைப்படுத்தி ஒரு நாட்டில் அதிகாரப்பகிர்வினைச் சாத்தியப்படுத்த வாய்ப்புக்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் பேசப்பட்ட அரசுக்கு இறைமை என்பது பிராந்தியங்களுக்கும் பொருத்தப்பாடானதாக 21ஆம் நூற்றாண்டில் மாறியுள்ளன. உதாரணமாகச் சீனாவின் கொங்கொங்கையும் பப்புவானிகெனியாவின் வோகின்வலா (Bougain ville) வையையும் குறிப்பிடலாம். மத்தியின் அதிகாரத்தினைப் பரவலாக்கும் தரமான மாதிரியாக பேசப்படுகின்ற நாடுகளில் மேற்குறிப்பிட்டவையும் அடங்குகின்றன. இறைமை என்பது பழைய அர்த்தத்தில் நோக்காது புதிய நோக்கில் பிராந்தியங்களின் சுயாட்சியை நிறைவேற்றுகின்ற காரணியாக கொள்ளப்படுவது பொருத்தப்பாடானதாகும். அதிகாரப் பரவலாக்கல் அரசியல் ரீதியானதாகவும் நிருவாக ரீதியானதாகவும் நிலவுகின்ற தன்மை மேலும் விரிவடைந்துள்ளது.

- ஒருமைப்பாடற்ற அரசமட்டத்திலும்
- ஏனைய முடிவுகள் சார்ந்தும்
- பொருளாதார அதிகாரத்திலும்
- வேறுபட்ட இனப்பிரிவுகளிற்கிடையிலும்

- பிராந்திய நிருவாக பலத்திலும்
- தனிமனித உரிமைகள் மட்டத்திலும்
- பல்தேசிய கூட்டுருவாக்கத்திலும்

அதிகாரப்பரவலாக்கல் தனித்துவமான இடத்தினை வகிக்கும் ஒன்றாக மாறிவருகின்றது. இன முரண்பாடுகளுக்கும் பிரிவினைகளுக்கும் முடிவுகட்டுகின்ற அல்லது தடைபோடுகின்ற ஒன்றாக மாறி வரும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் அதன் பரிமாணத்தில் பல அம்சங்களை உள்ளடக்குவதாக விளங்குகின்றது. இவற்றின் அடிப்படையிலேயே அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்ற அம்சம் முன்வைக்கப்படல் வேண்டும். இந்நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் இலங்கையின் அனுபவத்தினைப் பரிசீலிப்பது பொருத்தமானதாக அமையும்.

13 பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் இனப்பிரச்சினைக்கான முதல் தீர்வு முயற்சியாக அமைந்திருந்தது பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கையாகும். இவ் உடன்படிக்கை இலங்கைப் பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்காவுக்கும் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவர் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்திற்கும் இடையில் 1957 ஆம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்டது. இவ் உடன்படிக்கை இரண்டு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதலாவது பாகம் அரசியல் நிருவாகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள உரிமைகள் பற்றிய நெருக்கடியையும் எப்படி அதனைத் தீர்க்க முயலுதல் வேண்டும் என்ற முன்னாயத்தப் போக்கினை வெளிப்படுத்தியிருந்தது.

பிரதமருடன் தமிழரசுக் கட்சிப் பிரதிநிதிகள் நடாத்திய கலந்துரையாடலின் பின்பு இடைக்கால ஒழுங்கு கைகூடியது. அதில் தமிழ் ஒரு தேசிய மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படுவதும், வட-கிழக்கு மாகாணங்களின் நிருவாக அலுவல்கள் தமிழில் மேற்கொள்ளப்படுவதும், இந்தியத் தமிழரின் குடியரிமைச்சட்டம் தொடர்பாகவும் தமிழரசுக் கட்சி பிரதமருடன் விவாதித்தமையும் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

இவ் உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் உருவாகிய பாகம் இரண்டு முழுமையான நிருவாகப் பரவலாக்கல் தொடர்பான அடிப்படைகளையும் அதற்கு ஏற்ற வகையிலான அரசியல் அலகுகளையும் முன் மொழிந்தது. அதனை பின்வரும் ஒழுங்கினடிப்படையில் நோக்குவோம்.

1. பிரதேச சபைகளின் எல்லைகள் - சட்டத்திலேயே அட்டவணையாகச் சேர்க்கப்பட்டுவரையறுக்கப்பட வேண்டும்.
2. வடமாகாணம் ஒரு பிரதேச சபையாகவும் - கிழக்கு மாகாணம் இரண்டு அல்லது கூடிய பிரதேச சபைகளாகவும் அமையும்.
3. மாகாண எல்லைகளையும் தாண்டி இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட பிரதேச சபைகள் இணைவதற்குச் சட்டத்தில் விதி இடம்பெறும்.

பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்துக்கு அமைவாக, ஒரு பிரதேச சபை தன்னைப் பிரித்துக்கொள்ளவும் இடம் இருக்கும். இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிரதேச சபைகளுக்குப் பொதுவான குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்கு, அவை சேர்ந்து செயற்படச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கும்.

4. பிரதேச சபை உறுப்பினர் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவார். அதற்கான தொகுதிகளை வகுப்பதற்கு தொகுதி நிர்ணயக் குழுவோ, குழுக்களோ அமைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும். பிரதேச சபையின் எல்லைக்குள் அமைந்த மாவட்டங்களின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் - பிரதேச சபைத் தலைவராவதற்கு தகுதி பெறுவது பற்றி ஆலோசிக்கப்படும். அரசாங்க அதிபர்கள் பிரதேச ஆணையாளர்களாக நியமிக்கப்படுவது ஆலோசிக்கப்படும். பெரிய பட்டினங்கள், கேந்திர நகரங்கள், மாநகர சபைகள் ஆகியவற்றை மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரங்கள் ஆராயப்படும்.
5. அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்தினால் வழங்கப் பெற்றுச் சட்டத்தில் வரையறுக்கப்படல் வேண்டும். விவசாயம், கூட்டுறவு, காணியும் காணி அபிவிருத்தியும், குடியேற்றம், கல்வி, சுகாதாரம், கைத் தொழில், மீன்பிடித்துறை, வீடமைப்பு, சமூகசேவை, மின்சாரம், தண்ணீர்த் திட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் ஆகியவை உள்ளடங்க குறிப்பிட்ட விடயங்கள் - பிரதேச சபைகளின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வேண்டிய அதிகார எல்லைகள் சட்டத்தாலேயே வரையறுக்கப்படும்.
6. குடியேற்றத் திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை, தமது அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட காணிகள் வழங்கப்பட வேண்டிய குடியேற்ற வாசிகளைத் தெரிவுசெய்வதும் அத்திட்டங்களின்படி வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் ஆட்களைத் தெரிவு செய்வதும் பிரதேச சபையின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாக இருக்கும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இப்போது கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபையினால் நிருவகிக்கப்படும் பிரதேசத்தின் நிலை ஆராயப்படல் வேண்டும்.
7. சட்டமூலத்தில் பிரதேச சபைகளையொட்டி உள்ளூராட்சி அமைச்சருக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மாற்றித் தேவையான இடத்தில் பாராளுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கும் பொருட்டு அவ் விதிகள் திருத்தப்படும்.
8. பிரதேச சபைகளுக்கு மத்திய அரசாங்கம் மொத்தமாக நிதி வழங்கும். அத்தொகை கணக்கிடப்பட வேண்டிய கொள்கை - பின் ஆராயப்படும். பிரதேச சபைகளுக்கு வரி விதிக்கவும், கடன் வாங்கவும் அதிகாரம் இருக்கும்.

மேற்குறிப்பிடப்பட்டதன் பிரகாரம் இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் நோக்கில் முன்னெடுக்கப்பட்ட அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்ற அம்சம் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளை எந்தளவு தூரம் நிறைவு செய்யக்கூடியதாக அமைந்திருந்தது என்பது நோக்கப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும். கிழக்கு மாகாணம் இரண்டு பிரதேச சபைகளாகவோ (Regional Council) அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்டதாக அமைக்கப்படலாம் என்பதுடன் வடமாகாணம் ஒரு பிரதேச சபையாக இயங்கும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிரதேச சபைகள் மாகாண எல்லைகளைத் தாண்டி ஒன்றிணைய சட்டரீதியான அங்கீகாரம் உண்டு என்பது போல் ஒரு பிரதேசசபை பிரிந்து செல்லவும் இவ்வூடன்பாட்டில் இடமளிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு வகையில் தமிழ் மக்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த தாயகப் பிரதேசத்தினை பல கோணத்தில் துண்டு போடுவதற்கும் ஒரே தேசியத் தன்மையை தகர்ப்பதற்கும் அரசியல் ரீதியாக மட்டுமன்றி நிருவாக அடிப்படையிலும் வாய்ப்புக்களை பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை சந்தர்ப்பம் அளித்துள்ளது எனலாம்.

மேலும் இதனை விலாவாரியாக விளங்கிக்கொள்ள அக்காலப் பகுதியில் எழுந்திருந்த அரசியல் சூழலை நோக்குவது பொருத்தப் பாடானது. 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்கள சட்டம் (Sinhala only Act) ஏற்படுத்திய அரசியல் முரண்பாடு இனவாத அரசியலையும், இனவாத சக்திகளையும் தூண்டி தமிழ் - சிங்கள பகைமையினை கூர்மைப் படுத்தியது. குறிப்பாக தமிழரசுக்கட்சி காலிமுகத்திடலில் அரசுக்கு முன்கூட்டியே அறிவித்துவிட்டு மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தினை பொலிசாரின் உதவியோடு இனவாதிகள் தாக்கி குழப்பம் விளைவித்தனர். இதற்கு எதிராக தமிழரசுக் கட்சியினர் திருமலையாத்திரை சென்றதுடன் தமிழரின் பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு ஒருவருட்கால அவகாசத்தினை அரசுக்கு வழங்கியது. அது தவறுமாயின் தாம் நேரடியாகப் போராட்டத்தில் குதிக்கப்போவதாக எச்சரிக்கை விடுத்தது. அவ் ஒருவருடம் முடிவடையும் காலத்தில் பண்டாரநாயக்கா செல்வநாயகத்துடன் மேற்படி உடன்பாட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

தமிழர் தரப்பின் 50 : 50 கோரிக்கை முன்கூட்டியே முன்மொழியப் பட்டாலும் தனிச் சிங்கள சட்டம் மீண்டும் சம அந்தஸ்துப் பற்றியும் தவறும் பட்சத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டு தமிழ் நாட்டுப் பிரிவினைக்கு போராடப்போவதாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வட - கிழக்கு தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களது எச்சரிக்கையும் ஒரு புறமாக அமைந்திருந்தது. மறுபக்கத்தில் தமிழரசுக் கட்சியினர் அதாவது சமஷ்டிக் கட்சியினர் இலங்கையை சமஷ்டிக்குட்படுத்தும் கோரிக்கையை முதன்மைப்படுத்திய தமிழர் தரப்பின் அரசியல் அபிலாசையாகக் கருதி அதனை வெளிப்படுத்தி

இருந்தனர். மொத்தத்தில் பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை கைச்சாத்திட்ட காலத்தில் இலங்கை தமிழ் மக்களின் அபிலாசையாக சமத்துவம், சமஷ்டி, தனியரசுக்கான கோரிக்கைகள் எழுந்திருந்தன. இவை அனைத்தும் அதிகாரப்பரவலாக்கம் தொடர்பான அரசியல் நிருவாகக் கட்டமைப்புக்கான கோரிக்கையாகவே அமைந்திருந்தது. ஆனால் பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை தமிழ் தரப்பின் அபிலாசைகள் எதனையும் உள்ளடக்காதது மட்டுமன்றி தமிழர்களின் தாயகமான வடக்குக் கிழக்கினை பலகூறுகளாகத் துண்டு போடுவதன் மூலம் தனித்துவத்தை சிதைப்பது என்ற போக்கில் எட்டப்பட்டது என்பது அதன் சரத்துகள் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

மேலும் பிரதேச சபையின் அமைப்புக்குள் இதுவரை இயங்கிவந்த உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் அதிகாரங்களும் கடமைக் கூறுகளும் உள்வாங்கப்பட்டிருப்பதுடன் மிகக்குறுகிய விடயங்களில் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் என்ற வடிவம் உணரப்பட்டாலும் பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் வரையறுப்புகளுக்கு செல்லவேண்டிய நிலையிலேயே உடன்பாடு எட்டப்பட்டது. பாகம் இரண்டில் ஐந்தாவது அலகில் பிரதேச சபையின் அதிகாரத்திற்கு உட்படும் விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆறாவது அலகில் குறிப்பிடப்பட்ட குடியேற்றம் தொடர்பான கருத்துக்கள் கல்லோயாத் திட்டத்திற்கு பொருத்தப்பாடற்றது போல ஆராயப்பட வேண்டிய அம்சமாக உடன்படிக்கை கையாளப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நிதி வழங்குவது பற்றி மத்திய அரசிடம் முழுப் பொறுப்பினையும் ஒப்படைத்திருந்தமையும் உள்ளூராட்சி போன்று பிரதேச சபைக்கு வரி விதிக்கவும், கடன் வாங்கவும் அதிகாரம் உண்டென்பதன் வாயிலாக நிதி தொடர்பான சிக்கலை அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கியிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

சி.சுந்தரலிங்கம், ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் போன்ற தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் பாரிய விமர்சனம் ஒருபக்கம் அமைய மறுபக்கத்தில் எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் உடன்பாட்டுக்கு எதிரான இனவாத நடவடிக்கையும் இறுதியில் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கவே ஒருதலைப்பட்சமாக உடன்பாட்டை கைவிடும் நிலைக்கும் தள்ளியது. தமிழ் மிதவாதத் தலைமைக்குக் கிடைத்த அனுபவமாக பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை அமைந்தது. அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பான எண்ணப்பாடு ஒரு வடிவத்தில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு இருதரப்பாலும் எட்டப்பட்ட முதல் அம்சமாக இது அமைந்திருந்தது. இலங்கையில் முதல்முதலாக சமஷ்டி பற்றிய தீர்வை முன்வைத்த பண்டாரநாயக்காவே சமஷ்டியிலும் மிக நலிந்த, பலவீனமான ஒரு பிரதேசசபையை வட - கிழக்குக்கு வழங்க முடியாத ஆட்சியாளராகக் காணப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

14 டட்லி - செல்வா உடன்படிக்கை

பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்கா அவர்களுக்கும் எஸ். ஜே. வி. செல்வ நாயகத்திற்கும் இடையில் 1965 ஆம் ஆண்டு எட்டப்பட்ட தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக முன்வைக்கப்பட்ட இரண்டாவது உடன்படிக்கையே டட்லி - செல்வா உடன்பாடாகும். ஏற்கனவே சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையுடன் எட்டப்பட்ட உடன்படிக்கை குறுகிய காலத்தில் கைவிடப்பட்ட பின்பு மீளவும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்குத் தமிழ் மிதவாத தரப்பு ஒப்புக் கொண்டது. இரு தலைவர்களின் ஒப்புதலின் கீழ் பின்வரும் விடயங்கள் அமுல் படுத்துவதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

1. வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழில் நிருவாகம் நடப்பதற்கும் அவற்றைத் தமிழிலேயே பதிவதற்கும், தமிழ்மொழி விசேட விதிகளுக்கமைய உடனே நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். தமிழ் பேசும் குடிமகன் நாடு முழுவதிலும் தமிழிலேயே காரியமாற்ற உரிமையுள்ளவன் என்பதே - தன் கட்சியின் கொள்கை என்பதையும் திரு. டட்லி சேனநாயக்கா விளக்கினார்.
2. வடகிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை நடாத்தவும் அவற்றை பதிவதற்குத் தமிழே நீதிமன்ற மொழியாக இருப்பதுதான் தன் கட்சியின் கொள்கை என்று திரு. டட்லி சேன நாயக்கா ஏற்றுக்கொள்கிறார்.
3. இரண்டு தலைவர்களின் பரஸ்பர சம்மதத்தின் பேரில் மக்கள் பாலுள்ள அதிகாரங்களுக்கேற்ப - இலங்கையில் மாவட்ட சபைகள் அமைக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். எனினும் தேசிய நன்மை கருதி சட்டங்களுக்கமைய - மாவட்ட சபைகளுக்கு மேலான அதிகாரங்கள் அரசாங்கத்துக்கு உண்டு என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

4. இலங்கைப் பிரஜை காணிப் பங்கீடுகளில் காணி பெறும் வண்ணம் காணி அபிவிருத்தி விதிகள் திருத்தி அமைக்கப்படும். குடியேற்றத் திட்டங்களில் காணிகள் வழங்கப்படும்போது - வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் கீழ்காணும் விடயங்கள் முதன்மையாகக் கவனிக்கப்படும் எனவும் திரு. டட்லி சேனநாயக்கா ஏற்றுக்கொண்டார்.

அ. வட கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள காணிகள் - அம் மாகாணங்களிலுள்ள காணியற்றவர்களுக்கே முதலில் வழங்கப்படல் வேண்டும்.

ஆ. இரண்டாவதாக - வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கே வழங்கப்படல் வேண்டும்.

இ. மூன்றாவதாக - இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள தமிழ் பேசும் இனத்தவர்களுக்கே முதலிடம் கொடுத்து ஏனையவர்களுக்கு வழங்கலாம்.

இவ் உடன்படிக்கை மொழி தொடர்பான விடயங்களில் விசேட கவனத்தைக் கொண்டிருந்ததுடன் மொழியே வட-கிழக்கு பிரச்சினைக்கு அடிப்படையானது என்ற வியாக்கியானத்தை வழங்க முன்வந்தது. மேலும் மாவட்ட சபைகளை (District Councils) இலங்கை முழுவதும் உருவாக்குவதென்றும் தேசிய நலன்கருதி மாவட்ட சபைகளுக்கு மேலான அதிகாரம் அரசாங்கத்திற்கு உண்டு என்றும் உடன்பாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் காணி தொடர்பான அபிவிருத்தி விதிகள் ஆரோக்கியமான தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தது. இவற்றைத் தவிர பெரிதாக எதனையும் அதிகார அலகுக்குரிய அம்சங்களாக கொள்ளமுடியாத நிலை காணப்பட்டது. ஆனால் அரசியல் சார்பான நிலையிலோ அல்லது நிருவாக அமைப்பு ரீதியாகவோ அதிகாரப் பரவலாக்கமாகக் கொள்ளக்கூடிய அடிப்படைகளைக் கொண்டிருக்காமையும், வட-கிழக்கு மாகாணத்தையோ அல்லது தமிழ் மக்களின் பிரதேச நிருவாகத்தினைக் கருத்தில் கொண்டதாகவோ அமையாமையும் பெரும் குறைபாடாகக் காணப்படுகின்றது. பொதுவான நோக்கில் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு முயற்சியில் ஒன்றாக நோக்கப்படுவது எந்தளவுக்கு பொருத்தப்பாடானது என்ற கேள்வி இயல்பானதாகவே எழுகிறது. பண்டா - செல்வா உடன்பாட்டுக்கு பின்பு இவ்வாறான உடன்படிக்கைக்கு தமிழ் மிதவாதத் தலைமை சென்றுள்ளமை தேசிய அரசாங்கம் பற்றிய விமர்சனங்களைத் தீவிரமான விசாரணைக்கு உட்படுத்துகின்றது.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் கீழான அதிகாரப் பரவலாக்கல்

இலங்கையில் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவதற்கு எடுக்கப்பட்ட பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் இம்மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை முக்கியமானதொன்றாகும். இலங்கை போன்ற ஜனநாயக நாட்டில் அபிவிருத்தியில் அடிமட்ட மக்களும் பங்கு கொள்ளும் வகையில் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கல் அவசியமாகின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை நாட்டின் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவேண்டிய தேவையையும் கருத்தில் கொண்டு மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் முன் வைக்கப்பட்டிருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு சமஷ்டி ஆட்சி முறையோ அல்லது சமஷ்டியைக் கிட்டியதான ஒரு முறையே தீர்வாக அமைய முடியும் என உணர்ந்திருந்த போதும் அதற்கு ஈடாக மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் முன் வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு 1981 இல் முன் வைக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் அதிகாரங்கள் எவை, அவை எவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது என்பதை நோக்குதல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கும் ஒவ்வொரு மாவட்ட அமைச்சர் இருப்பார், இவரே அச்சபையின் தலைவராக விளங்குவார். இம்மாவட்ட அமைச்சர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவதுடன் இவர் அரசாங்க பாராளுமன்றக் குழுவைச் சார்ந்தவர்களிடம் இருந்தே தெரிவு செய்யப்படவேண்டும் என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது. இம்மாவட்ட அமைச்சர் நேரடியாக அல்லது விஷேடமான மக்கள் தெரிவின் அடிப்படையில் தெரிவானவரல்ல. மாறாக மாவட்ட அமைச்சர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றார். அதுவும் அரசாங்கப் பாராளுமன்றக் குழுவிலிருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகின்றார் என்பதும் மத்திய அரசாங்கத்தின் குவிந்திருக்கும் அதிகாரத்தையே வெளிக்காட்டுகின்றது.

இவற்றை நோக்கின் சகல நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய ஜனாதிபதி ஆட்சியின் கீழ் அறிமுகப்படுத்தப்படும் இம்மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையின் தலைவரான மாவட்ட அமைச்சர், அவரின் கீழ் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளும் அதிகாரப் பரவலாக்கலையோ இனப்பிரச்சினைத் தீர்வையோ அல்லது அடிமக்கள் அபிவிருத்தியின் பங்குபற்றலை விடுத்து அதிகாரம் மத்தியமயப் படுத்தப்பட்ட ஒரு நிலையினையே குறித்து நிற்கின்றது.

அரசியல் யாப்பின்படி அமைச்சரவை சார்ந்த, சாராத சகல அமைச்சர்களும் ஜனாதிபதியினாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றனர். இதில் மாவட்ட அமைச்சர் அமைச்சரவை சாராத பிரிவினாள் அடங்குவர். ஜனாதிபதி மாவட்ட அமைச்சரை நியமனம் செய்யலாம் என்பது, எந்த மாவட்ட அமைச்சரது பதவி நியமனமும் அவர் பதவியில் இருக்கக்கூடிய கால அளவும் எவ்வளவு தூரம் குறிப்பிட்ட மாவட்ட அமைச்சர் ஜனாதிபதியுடன் நெருக்கமாக நடந்து கொள்கின்றார் என்பதிலேயே தங்கியிருக்கின்றது.

இதனை நோக்குமிடத்து மாவட்ட அமைச்சரின் நியமனமும், பதவி நீக்கமும் எவ்வளவு காலம் பதவியிலிருத்தல் என்பதும் ஜனாதிபதியின் நேரடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டு அமையும் போது அம்மாவட்ட அமைச்சரும் எப்போதும் ஜனாதிபதிக்கு கட்டுப்பட்டே இருப்பார். எனவே மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் என்பன மாவட்ட மட்டத்திலான சுயமான செயற்பாடு என்பதை விடுத்து மத்திய அரசின் கையில் அதிகாரத்தைக் குவிப்பதே வழியாக அமையும். அதுவும் நிறைவேற்று அதிகாரம் என்ற ஜனாதிபதித்துவ ஆட்சியின் கீழ் இம்மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகள் மட்ட பரவலாக்கம் என்பதனை விடுத்து தனிநபர் ஒருவரிடம் அதிகாரத்தைக் குவிக்கவே வழியாக அமைய முடியும். இம்மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் நடைமுறையில் இருந்த கால அனுபவங்கள் இதனையே வெளிப்படுத்துகின்றன.

மேலும் மாவட்ட அமைச்சர் பதவியானது அமைச்சரவையினைச் சேர்ந்த அந்தஸ்திலும் ஒரு படி குறைவானது. பொருளாதார அபிவிருத்தி தொடர்பான திட்டமிடல், திட்ட அமுலாக்கம் போன்றவற்றை மேற்கொள்ள மாவட்ட அமைச்சர் அந்தஸ்தில் ஒருவர் செய்து கொண்டு இருக்கையில் அவர் ஈடுபட்டுள்ள நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பு வகிக்கும் அமைச்சு மேல் மட்டத்திலிருந்து அங்கீகாரம் வழங்கும் வரை அவர் காத்திருக்க வேண்டும் என்பது மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை சட்டத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இதில் இருந்து நோக்கும்போது அம்மாவட்டத்தின் நன்மை கருதிய எந்தவொரு திட்டமாயினும் மத்திய அமைச்சரின் அங்கீகாரம் பெறும்

வரை காத்திருக்க வேண்டும் என்பது மத்திய அரசின் மிதமிஞ்சிய அதிகாரத்தையே குறித்து நிற்கின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. அப்பிரதேசத்தின் நன்மை கருதி மேற்கொள்ள வேண்டிய உடனடியான திட்டமாயினும் மத்திய அமைச்சரின் அனுமதியைப் பெறும் வரை காத்திருக்க வேண்டும் என்பது வீண் காலதாமதத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. மேலும் சிறுபான்மையினர் மாவட்டங்களில் மேற்கொள்ளும் சிறுபான்மையினர் தனித்துவம் கருதிய திட்டமாயின் மத்திய அரசாங்கத்தின் பெரும்பான்மை ஆதரவு மேலோங்கி இருப்பதால் இத்தகைய திட்டங்களை மேற்கொள்வதையோ அல்லது அமுல் நடத்தாது தடுத்துவிடும் சந்தர்ப்பத்திற்கு வழியாக அமைகின்றது.

மேலும் 45 (3) இன்படி இவ் உறுப்புரையின் கீழ் நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சர் ஒவ்வொருவரும் அமைச்சரும் பாராளுமன்றத்திற்கும் பொறுப்பாக இருந்தாலும் மறுமொழி கூறவேண்டியவராகவும் இருத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை ஆராயும் போது மாவட்ட அமைச்சர் தம் பிரதேசம் தொடர்பான அபிவிருத்தியில் அடிமட்ட மக்களின் பங்களிப்பை ஏற்படுத்தல் என்பவற்றை விடுத்து எப்போதும் மத்திய அரசின் கொள்கைகளுக்கும் அறிவுறுத்தலிற்கும் உட்பட்டே நடக்க முற்படுவர். மத்திய அரசாங்கத்தின் இத்தகைய இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளை மேற்கொண்டு மறுபுறம் அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பதை வலியுறுத்தும்போது அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பது பொருளற்றதொன்றாக காணப்படுகிறது.

மேலும் 'மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாவட்டத்திற்கும் இடையில் ஓர் இணைப்பாக மாவட்ட அமைச்சர் விளங்குவார்' என மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தொடர்பான அறிக்கை குறிப்பிடுகின்றது. மத்திய அரசாங்கத்தின் குவிந்து கிடக்கும் அதிகாரங்களை மாவட்ட மட்டத்திற்கு கொண்டு வந்து அடிமட்ட மக்களும் நாட்டின் அபிவிருத்தியில் பங்கு கொள்ள மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பது முன்வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு மத்திய அரசிற்கும் மாவட்டத்திற்கும் இடையில் ஓர் இணைப்பாக மாவட்ட அமைச்சர் செயற்படும்போது அபிவிருத்தி சபைகள் தம் பிரதேச அபிவிருத்தி கருதி அபிவிருத்தித் திட்டங்களை சுயமாக மேற்கொள்ள அதிகாரங்கள் வழங்கப்படவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாவட்டத்திற்கு இடையிலான இணைப்பாக தேசிய அபிவிருத்தி தொடர்பான நடவடிக்கைகள் மாவட்ட மட்டத்திற்கும் கிடைக்கும் வண்ணம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். மாறாக இம் மாவட்ட மட்டத்தில் திணிக்கும் ஓர் அமைப்பாகவே விளங்க முற்பட்டிருந்தன.

எந்தவொரு சுயாதிபத்திய அமைப்பாயினும் அது போதியளவு வருமானத்தைப் பெற்றுக் காணப்படும்போதே அதற்கான வரவு செலவுத் திட்டத்தை வரைந்து அப்பிரதேச அபிவிருத்தியை முன் எடுத்து அடிமட்ட மக்களையும் அபிவிருத்தியில் பங்குபெறச் செய்யமுடியும். வரவு செலவுத் திட்டங்களை மேற்கொள்ளும்போது சுயமாக அப்பிரதேசத்தின் சிறப்பான சூழ்நிலையைக் கொண்டு அதற்கான திட்டங்களுக்குரிய பணத்தை ஒதுக்கி முதலீடு செய்ய முற்படுகின்றது. 'வரவு செலவுத் திட்டங்கள் அங்கீகாரம் பெறுதல்' என்பது வேறு வார்த்தையில் கூறுவதானால் தமது பிரதேசத்தின் அபிவிருத்திக்காக ஆக்கிய முழுத் திட்டமும் மத்திய அமைச்சரவையினால் அங்கீகாரம் பெற வேண்டும். மேலும் உரிய அமைச்சிடமிருந்து பெறுகின்ற அறிவுறுத்தலிற்கேற்ப மாவட்ட அமைச்சர் தனது அபிவிருத்தித் திட்டம் தொடர்பான முடிவினை மேற்கொள்ளலாம் என குறிப்பிடுகின்றது.

இதனை நோக்கும்போது மத்திய அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கை காரணமாக நகர்ப்புறம் செழித்து வளர மறுபுறம் கிராமப் புறங்கள் கைவிடப்பட்ட நிலையில் காணப்பட்டன. இதனால் நாட்டின் பெரும்பான்மையான மக்கள் நாட்டின் அபிவிருத்தியில் பங்கு கொள்ளும் முகமாகவே இம்மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டது. இம் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் கிராமிய அபிவிருத்தியில் ஈடுபடுவதன் மூலம் நாட்டின் பெரும்பாலான மக்கள் அபிவிருத்தியில் பங்கு கொள்ளும் நோக்கமாகக் கொண்டே முன்வைக்கப்பட்டன. ஆட்சியில் இருந்த உயர் குழாம் ஆதிக்கம் காரணமாக கிராமப்புறம் முற்றாகக் கைவிடப்பட்ட நிலையிலும் விடப்பட்டு கிராமத் துறையைச் சுரண்டி நகர்த்துறை செழித்திருந்தது. அரசாங்கம் அபிவிருத்தி கருதி முன்வைத்த திட்டங்களும் நகர்ப்புற அபிவிருத்தியை மையமாகக் கொண்டு செயற்பட்டது. இத்தகைய மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடுகள் மேலோங்கிய மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் அப்பிரதேச அபிவிருத்தி கருதிய எந்தவொரு திட்டமாயினும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற வேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுதல் அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பதை விடுத்து மத்திய அரசாங்கத்தில் மீண்டும் அதிகாரத்தைக் குவிக்கவே வழியாக அமைகின்றது.

குறிப்பாகச் சிறுபான்மைப் பிரதேசங்களில் அமைந்துள்ள மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் சிறுபான்மையினர் தனித்துவம் கருதிய திட்டங்களையும் அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும் மேற்கொள்ளும் போது மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெறல் என்பது பெரும்பான்மை சார்ந்த மத்திய அரசாங்கம் திட்டமிட்டு சிறுபான்மை வாழும் அபிவிருத்திச் சபைகளுக்கு இத்தகைய திட்டங்களை மேற்கொள்வதற்கு

அனுமதி மறுக்க இடம் ஏற்படுகின்றது. இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் மாவட்ட சபைகளுக்கும் அதிகாரத்தினை வழங்குவதாகக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு மத்திய அரசாங்கம் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள்மீது வைத்திருக்கும் இறுக்கமான கட்டுப்பாட்டினை இது புலப்படுத்துகின்றது.

மேலும் மாவட்ட அமைச்சர் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் களிடமிருந்தே தெரிவு செய்யப்படல் வேண்டும் என்பது மேலும் ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் அதிகாரம் குவிவதனையே குறிக்கின்றது. எனவே மாவட்ட அமைச்சர் எப்போதும் மத்திய அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை மாவட்ட மட்டத்தில் திணிக்க முற்படுவாரே தவிர அம் மாவட்டத்தின் அபிவிருத்தி தொடர்பாக மிகவும் குறைந்த பங்கினையே வகிக்கமுடியும். ஆளும் கட்சியில் இருந்துதான் மாவட்ட அமைச்சர் தெரிவு செய்ய வேண்டும் என்பது மக்கள் பங்கேற்கின்ற ஜனநாயகத்திற்கு அல்லது பல்வேறுபட்ட குழுவினரிடையே அரசியல் இணக்கப்பாட்டினை ஏற்படுத்துவதற்கு ஊறுவிளைவிப்பதாகவே முடியும்.

அத்துடன் ஆட்சி அமைப்பின் அதியர் மேல் மட்டத்தில் இருந்து கீழ் மட்டம் வரை ஒரே அரசியல் குழுவிடம் அதிகாரங்கள் குவிக்கப் பட்டிருந்தலானது சர்வாதிகார அரசுகளிடம் காணப்படும் அரசியல் மையப்படுத்தலில் நிலவுகின்ற அபாயகரமான போக்கினையே சுட்டிக் காட்டுவதாக அமைந்தது. இவ்வாறான ஒரு நிலைமை எப்போதும் சிறுபான்மையினருக்கு பாதகமாகவே அமையமுடியும்.

இம் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையானது மாவட்டத்தின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர், உள்ளூராட்சி அமைப்புப் பிரதிநிதிகள், ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டோர் ஆகியோரைக் கொண்டமைகின்றது. இதில் கூடியளவு அரசாங்க சார்பான அங்கத்தவர்கள் இடம்பெறுவதும் மாவட்ட அமைச்சரே இவ் அபிவிருத்திச் சபைக்கு தலைமை தாங்குவதுடன் கூடியளவு அதிகாரத்தைக் கொண்டவராகக் காணப்படுகின்றார். ஜனாதிபதி சகல நிறைவேற்று அதிகாரங்களைக் கொண்டு விளங்கும் போது மேல் மட்டத்திலிருந்து ஒரே கட்சியின் மேலாதிக்கம் கூடிக் காணப்படும்போது அடிமட்ட மக்கள் அபிவிருத்தியில் பங்கு கொள்ளாதல் என்பதைவிட தனிநபர் ஒருவரிடம் அதிகாரத்தைக் குவித்து சர்வாதிகார ஆட்சிக்கே அது இட்டுச் செல்லும்.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை அது தொடர்பான வெள்ளை அறிக்கையில் 'அதிகாரப் பரவலாக்கல் சோதனையின் புத்தாக்கம்' எனக் குறிப்பிட்டது. மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபையின் முக்கிய உறுப்பினரான மாவட்ட அமைச்சர் அரசாங்கத்தின் பூரணமான கட்டுப்பாட்டில்

இருந்தும் வேறு பல உறுப்பினர்களும் அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப் படும்போது அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கே இடம் இல்லாமல் போகின்றது. மேலும் மாவட்ட சபையில் அரசாங்கத்தினை ஆதரிக்கும் குழுக்களின் கையே மேலோங்கி இருக்கும். உள்ளூராட்சி மன்றப் பிரதிநிதிகளும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் தத்தம் மாறுபட்ட அரசியற் கொள்கை காரணமாக அரசாங்க சார்புக் குழுவின் முன் எப்போதும் சிறுபான்மையினராக இருக்க வாய்ப்புண்டு.

எனவே மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை இத்தகைய ஒரு தன்மையில் நோக்கும்போது அம் மாவட்ட அபிவிருத்திகளை மேற்கொண்டு அதன் மூலம் அபிவிருத்திக்கு இட்டுச் செல்லல் என்பதை விடுத்து அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளையும் நடவடிக்கைகளையும் திட்டமிட்டு மாவட்ட மட்டத்தில் நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரு முகவர் அமைப்பாகவே செயற்படமுடியும். சிறுபான்மையினரின் பிரச்சினை முக்கியமானதாகக் காணப்படும் ஒரு நாட்டில் அரசாங்கத்தின் கை மேலோங்கி இருக்கும் ஒரு அமைப்பின் மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை மேற்கொள்ள எத்தனிக்கும்போது அது அர்த்தமற்றதொன்றாகி விடுகின்றது.

அடுத்து ஒவ்வொரு மாவட்ட அமைச்சருக்கும் ஒரு செயலாளர் இருப்பார். இச் செயலாளரே அம் மாவட்டத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய தலைவராக மாவட்ட அமைச்சரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கடமையாற்றுவார். இவர் அமைச்சரவையைச் சேர்ந்த ஒரு மேலதிக செயலாளருக்குரிய அதே நிலையை உடையவராவார். இவர் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுவார். மாவட்ட அமைச்சின் செயலாளரே இச் சபையின் செயலாளராகவும் இருப்பார். மேலும் ஒரு மாவட்டத்தில் உள்ள அமைச்சரின் எல்லைக்குள் வரும் வேலைகள் யாவும் மாவட்ட அமைச்சரின் செயலாளர் மூலமாகவே நடைபெறும்.

இதில் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் செயலாளராக இயங்குபவரே மாவட்ட அமைச்சரின் செயலாளராக விளங்குவதோடு அவரும் ஜனாதிபதியினால்தான் நியமிக்கப்படுவார் என்பதும் இவர் மாவட்ட அமைச்சருக்கு மட்டுமே பொறுப்பாக இருப்பார் என்பதும் இவர் மீது அபிவிருத்தி சபைக்கு எவ்வித கட்டுப்பாடும் இல்லை என்பதும் மாவட்ட மட்ட நடவடிக்கைகளில் அம்மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை விட ஜனாதிபதியால் நியமனம் பெறும் செயலாளரே கூடிய அளவு அதிகாரம் மிக்கவராகக் காணப்படுகின்றார். இச் செயலாளர் பதவி என்பது கூட மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை உறுதியான ஒரு முறையில் வளர்த்துச் செல்லவே உதவமுடியும்.

மேலும் திட்ட அமுலாக்கத்தின்போது ஏற்படும் விசேட தேவைகளைக் கருதி நிரந்தர நிருவாகக் குழு அமைக்கப்படுகின்றது. இக்

குழுவிற்கான அங்கத்தவர்கள் அபிவிருத்திச் சபையிலிருந்து அமைச்சரால் தெரிவு செய்யப்பட்டு இக் குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடத்துவார். இந்த நிருவாகக் குழு மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையைவிட மாவட்ட அபிவிருத்தித் திட்டத்தினை உருவாக்குவதில் கூடியளவு பங்கினை வகிக்கின்றது. இங்கும் கூட மாவட்ட அமைச்சரே இக் குழுவை நியமனம் செய்வதாலும் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளில் கூடியளவு இக்குழு பங்கினை ஏற்பதாலும் இக் குழுவும் கூட மத்திய அரசாங்கம் சார்பாக செயற்பட்டு மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகாரம் குவிவதற்கே வழியாக அமையும்.

இந்த அமைப்பு முறையானது மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையில் மாவட்ட அமைச்சரிற்கெதிரான சக்திகளை வெளியில் நீக்கி மாவட்ட அமைச்சர் மாவட்ட செயலாளர் நிருவாகக் குழு என்ற ஜனாதிபதியின் சிறுபான்மைக்கு விசுவாசமாக இயங்குகின்ற ஓர் உள் வட்டத்தினை உருவாக்குவதற்கு துணையாக அமையவும் முடியும்.

மேலும் அபிவிருத்தி சபைக்கு மாவட்ட அமைச்சரே தலைமை வகிப்பார். அவருக்குத் துணையாக மாவட்ட செயலாளரும் நிருவாகக் குழுவும் உதவி செய்யும் அளவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மாவட்ட அமைச்சரே அபிவிருத்திக்கு தலைமை தாங்குவார் என்பது அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலை தடைசெய்வதாகவே அமைய முடியும். இம் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையின் நோக்கம் அதிகாரத்தை பரவலாக்கு தலாகும். மாறாக அரசின் அதிகாரத்தை ஓரிடத்தில் குவிக்க முன்வைக்கப்பட்டதொன்றல்ல. அதிகாரப் பரவலாக்கலையும் பிரதேசங்களிற்கு தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் வழங்குதலையுமே குறிக்கின்றது. மாவட்ட அமைச்சரின் இத்தகைய அதிகாரமானது அதுவும் ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவரே மாவட்ட அமைச்சராக விளங்குவதும் எப்போதும் மத்திய அரசாங்க சார்பாக செயற்பட்டு அதிகாரமையப்படுத்தலை மேலும் பலப்படுத்தவே வழியாக அமைய முடியும்.

நிறைவேற்றுக் குழுவிற்கு பின்வருமாறு அதிகாரங்கள் வழங்கப்படுகின்றது. மாவட்ட அமைச்சரையும், மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையின் தலைவரையும் கலந்தாலோசனையுடன் மாவட்ட அமைச்சரினால் நியமிக்கப்படும் ஒன்று அல்லது இரண்டு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட நிறைவேற்றுக் குழுவொன்று ஒவ்வொரு அபிவிருத்திச் சபைக்கும் இருக்கும். இந்த நிறைவேற்றுக் குழு எக்காரணம் கொண்டும் கலைக்கப்பட்டால் புதியதொரு குழு மாவட்ட அமைச்சரையும் அவரால் நியமிக்கப்படும் சபையின் நம்பிக்கைக்குரிய வேறு இரு உறுப்பினர்களையும் கொண்டதாக அமைக்கப்படும். நிறைவேற்றுக் குழுவின் தலைவரான மாவட்ட அமைச்சரே இக்குழுவிற்கு தலைமை தாங்குவதுடன் நிறைவேற்றுக் குழு ஒவ்வொன்றும் உறுப்பினர்கள் பணிகளின்

தன்மை என்பவற்றைப் பற்றி சபைத் தலைவருடன் கலந்து ஆலோசனை கூறும். ஜனாதிபதியின் சம்மதத்துடன் தீர்மானிப்பவர் மாவட்ட அமைச்சரே. நிறைவேற்றுக் குழு உறுப்பினர்கள் தனித்தனியாகவும், கூட்டாகவும் தமது செயற்பாடுகளின் பொருட்டு பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்கள்.

இத்தகையதோர் நிலை சகல பிரிவுகளிலும் மாவட்ட அமைச்சரினதும் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியின் கட்டுப்பாட்டிலும் இயங்குவதும், அத்தகைய நிறைவேற்றுக் குழு மாவட்ட அமைச்சருக்கு கட்டுப்பட்டு இருப்பதும் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளின் மூலம் அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றது என்பதைவிட மத்திய அரசாங்கத் தின் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் அமுல்படுத்துகின்ற முகவர் அமைப்புக்களாகவே இயங்க இடம் அளிக்கப்படுகின்றது.

மேலும் இந் நிறைவேற்றுக் குழுவின் பணிகள் பின்வருமாறு அமைகின்றது. மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைச் சட்டத்தின் 35வது பிரிவில்,

1. அபிவிருத்திச் செயற்திட்டம் ஒன்றைத் தயாரித்தல், அத்தகைய செயற்திட்டத்தை அபிவிருத்திச் சபைக்கு அதன் அங்கீகாரத்திற்காக அமைச்சருடாகச் சமர்ப்பித்தல்.
2. நடப்பு நிதியாண்டிற்கான உத்தேச வரவுசெலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்தல்.
3. சபையின் நிருவாகத்தை நடத்துதல்
4. ஆண்டு அபிவிருத்திச் செயல்முறைத் திட்டத்தை செயற்படுத்துதல்
5. ஜனாதிபதியின் சம்மதத்துடன் மாவட்ட அமைச்சரால் கையளிக்கப்படும் அதிகாரங்கள், பணிகள், கடமைகள் என்பவற்றை நிறைவேற்றுதல்.

மேற்கூறியவற்றுடன் நிறைவேற்றுக் குழு அவசியமானதென்று கருதும் எல்லாப் பதவிகளையும் உத்தியோகங்களையும் மேற்படி பதவி உத்தியோகத்தர்களுக்கு வழங்குதல். உத்தியோகத்தர்களுக்கு நியமனம் வழங்கி அமைச்சரவையின் கலந்தாலோசனையுடன் பொருத்தமான சம்பளம் அல்லது ஊதியம் வழங்குதல். சபைக்குச் சொந்தமான காணிகளை அல்லது கட்டிடத்தை ஜனாதிபதி அல்லது உள்ளூராட்சி அமைச்சரின் அங்கீகாரத்துடன் வழங்குதல், விற்பனை செய்தல், குத்தகைக்கு விடல், எடுத்தல், அபிவிருத்திச் சபையின் ஏற்பாடுகளிற்கான ஒப்பந்தங்களைச் செய்தல், இதன் கீழ் ஆக்கப்பட்ட துணை விதிகள் எல்லா வகையான மிகைகளையும் கண்டுபிடித்தல், தடுத்தல் சபையின் உரிமைகள், கடமைகளை நிறைவேற்றுதல், எழக்கூடிய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு ஆண்டு

அபிவிருத்தி செயல்முறைத்திட்டத்தினைச் செயற்படுத்துவதற்காக நிதியமைச்சரின் சம்மதத்துடன் கடன் பெறுதல் போன்ற அதிகாரங்கள் இந் நிறைவேற்றுக் குழுவிற்கு வழங்கப்படுகின்றது. அமைச்சரினால் தயாரிக்கப்படும் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை ஆராய்வதற்கும், அமைச்சருடன் கலந்தாலோசித்த பின்னர் தானாகவே அபிவிருத்தித் திட்டங்களைத் தயாரிப்பதற்கும் நிறைவேற்றுக் குழுவிற்கு அதிகாரம் உண்டு. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது நிறைவேற்றுக் குழு அதிகாரம் மிக்கதாகவும் அபிவிருத்திச் சபை அதிகாரம் அற்ற அமைப்பாகவும் விளங்க முடிகின்றது.

மத்திய அரசாங்கத்தின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டினுள் இயங்கும் மாவட்ட அமைச்சரிடம் அதிகாரம் குவிக்கப்படுதல் என்பதும் திட்ட அமுலாக்கல் அதிகாரம் மாவட்ட அமைச்சருக்கும் நிருவாகக் குழு விற்கும் வழங்கும்போது மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் என்பதை எதுவித முக்கியத்துவமும் அற்ற அமைப்புக்களாக ஆக்கி விடுகின்றது. இது மக்கள் பங்களிப்பிற்கே தடையாக அமையும்.

மேலும் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவு திட்ட அதிகாரமும் மாவட்ட அமைச்சரின் பொறுப்பிலேயே விடப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் உள்ள குழுக்களின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அம் மாவட்டத்திற்கான ஒதுக்கீடு மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. மாவட்டத்தின் தேவையைக் கணக்கில் எடுத்து அதன் அடிப்படையிலேயே நிதி ஒதுக்கீடு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

குறிக்கப்பட்ட மாவட்டத்தின் தேவைகள் எவையென மத்திய அரசின் மட்டத்தில் தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்படும்போது அரசியல் குறுக்கீடுகளும் இன ரீதியான உந்துதல்களும் இத் தீர்மானங்களை உருவாக்கத்தடையாக அமையலாம். எந்தவொரு அமைப்பும் திறம்பட இயங்க வேண்டுமாயின் எந்தவொரு திட்டத்தையும் மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின் நிதிப்பலம் என்பது அவசியமாகின்றது. உள்ளூராட்சியின் திறமையின்மைக்கு காரணம் போதியளவு நிதியிட்டம் இன்மையே ஆகும். உள்ளூராட்சி மட்டத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இவ் அமைப்புகள் நிதிப்பலம் இன்றி விடப்பட்டபோது எத்தகையதொரு முக்கியத்துவமும் அற்றதாக விளங்கியதில் வியப்பில்லை.

இந்த அபிவிருத்திச் சபைகள் எந்தவிதமான சட்டமியற்றல் அதிகாரத்தினையும் கொண்டு காணப்படவில்லை. பிரதேச ரீதியான அமைப்புகள் சுயாதிபத்தியத்துடன் விளங்க வேண்டுமாயின் சட்டவாக்க அதிகாரம் என்பது வழங்கப்பட்ட வேண்டும்.

அந்த வகையில் சட்ட அந்தஸ்தும், சட்ட அதிகாரமும் மிக முக்கியமானதாகும். சட்டவாக்க அதிகாரம் என்பது இம் மாவட்ட சபைகளுக்கு முழுமையாக வழங்கப்படவில்லை. அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பது சட்ட அர்த்தமுள்ளதாக அமைய வேண்டுமாயின் சட்டவாக்க அதிகாரமும் நிறைவேற்று அதிகாரமும் ஒருங்கே காணப்படவேண்டும். தேவையேற்பட்டால் பாராளுமன்றத்தின் அனுசரணையுடனும் அமைச்சரவையின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் அமைவாகத் துணைச் சட்டங்களை மட்டுமே ஆக்கலாம். அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின், அது மத்திய பாராளுமன்றத்தின் சிபாரிசுக்கு அமையவே செய்யவேண்டும் என்பதை அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கு அடிப்படையான சட்டவாக்க அதிகாரத்தையும், சட்ட நிறைவேற்று அதிகாரத்தையும் கொண்டு அமைய முடியவில்லை என்பது குறைபாடாகவுள்ளது.

இம் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் மூலம் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் அமையவிருக்கும் அபிவிருத்தியையும் பின்வரும் நோக்கங்களையும் கடமைகளையும் கொண்டு காணப்படுகின்றது.

1. மாவட்ட ரீதியானதும், வளங்களினதும் தேவைகளினதும் பட்டியலைத் தயார் செய்து மதிப்பீடு செய்தல்
2. சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகளினதும், ஒவ்வொரு பெருந்துறைக்கும் குறுகிய, நீண்ட காலத் திட்டங்களை வகுத்தல்
3. மாவட்ட முயற்சிகளை இணைத்தல்: நிகழ்ச்சித் திட்டத்தை செயற்படுத்தல், மதிப்பீடு செய்தல்
4. மாவட்டத்திற்கு வேண்டிய அபிவிருத்தி வேலைகள் சம்பந்தமாக யோசனை பெறுதல்.
5. மாவட்ட அமைச்சர் சமர்ப்பித்த தொடக்க அறிக்கைகளைப் பரிசீலனை செய்து விவாதித்து பிரேரணை நிறைவேற்றல்.
6. பரந்த அளவிலான நிகழ்ச்சித் திட்டத்தை உருவாக்குதல்.
7. அரசாங்கக் கொள்கைகள் சம்பந்தப்பட்ட மாவட்டத்தில் அரசாங்க அதிகாரத்தைப் பிரயோகித்தல் சம்பந்தமாக ஆலோசனை கூறல்.
8. நிதியினைச் செலவிடல்

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, பின்வரும் துறைகளில் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மேற்கொள்ளலாம். விவசாயம், நிலப்பயன், மிருக வளர்ப்பு, கடற்றொழில், சிறு நடுத்தரக் கைத்தொழில், கூட்டுறவு, கிராமிய அபிவிருத்தி, வீடமைப்பு, பாடசாலை கட்டிட அமைப்பும் திருத்த வேலையும், சுகாதார சேவைகள், கலாசார அலுவலர்கள், சிறிய நீர்ப்பாசன வேலைகள்,

விவசாயப் பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்தல், சமூகசேவைகள் போன்ற அதி முக்கியத்துவமற்ற துறைகளே இவற்றுள் அடங்குகின்றன.

முக்கியமாக சிறுபான்மையினர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக முன் வைக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை இந் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதால் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக எந்த வகையிலும் அமையவில்லை. தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளில் மிக முக்கியமானது கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, குடியேற்றத் திட்டங்கள் மற்றும் சுயநிர்ணயத் துடன் கூடிய உரிமைகள் என்பனவாகும்.

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, மாவட்ட அமைச்சர் அதிகாரம் மிக்கவராகவும், அபிவிருத்திச் சபை என்பது நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியின் நேரடிக் கட்டுப் பாட்டிற்கு உட்பட்டும், போதிய நிதிப்பலமின்றியும், இறுதித்தீர்மானம் எடுக்கும் உரிமையில் கூடியளவு கட்டுப்பாடு மேலோங்கியிருந்தமையும் அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பதைச் சாத்தியமற்றதாகக்கியது. பொதுவாகவே தமிழ் மக்களின் கடந்தகால அரசியல் நிருவாகம் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளை நோக்க வேண்டியுள்ளது. வட - கிழக்கில் ஏற்பட்ட அசாதாரண சூழல் முற்றாக அதன் அமுலாக்கத் தினைப் பாதித்தது.

இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கம் தீர்வாகக் கருதப்பட்ட பின்பு இலங்கைக்கு அப்பாலுள்ள இந்தியாவின் அனுசரணையுடன் ஒரு தீர்வு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டமையின் பிரகாரமே மாகாண சபை முறைமை உருவானது. இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தியும், இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவும் 1987 ஆம் ஆண்டு 29 ஆம் திகதி கொழும்பில் செய்து கொண்ட இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையே அதற்கான மூல காரணியாகும். அவ் உடன்படிக்கையில், ஸ்ரீலங்காவின் ஒருமைப்பாடு, இறையாண்மை மற்றும் பிரதேச ஒருமைப்பாடு என்பனவற்றைக் காப்பாற்றும் நோக்குடனும், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் இலங்கைத் தமிழர்களின் சரித்திர பூர்வமான வாழ்விடம் என்பதை அங்கீகரித்த விதத்திலும் கீழ்வருமாறு தீர்மானிக்கப்பட்டது.

1. அடுத்தடுத்துள்ள மாகாணங்கள் இணைந்து ஒரே நிருவாகப் பகுதியாக செயல்பட அனுமதிக்கவும் கருத்தறியும் வாக்கெடுப்பின் வாயிலாக பிரிய அனுமதிக்கவும் இலங்கை அரசு உத்தேசிக்கும் நிலையில் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் கீழே விபரிக்கப்பட்ட விதத்தில் இணைந்து செயல்பட தீர்மானிக்கப்படுகிறது.
2. மாகாண சபைக்கான தேர்தல் (1987 ஆகஸ்ட் 15) நடாத்துவதும், கிழக்கு மாகாண மக்கள் வடக்கு மாகாணத்துடன் இணைந்து ஒரே நிருவாகப்பகுதியாக தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமா என்பதற்கான கருத்தறியும் தேர்தல் (1988 டிசம்பர் 31) நடாத்தப்படுதல் வேண்டும். அதற்கிடையிலான தற்காலிக காலத்தில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் ஒரே நிருவாகப்பகுதியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு ஓர் ஆளுனர், ஒரு முதலமைச்சர் மற்றும் அமைச்சர் குழு தேர்ந்தெடுக்கப்படும்.

3. இலங்கையின் ஜனாதிபதி மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தறியும் வாக்கெடுப்பைத் தன் விருப்பப்படி ஒத்தி வைக்கவும் முடிவு செய்யலாம்.

இதன்படி 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க சட்டத்தின்படி பதின்மூன்றாம் அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் கீழ் மாகாண சபை அமுலுக்கு வருகின்றது. அதனை விரிவாக நோக்குவோம்.

மாகாணசபை அமைப்பு முறையின் கீழ் நடைமுறையிலுள்ள மாகாண எல்லைகள் மாகாணசபைக்குரிய அதிகாரப் பகுதிகளாக அமையும். நடைமுறையிலுள்ள மாகாண நிருவாக அமைப்பில் வடக்கு -கிழக்கு இணைந்த ஒரு மாகாணசபையாகவும் ஏனைய ஏழு மாகாணங்களும் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியான மாகாண சபைகளாகவும் உடன்படிக்கையின்படி இயங்கியதைக் காணலாம்.

ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் பரப்பளவையும், மக்கள் தொகையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மாகாணசபை அங்கத்தவர்கள் அம்மாகாணத்திலுள்ள மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களுள் பெரும்பான்மையோரின் ஆதரவைப் பெற்ற ஒருவரை மாகாணத்தின் ஆளுநர் முதலமைச்சராகத் தெரிவு செய்வார். முதலமைச்சர் ஆளுநருக்கு வழங்கும் ஆலோசனைப்படி அமைச்சர் சபையொன்றினை ஆளுநர் தேர்வு செய்வார். இத்தகைய பணிகளைப் புரியும் ஆளுநர் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

மாகாணத்தின் சட்டமும் ஒழுங்கும், காணியும் காணி அபிவிருத்தியும், விவசாயமும் கைத்தொழிலும், கல்வியும் கலாசாரமும் மாகாண சபைகளுக்குட்பட்ட அதிகாரங்களாக பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும் மாகாணங்களின் நிதி வருவாய்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கு ஒரு பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த நிதி ஆணைக்குழு நிறுவப்படும்.

இந்நிதியும்,

- அ) மாகாணசபையின் சுமத்தப்படும் வரிகளிலிருந்து அறவிடப்படுவதும்,
- ஆ) இலங்கை மத்திய அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும் எல்லா மானியக் கொடைகளும் வருமானமும்
- இ) இலங்கை அரசின் திரட்டு நிதியத்திலிருந்து மாகாணசபைக்கு முற்பணமாக வழங்கப்பட்ட எல்லாக் கடன்களினதும் வருமானம்
- ஈ) மாகாண சபைகளுக்கு கிடைக்கின்ற எல்லாப் பெறுகைகளும் அடங்கும்.

அத்துடன் மாகாணங்களுக்கு அவசரகால நிதியமொன்றும், அந்நிய நாடுகளின் உதவிகளைப் பெறுவதற்கான கருத்திட்டச் செயல்பாடும் அமுலாக்கமும் அரசாங்கங்களின் கலந்துரையாடலின் பின்பு சாத்தியப்படுவதற்கான வாய்ப்புக் காணப்பட்டது.

இதனடிப்படையில் மாகாணசபைகளுக்குரிய அதிகாரங்களை மாகாண சபைகளின் நிறைவேற்றுத்தலைவரான ஆளுனரது அதிகாரத்திலிருந்து நோக்குவோம்.

நிறைவேற்றுத்தலைவரான ஆளுனர் ஒவ்வொரு மாகாண சபைக்கும் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார். மாகாணங்களிலிருக்கும் அனைத்து செயல்பாடுகளுக்குரிய அதிகாரங்கள் ஆளுனருக்கே உரியது. இத்தகைய அதிகாரங்களை ஆளுனர் நேரடியாகவோ அல்லது மாகாணசபை அமைச்சரவையின் ஊடாகவோ செயல்படுத்தலாம். இத்தகைய ஆளுனர் ஜனாதிபதி விரும்பும்வரையும் பதவி வகிப்பார். இவரது பதவிக்காலம் 13 ஆவது திருத்தச்சட்ட மூலத்தின் 154 ஆவது சரத்தில் ஐந்து வருடங்கள் என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

மாகாண சபை ஆளுனர் ஒருவரது அதிகாரங்கள்

- i. காலத்துக்குக் காலம் மாகாண சபைகளின் கூட்டத்தொடரை தொடக்குதல், ஒத்திவைத்தல், கலைத்தல்.
- ii. ஒரு கூட்டத்தொடர் முடிவடைந்த இரண்டு மாதங்களில் அடுத்த கூட்டத் தொடரைக் கூட்டுவதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுத்தல்.
- iii. மாகாணசபையைக் கலைக்கும்போது சபையொன்றின் பெரும் பான்மை ஆதரவு பெற்ற முதலமைச்சரின் ஆலோசனைப்படி செயலாற்ற்தல்.
- iv. மாகாண சபையின் அமைச்சர்கள் உடன்படாத விடயங்கள் பற்றி ஜனாதிபதிக்கு அறிவுறுத்துதல்.
- v. மாகாண சபைகளின் நிகழ்வுகளிலும், முதல் கூட்டத்தொடரிலும், தேவையான சந்தர்ப்பங்களிலும் உரைகளை நிகழ்த்துதல்.
- vi. முதலமைச்சரை, அமைச்சர்களை ஆலோசனைக்கு ஏற்ப தெரிவு செய்தல்.

இவ்வாறு ஆளுனருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரம் அந்தந்த மாகாணசபை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட முதலமைச்சர்களுக்கே இல்லை என்பது புலனாகும். ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஆளுனர் அமைச்சர்கள் மீதும் முதலமைச்சர் மீது கட்டுப்பாடுகளையும் நிபந்தனைகளையும் வழங்கும் தன்மை ஜனாதிபதி வகிக்கும் மத்திய அரசினது ஆதிக்கத்தினையே காட்டுகின்றது. இது மத்திய அரசிலிருந்து அலகுகளுக்கு அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தவறான அர்த்தத்தினையும் விளக்கத்தினையும் ஏற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடு ஆளுனரை நியமிப்பதில் மட்டுமன்றி அவரது அதிகாரத்திலும் தங்கியுள்ளது. மாகாணசபைகளை கலைக்கும் அதிகாரம் ஆளுனர் கொண்டிருப்பதும், ஏனைய அதிகாரங்கள் ஆளுனர்

மத்திய அரசுடன் கொண்டிருக்கும் உறவின் நிமித்தம் நேரடியாக கொண்டிருப்பதனாலும் மக்கள் தெரிவுக்கு புறம்பாக ஜனாதிபதியின் ஆலோசனைப்படி மாகாணசபைகளை கலைத்துவிடக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. இது மக்கள் விருப்புக்கு முரணான நிகழ்வுகள் சாத்தியப்படவும், மத்திய அரசு அதிகாரத்தை பரவலாக்கவில்லை என்பதற்கும் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

தமிழர் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டே மாகாண மட்ட அதிகாரப்பரவலாக்கம் சாத்தியப்பட்டது. ஆனால் வட - கிழக்கு இணைப்பு பெரும்பான்மையினர் எதிர்ப்பினால் வாக்கெடுப்பு என்ற நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டிருந்தமை இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வாக மாகாணசபையை முழுமையாக நோக்க முடியுமா என்ற சந்தேகத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பெரும்பான்மை சார்பாக மத்திய அரசாங்கம் செயல்படும்போது அதன் நேரடிக்கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட ஆளுனர் மத்திய அரசு சார்பாகவே எப்போதும் செயல்பட முனைவர். எனவே ஆளுனர் தனது அதிகாரத்தினை பயன்படுத்தி சிறுபான்மை மாகாண சபையை சுயமான அபிவிருத்திக்கு தடையாக செயல்பட முயலும் தன்மையும் மாகாணசபை அமைப்பின் அதிகாரப்பரவலாக்கலை வலிமையற்றதொன்றாகவும் ஆக்கியுள்ளது.

மேலும் 13ஆவது திருத்தச்சட்டத்தின் 127ஆவது சரத்தின்படி ஆளுனர் ஒருவரை ஜனாதிபதி நியமிப்பது தொடர்பாக மாகாண முதலமைச்சரின் கலந்தாலோசனை வேண்டியதில்லை என்பதுடன் ஆளுனர் விசேட அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதை நீதிமன்றங்கள் பரிசீலனை செய்ய முடியாது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது. இத்தகைய அதிகாரங்களை ஆளுனருக்கு வழங்கியிருப்பதனால் ஜனாதிபதி ஆளுனரைத் தவறான வழியில் பயன்படுத்தி அதிகாரத்தினை மத்தியில் மையப்படுத்தவும் வாய்ப்புண்டு எனக் கருதலாம். இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் உள்ள ஆளுனருக்கு கூட இத்தகைய நிபந்தனையோ மத்திய அரசின் தலையீடோ கிடையாது. இந்திய யாப்பின்படி ஆளுனர் தமது கருத்திற்கு ஏற்ப செயல்பட வேண்டுமென்றும் இந்திய அரசில், ஏனையவற்றில் ஆளுனர் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் பேரில் செயல்பட முடியும் எனவும் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

மாகாணசபைகளால் இயற்றப்படும் எந்த சட்ட மசோதாக்களையும் மேல் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான காலக்கெடு எதனையும் ஆளுனருக்கு 13 ஆவது திருத்தச்சட்ட மூலத்தில் விதிக்கப்படவில்லை.

இவ்வாறு ஆளுனரால் நியமிக்கப்படும் பெரும்பான்மை ஆதரவு பெற்ற முதலமைச்சரின் அதிகாரங்களை நோக்குவோம்.

1. மாகாணத்தின் அலுவல்கள் தொடர்பான நிருவாகம், சட்டம் இயற்றல் தொடர்பான பிரேரணைகளையும், அமைச்சரவையின் தீர்மானங்களையும் ஆளுனருக்கு அறிவித்தல்.
2. ஆளுனர் கோருகின்ற தகவல்களை அனுப்புதல்
3. ஆளுனர் கேட்டுக்கொள்கின்ற ஏதாவது ஒரு விடயத்தினை அமைச்சரவையின் கவனத்திற்கு கொண்டுவருதல்.
4. ஆளுனருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் மாகாண நிருவாகத்தினை மேற்கொள்வதற்கும் அமைச்சர் சபையொன்றை நிறுவ ஆளுனருக்கு உதவுதல்.

திருத்தச் சட்ட மூலத்தின் 154ஆ(8) உறுப்புரையின்படி மாகாணசபை அமைச்சரவையினதும், முதலமைச்சரினதும் ஆலோசனையைப் பெறுவதும் அதன்படி ஒழுகுவதும் ஆளுனர் மாகாணசபையின் பெரும் பான்மையினை பெற்றிருப்பதாக தாம் கருதும் வரையுமே செயல்படுவார். இது ஆளுனரின் தனிப்பட்ட கருத்துப்படி அமைந்துள்ள விசேட அதிகாரமாகும். இதனடிப்படையில் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படும் அரசாங்கத்தினை ஆளுனர் கலைக்கும் அதிகாரத்தினைப் பெற்றுள்ளார். இதன்மூலம் ஜனாதிபதி நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஆளுனர் மூலம் மாகாண நிருவாகத்தின் மீது தலையீட்டினை ஏற்படுத்துகின்றார். ஜனாதிபதியின் அவசரகால அதிகாரங்களைப் பிரயோகித்தல், படைகளை அனுப்புதல், ஆளுனர் பதவிகளை வறிதாக்குதல் என்பன அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கு சுமுகமாக கையாள எடுக்கும் நடைமுறைக்கு பெரும் தடையாக உள்ளது.

அடுத்து மாகாண சபைகளின் சட்டவாக்கம் தொடர்பான அதிகாரத்தினை நோக்குவோம். திருத்தச் சட்டமூலத்தின்படி மாகாண சபைகளுக்கு சட்டவாக்க அதிகாரம் மாகாண எல்லைக்குட்பட்ட விடயங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மாகாண சபைகள் சட்டங்களை இயற்றவும் திருத்தம் செய்யவும் அதிகாரம் கொண்டிருப்பது போல் காணப்பட்டாலும் 154எ(2),ஆ,ஏ(3) என்பவற்றில் ஒரு மாகாணசபைக்கும் நாடாளுமன்றத்திற்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால் நாடாளுமன்றத்தின் விசேட பெரும்பான்மையுடன் பெரும்பான்மை மாகாண சபைகள் இணைந்து மாற்றங்களைக் கொண்டுவர இடமளித்துள்ளது. இது சிறுபான்மையினர் மாகாண சபைகளின் உரிமைகளை பாதிக்கும் நடவடிக்கையாக அமைவதுடன் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் போலியானது என்பதனை தெளிவுபடுத்துகின்றது. மேலும் 13ஆம் திருத்தச் சட்டத்தில் 154 எ (6) இல் மாகாணசபையால் இயற்றப்படும் எந்தவொரு சட்டமும் நாடாளுமன்றத்தில் இயற்றப்படும் சட்டத்துடன் முரண்பட்டால் நாடாளுமன்றத்தின் சட்டமே செல்லுபடியாகும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நிதித்துறை அதிகாரங்கள் நிதித்துறை ஆணைக்குழுவுக்கு வழங்கப் பட்டிருந்த போதும் மாகாணசபைக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டில் மத்திய அரசாங்கமே பெருமளவு தங்கியிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. நிதி ஒதுக்கீட்டினை பெரும்பான்மை இனத்தவர் மேற்கொள்ள இருப்பதனால் சிறுபான்மையினருக்கு பாரபட்சம் காட்டப்பட அதிக வாய்ப்புகள் உண்டு. நிதிப்பலமின்றி எந்தவொரு அதிகார அமைப்பும் இயங்க முடியாது. எத்தகைய திட்டத்தினையும் அமுல்படுத்தவும் சாத்தியமில்லை. இதனால் நிதி பெறுகையை எதிர்பார்த்து மாகாண அரசுகள் ஒவ்வொன்றும் மத்திய அரசுக்கு கட்டுப்படவேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகும். இது மத்திய அரசிடம் மேலும் அதிகாரத்தினை மையப்படுத்த உதவும்.

மாகாணசபைகள் கலைக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் பல காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்துடன் ஆளுனரோ, மாகாணசபையோ ஒத்துப் போகவில்லை என்று ஜனாதிபதி கருதுவராயின் மாகாண நிருவாகத்தை தமது கைகளில் எடுத்துக்கொள்ள முடியும். அவ்வாறே மாகாணத்தின் நிருவாகம் நடத்தமுடியாத சூழ்நிலையில் மாகாணத்தின் நிலை காணப்படுகின்றது எனக் கூறும் அறிக்கையொன்றினை ஆளுனர் ஜனாதிபதிக்கு சமர்ப்பித்தாலும் அந்த மாகாணத்தின் அதிகாரத்தினை ஜனாதிபதி தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருவதன் மூலம் மாகாணசபை கலைக்கப்படும். அவ்வாறே ஆளுனரின் முடிவு இறுதியானதாக அமைவதுடன் எந்த நீதிமன்றத்திலும் இவற்றுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க சட்டம் இடமளிக்க வில்லை. அதுமட்டுமன்றி ஜனாதிபதியின் அவசரகால நிலை அதிகாரங்களும் மேலும் மத்திய அரசின் அதிகாரக் குவிப்பினையே கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. 77 வகையான மாகாணசபை அதிகாரப்பட்டியலில் 31 மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலே பயன்படுத்த வாய்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மிக முக்கியமானதுறைகள் மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் காணப்படுகின்றன. முக்கியமற்ற துறைகள் மட்டுமே மாகாண சபைகளின் அதிகாரத்திற்கு விடப்பட்டுள்ளன.

சட்டம் ஒழுங்கு தொடர்பான உறுப்புரையில் மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பொலிஸ்படை இயங்கும். இதனைவிட இலங்கை முழுவதற்குமான தேசியப்படைப்பிரிவு ஒன்று இயங்கும். மாகாணப் பொலிஸ் பிரிவானது தேசிய பொலிஸ் பிரிவிலிருந்து கடமை வழி அனுப்பப்பட்ட பிரதி பொலிஸ் அதிபர், உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் என்போரையும் மாகாணத்தில் சேர்க்கப்பட்ட உதவிப் பொலிஸ் அதிபர், பிரதம இன்ஸ்பெக்டர், இன்ஸ்பெக்டர், சப்இன்ஸ்பெக்டர், சார்ஜன், மற்றும் கான்ஸ்டபிள் ஆகியோரைக் கொண்டிருக்கும். இருந்தும் இவ்விரு பிரிவுகளும் பொலிஸ்மா அதிபரின் (தேசிய) முழுமையான நெறிப்படுத்தலிலும் கட்டுப்பாட்டிலுமே இயங்கும்.

பொலிஸ் பிரிவுக்கான ஆட்சேர்ப்பில் மாகாணப் பிரதி பொலிஸ்மா அதிபர், ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் உறுப்பினர், மாகாண முதலமைச்சரினால் நியமிக்கப்படும் உறுப்பினர் ஒருவர் என மூன்று பேர் அடங்கிய குழு மேற்கொள்ளும். இருந்தபோதும் தேசியரீதியான கட்டுப்பாடு அதாவது பொலிஸ்மா அதிபரின் நெறிப்படுத்தலும் கட்டுப்பாடும் காணப்படும். பொலிஸ்மா அதிபர் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டிலும் ஜனாதிபதியின் செல்வாக்கும் உடையவராகவும் காணப்படுவார். இதனால் மாகாண பொலிஸ் பிரிவின் செயல்பாடு மத்திய அரசின் தலையீட்டினால் கட்டுப்படுத்தப்படும் நிலை உருவாவதுடன் மத்திய அரசிடம் அதிகாரம் குவிவதற்கு மேலும் வழியமைக்கும் அம்சமாக பொலிஸ்பிரிவு விளங்குகிறது.

காணிமீதான உரிமை, காணி மாற்றம், காணி அபிவிருத்தி என்பன மாகாண சபையின் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட அம்சங்களாக அமைந்திருந்தன. அரசு காணிகள் இலங்கை அரசாங்கத்தின் தேவைகளுக்கான காணிகள் எந்தவித மட்டுப்படுத்தலும் இன்றி இலங்கை அரசாங்கம் பயன்படுத்தும் எனக் குறிப்பிட்டது போல மாகாணசபைக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பான நோக்கங்களைக் களிற்காகத் தேவைப்படும் காணிகள் பொருத்தமான தேசியக் கொள்கைக்கு இணங்க உருவாக்க வேண்டியது சபைக்குரிய கடமையாகும். இவ்வாறான திட்டங்களின் கீழ் காணியை பராதீனப்படுத்தல் அல்லது கையளித்தல் மாகாண சபைகளின் மதிப்புரையின் பேரில் ஜனாதிபதியாலே செய்யப்படும். மாகாணசபைத் திட்டத்தின்கீழ் காணி தொடர்பான அதிகாரப் பரவலாக்கலும் தேசியக் கொள்கைக்கு கட்டுப்பட்டதாகவே அமைந்துள்ளது. இது தொடர்ந்து குடியேற்றங்களை நிறுவுவதற்கும் நிறுவப்பட்ட குடியேற்றங்களைப் பாதுகாப்பதற்குமான அடிப்படையாகவே தமிழ்த் தரப்பினரால் நோக்கப்பட்டது.

காணி அபிவிருத்தி தொடர்பான திட்டங்கள் இலங்கை மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருப்பதுடன் பாரிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மத்திய அரசே தொடர்ந்தும் நிருவகிக்கும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மாகாணங்களுக்கிடையிலான நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், மத்திய அரசிடம் குவிந்திருந்தமையும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் விடயத்தில் பலவீனமான போக்கினையே மாகாணசபை அமைப்பு உருவாக்கியுள்ளது எனலாம். காணி ஒதுக்கீடு, காணி விநியோகம் இனவிகிதாசாரத்தின் அடிப்படையிலே அமையுமெனவும் திருத்தச்சட்ட மூலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கல்வி தொடர்பான மாகாண சபைகளுக்கான அதிகாரத்தில் கணிசமான பங்கு வழங்கப்பட்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளப்பட்டாலும்

இரண்டாம்தரக் கல்விக்கான வாய்ப்புக்களே அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடப்பட்ட சட்ட மூலத்திலிருந்து தெளிவாகின்றது. மாகாணக் கல்விப் பிரிவு அரசாங்க நிதி உதவியின்றி தனியார் பல்கலைக் கழகங்களை நிறுவி முகாமை செய்தல் என்பதைத் தவிர ஏனைய உயர்கல்விக்கான வாய்ப்புக்களை மத்திய அரசு தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதும் பல்கலைக்கழகங்கள், தொழில் நுட்பக்கல்லூரிகள் என்பன மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் என்பது மத்திய அரசின் அதிகாரக் குவிப்பினை காட்டப் போதுமானதாக உள்ளது. மேலும் உயர்கல்வித்துறை ஒதுக்கிய நிர்லில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தமை கவனிக்கத்தக்கதாகும். மத்திய அரசின் கல்விக் கொள்கைகளை அமுல்படுத்தும் முகவராக மாகாணசபைகளின் கல்வி அமைப்புகள் காணப்படுவன என்பதற்கு மேலதிக விளக்கம் தேவைப்படாது.

மாகாணசபைக்கு உட்பட்ட மட்டத்தில் மாவட்டரீதியான விவசாயத் திட்டங்களைத் தயாரித்து அமுல்படுத்துதல், வளங்களையும் சேவைகளையும் ஒழுங்கமைத்தல் மற்றும் விளைபொருட்களை சந்தைப்படுத்தல் என்பன மாகாணசபைக்குரிய அதிகாரங்களாகும். இவை பெருமளவுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலைக்குட்பட்டதாகவே அமைந்திருப்பதுடன் மத்திய அரசின் பொறுப்பிலேயே விவசாய அபிவிருத்தி தொடர்பான தேசியக் கொள்கை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது, இதே போன்றே கைத்தொழில் துறைக்கான அதிகாரமும் காணப்படுகின்றது.

எனவே மாகாணசபை தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்ட அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்பது முழு இலங்கைக்குமான பிரச்சினையாக பரிமாணமடைந்ததும் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை என்பதனைக்காட்டிலும் தென்னிலங்கையில் எழுந்த நெருக்கடியை கையாள பயன்படுத்தப்பட்டதொன்றாகவும் மாறியிருந்தது. தமிழர்கள் 1970களிலேயே தனிநாட்டுக் கோரிக்கையான 'தமிழ் ஈழத்திற்கு' அங்கீகாரம் வழங்கியிருந்தனர். 1976 ஆம் ஆண்டு 14ம் திகதி தமிழர் கூட்டணியின் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையிலான சுதந்திர இறைமையுடைய அரசொன்றை ஸ்தாபிப்பதற்கான பிரகடனத்தை வெளியிட்டு 1977 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் அதனை சர்வஜன வாக்கெடுப்பாக கருதி போட்டியிட்டது. இத்தேர்தலில் 19 வட - கிழக்கு தொகுதிகளில் கூட்டணி 18 தொகுதிகளில் வெற்றியீட்டியது. அதனைத் தொடர்ந்து நடந்த 1977 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரம், 1983 ம் ஆண்டு சிங்கள இராணுவத்திற்கு எதிரான கண்ணிவெடித் தாக்குதல் மற்றும் பாரிய இனக்கலவரமென தொடர்ச்சியாக தமிழ் மக்கள் மீதான அடக்குமுறை வடிவம் தீவிரமடைய தமிழர்களது ஆயுதப் போராட்டமும் கூர்ப்படைந்தது. ஆனால் அகிம்சை ஆயுதவடிவத்தை எடுத்ததும்

இந்திய அரசுக்கும் ஆயுதப்போராட்டத்திற்கும் நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்பட்டதும் 1987 இலங்கை - இந்திய உடன்பாட்டுக்கும் மாகாண சபைத்திட்டத்திற்கும் ஆயுதப் போராட்டம் வழிவகுத்தது. ஆனால் இலங்கையின் அரசியல் - தலைமைகள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கையினால் வட - கிழக்குக்கு மட்டும் உரித்தான அதிகாரப் பரவலாக்கலை முழு இலங்கைக்குமாக மாற்றியதுடன் இந்திய அரசையும், இராணுவத்தினையும் நெருக்கடிக்குத் தள்ளியது.

மேலும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்பதே இனப்பிரச்சினையின் தீவிரத்தன்மையின்போது ஏற்படுத்தப்பட்டதொன்றாக அமைந்திருப்பதுடன் வட - கிழக்கின் ஆயுதப் போராட்டத்தினை முறியடிப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதொன்றாகவும் விளங்கியது. ஆனால் வட - கிழக்கில் தற்காலிக இணைப்புடன் உருவான மாகாணசபை தமிழ்மக்களின் அரசியல் அபிலாசையை தீர்த்த ஒன்றாகக் கொள்ளமுடியாது. வட - கிழக்கு தமிழ் மக்களின் தனிநாட்டுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கிய நிலையில் ஏற்பட்ட மாகாணசபை சுயாட்சித் தன்மை எதனையும் கொண்டிருக்காத போலியான அல்லது பலவீனங்களை நிறைவாகக் கொண்ட அதிகாரமற்ற சபையாகக் காணப்பட்டது. அரசியல் பரவலாக்கலுக்கான அமைப்பினைக்கூட 1988 - 1990 வரையே காணமுடிந்தது. பின்னர் இந்தியப்படையின் வெளியேற்றத்துடன் அவ்வரசியல் பிரிவும் செயல் இழந்தது. நிருவாகரீதியில் நிறைவேற்றதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியும் அவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுனருமே அதிகாரத்தை தக்க வைத்ததனால் இது மத்திய அரசில் அதிகாரம் குவிந்திருந்தமையே காட்டுகின்றதொன்றாகும். ஏற்கனவே இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளுக்காக முன்வைக்கப்பட்ட உடன்படிக்கைகளின் ஒன்றாகவே மாகாண சபையினையும் அதன் அமுலாக்கத்தினையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

17

பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசின் அதிகாரப்பகிர்வுத்திட்டம்

இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையின் பின்பு சில முயற்சிகள் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக முன்வைக்கப்பட்ட நிலையிலும் அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்ற அடிப்படையில் மீண்டும் 1995 ஆகஸ்டில் தீர்வுயோசனை ஒன்று முன்வைக்கப்பட்டது. இதனை பல சிங்கள அமைப்புக்கள் எதிர்க்க 1996 ஜனவரியில் இரண்டாவது வரைபு திருத்தங்களுடன் அத்தீர்வு யோசனை பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணியினதும் ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா குமாரதுங்காவினதும் முயற்சியால் வெளிவந்தது. இது பின்னர் 1997 அக்டோபரில் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களுக்கான அரசாங்க ஆலோசனைகள் எனும் அறிக்கை பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. இதன் நகல் பாராளுமன்றத்திலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. சகல அரசியல் கட்சிகளின் தெரிவுக் குழுவில் ஒரு இணக்கமான உடன்பாட்டுக்கு வர முடியாமையினால் தன்னிச்சையாகப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட நிலையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பெரும் எதிர்ப்புக்களாலும், ஆட்சி மாற்றத்தினாலும் அவ்வரைபு கைவிடப்பட்டுள்ளது. இவ் அதிகாரப் பகிர்வுத்திட்டத்தில் இரண்டு பிரதான காரணிகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று வழமையாக இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வான அதிகாரப் பகிர்வுத்திட்டம் பிராந்தியங்களின் ஒன்றியம் என்ற அடிப்படையில் இலங்கை முழுவதற்காகவும் முன்வைக்கப்பட்ட காரணி, இரண்டாவது மத்தியில் உள்ள அரசாங்கத்தினதும் அதன் அரசியல் யாப்புக்களினும் சில மாற்றங்களை ஜனாதிபதி முறை, பௌத்த மதத்திற்கான அந்தஸ்து, தேர்தல் முறைமை என்பன பற்றிய விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

புதிய அரசியல் அமைப்பு வரைபு

பொதுவாகப் புதிய அரசியல் அமைப்பு வரைபில் பின்வரும் அம்சங்கள் பிரதானமானவையாகவும் சர்ச்சை மிக்கவையாகவும் பேசப்பட்டு வருகின்றது.

1. ஜனாதிபதி பதவி முறைமை ஒழித்தல்
2. பௌத்த மதத்திற்கு 'முதன்மைதானம்' என்பது நீக்கப்படுதல்
3. ஒற்றையாட்சி முறைமையை நீக்கி சமஷ்டி ஆட்சி முறைமையை பிரகடனப்படுத்தல்
4. பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறைமை மாற்றுதல்

மேற்குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு அம்சங்களும் எதிர்க்கட்சி அடங்கிய ஏனைய கட்சிகளாலும், தீவிர உணர்வு பெற்ற அமைப்புக்களாலும் உடன்பாடு காணமுடியாததாக அமைந்துள்ளது. 'ஜனாதிபதி முறைமை நீக்கப்படுவதற்கு உடன்பாடு காணப்படும்வரை புதிய அரசியலமைப்புத் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி பேசுவோ அல்லது ஆதரிக்கவோ தாம் தயாராக முடியாது என ஐக்கிய தேசியக் கட்சி திட்டவாட்டமாக அறிவித்துள்ளது.¹ ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஏற்படுத்திய ஜனாதிபதி முறைமையை அதன் தற்போதைய தலைமையும் ஐ.தே.கட்சியும் நிராகரிக்கின்றது என்பதே வினோதமாகவுள்ளது. ரணில் விக்கிரமசிங்கா போன்றே ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும் ஜனாதிபதி பதவியில் அமர்ந்து கொண்டு அப்பதவியை அவமதித்து வருவது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்திய அரசியலமைப்பு வரைபில் பௌத்த மதத்திற்கு முதன்மை தானம் வழங்கப்படவில்லை எனவும் ஒற்றையாட்சித் தன்மை நீக்கப்படுவது நாடு துண்டாடுவதற்கு வழிவகுத்துவிடும் எனவும் கூறி பௌத்த பீடங்களும் அதன் தலைமைகளும் இதனை நிராகரிக்கின்றன². மலவத்த, அஸ்கிரிய, அமரபுர பௌத்த பீடங்கள் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்க்கின்றன. பகிரங்கமாகவும், அரசியல் கட்சிகளுடாகவும் தமது போராட்டத்தை விஸ்தரித்து வருகின்றன. கொழும்பு நகரமே உண்ணாவிரதத்தினாலும், ஆர்பாட்டங்களினாலும் அல்லோல கல்லோலப்படுகின்றது.

பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறைமையில் ஏற்படவுள்ள மாற்றம் அறுதிப் பெரும்பான்மையை ஆளும் ஏதாவது ஒரு கட்சி பெறுவதற்கான ஏற்பாடாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. குறிப்பாக பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணியே அவ்வெதிர்பார்ப்பை அதிகம் கொண்டுள்ளது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறைமையின் கீழ் (இலங்கையில்) எந்தக் கட்சியும் அறுதிப் பெரும்பான்மையை பெற பெறமுடியாது என்பதினை நடந்து முடிந்த அரண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் (1984, 1994) ஆளும் கட்சியும், எதிர்கட்சியும் தெளிவாக அறிவித்துள்ளன.³ இதனால் இம் முறைமையை மாற்ற அவை விரும்புகின்றன. ஆனால் அதில் நகர்ப்புற வாக்குகளையும் கூடிய வீதம் வாக்குகளைப் பெறும் கட்சியான ஐ.தே.க அதிகம் பாதிப்பு அடையக்கூடும் என அரசியல் விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். அதே போன்று சிறுபான்மைக் கட்சிகளும், சுயேட்சைக்

குழுக்களும், உதிரிகளும் தமக்குரிய பேரம் பேசும் ஆற்றலை இது குறைத்துவிடும் என கருதுவதன் மூலம் இதன் வாக்கெடுப்பின்போது தோற்கடிக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது.

தேர்தல் முறைமையின் மாற்றத்தின்படி 298 பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தெரிவு செய்யத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. 168 உறுப்பினர் தொகுதி அடிப்படையிலும் 100 பேர் மாவட்ட அடிப்படையிலும் விகிதாசார ரீதியில் 30 பேர் தேசியப் பட்டியல் அடிப்படையிலும் நாடாளு மன்றத் திற்கு தெரிவு செய்யப்படுவார்கள் எனத் தீர்மானிக்கப் பட்டுள்ளது.⁴ இதே போன்றதொரு அணுகுமுறையினையே மறைந்த ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவும் ஏற்படுத்தியிருந்தார். அவரே நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் களின் எண்ணிக்கையை 225 ஆக அதிகரித்திருந்தார்.⁵ ஆனாலும் தனித்து ஐ.தே.க சாதாரண பெரும்பான்மையை மட்டுமே பெற்றிருந்தது. எனவே அரசியல் அமைப்பு சீர்திருத்த வரையு வேறு எதனையோ இலக்கு வைத்திருக்கின்றது என்பது கசிந்துவரும் செய்தி யாகும்.

அதிகாரப்பரவலுக்கான அமைப்பு முறை

அரசியல் அமைப்புக்கான புதியதோர் தேர்வின் மூலம் இனம் காணப் படும் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கு ஒரு பிராந்திய சபை தாபிக்கப்படும். பிராந்திய சபைகளில் ஒன்று தற்போதுள்ள வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத் தின் ஏவவே உள்ள எல்லைகளை மீள சீரமைப்பதன் மூலம் அமைக்கப் படும். அப்போது சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லீம்களின் அக்கறைகள், கருத்துக்கள் இனங்காணும் நோக்குடனும் முழுமையான கலந்தாராய்வு இடம்பெறும். இவ்விடயமே சர்ச்சையாக விமர்சிக்கப்பட்டது. வடக்குக் கிழக்கு அலகானது தனித்தனியாக்கப்படுவது மட்டுமன்றி அம்பாறை, திருக்கோயில், பொத்துவில் போன்ற பகுதிகளை உள்ளடக்கி தனியான பிராந்திய சபை அமைக்கவும், அது பின்னர் குடியேற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கும் எனவும் கருதப்பட்டது.⁶ மேலும் தமிழர்கள் பரம்பரையாக வாழ்ந்த வட கிழக்கு துண்டாடப்படுவதற்கு இப் பிராந்திய சபை வாய்ப்பளிக்கும் எனவும் கூறப்பட்டது.

குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வாழும் மக்கள் வட மாகாணத்துடன் இணைந்திருக்க விரும்புகின்றார்களா அல்லது இல்லையா என்பது இவ்விரு மாவட்ட மக்களது மத்தியிலும் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடாத்தப்படும். அம்மக்கள் இணைந்திருக்க விரும்பினால் வட-கிழக்குப் பிராந்தியம் ஒன்றாகும். அம்பாறை மாவட்டத்தை மையமாகக் கொண்ட தென் கிழக்கு பிராந்தியம் இன்னொன்றாக இருக்கும். மக்கள் இணைந்திருக்க சம்மதம் தெரிவிக்காவிடில் வட-கிழக்கு பிராந்தியங்கள் தனித்தனி யாகப் பிரிந்து இயங்கும். தென்கிழக்குப் பிராந்தியம் உருவாக்கப்படின்

அம்பாறைத் தொகுதிச் சிங்கள மக்கள் தென்கிழக்கு பிராந்தியத்துடன் இணைந்திருக்க விரும்புகிறார்களா இல்லையா என்பது தொடர்பாக அவர்கள் மத்தியில் ஒரு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடாத்தப்படும். இதில் அவர்கள் விரும்பாவிட்டால் அயலிலுள்ள ஊவாப் பிராந்தியத்துடன் இணைந்து செயல்படலாம்.

இத்தகைய பிராந்திய சபை ஜனாதிபதியின் அரசு வர்த்தமானிக் கட்டளையின் மூலம் திகதி குறிப்பிடப்பட்டு உருவாக்கப்படும். கொழும்பு, ஜெயவர்த்தனபுரக் கோட்டே நகரங்கள் மேற்குப் பிராந்திய சபையிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டு மத்திய அரசினால் நேரடியாக நிருவகிக்கப்படும்.

ஒரு பிராந்திய சபையானது சட்டத்தினால் தீர்மானிக்கக் கூடிய வாறான எத்தகைய எண்ணிக்கையான உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பிராந்திய சபையும் பிராந்தியசபைத் தேர்தல்கள் தொடர்பான சட்டத்திற்கு இணங்க தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு சபை அமைக்கப்படும். சனத்தொகையும், நிலப்பரப்பின் அளவுகளும் உறுப்பினர்களுக்கான தேர்தலில் கவனத்தில் கொள்ளப்படும். ஒவ்வொரு சபைக்கும் சபாநாயகர் ஒருவரும், பிரதி சபாநாயகர் ஒருவரும் இருப்பர்.

பிராந்திய நிருவாகம் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பின்வரும் நடவடிக்கை எதிலும் ஈடுபடக்கூடாது என்பதுடன் அத்தகைய நடவடிக்கைகளை ஆதரிக்கவோ ஊக்குவிக்கவோ கூடாது.

- i. இலங்கை குடியரசிலிருந்து ஏதேனும் பிராந்தியம் அல்லது பிராந்தியங்கள் வேறாக பிரிந்து போதல்
- ii. பிராந்தியங்களின் எல்லைகளை மாற்றுதல்
- iii. பிராந்தியங்களின் பெயர்களை மாற்றுதல்
- iv. பிராந்தியங்களிலிருந்து ஒரு பிரதேசத்தினை தனி வேறாக்குதல்
- v. பிராந்தியங்களிலிருந்து ஒரு பிரதேசத்தினை தனிவேறாக்குதல் மூலம் அல்லது இரண்டு அல்லது அதற்கு அதிகமான பிராந்தியங்களை அல்லது பிராந்தியங்களின் பாகங்களை ஒன்றிணைப்பதன் மூலம் அல்லது ஏதேனும் பிராந்தியத்தினை ஏதேனும் பிராந்தியத்தின் ஒரு பாகத்துடன் ஒன்றிணைப்பதன் மூலம் புதியதொரு பிராந்தியத்தினை அமைத்தல்.

ஆளுனர்

பிராந்திய சபைகள் ஒவ்வொன்றும் ஆளுனர் ஒருவரைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவர் பிராந்தியத்தில் பிரதான அமைச்சரினது ஆலோசனைக்கிணங்க ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார். இவர் பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களினால் பதவியில் இருந்து விலக்கப்பட்டவராகக் கருதப்படுவார்.

1. ஜனாதிபதிக்கு முகவரியிடப்பட்டு பதவியிலிருந்து விலகுவதாக அறிவிக்கும் பட்சத்தில்
2. பிராந்திய சபையின் முழு உறுப்பினர்களதும் 2/3 பெரும்பான்மை பெற்று இவரை அகற்றுமாறு ஜனாதிபதிக்கு கூற்றுரை சமர்ப்பிக்கப் படும் பட்சத்தில்
3. அவர் அரசியலமைப்பை வேண்டுமென்றே மீறியுள்ளார்.
  - ஊழல் குற்றம் புரிந்துள்ளார்
  - பதவியைத்துஷ்பிரயோகம் செய்துள்ளார்
  - இலஞ்சம் அல்லது ஒழுக்கக்கேட்டைப் புரிந்துள்ளார்

என சமூகமளித்த உறுப்பினரில் அரைப்பங்கினர் தீர்மானத்துக்கு ஒப்ப மிட்டால் மட்டுமே சபாநாயகரால் ஏற்றுக் கவனிக்கப்பட்டு ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். ஆளுனர் பதவி ஏற்கும் திகதியிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகாலப் பகுதி பதவி வகிப்பார்.

ஆளுநரின் அதிகாரமும் கடமைக்கூறும்

- அ. ஆளுனர் தாம் தகுதியென எண்ணுகின்றவாறான அத்தகைய நேரத்திலும், இடத்திலும் கூடுமாறு பிராந்திய சபையை அழைக்கலாம். ஆனால் ஒரு தொடரின் கடைசி அமர்வுக்கும் அடுத்த தொடரின் முதலாவது அமர்வுக்கும் இடையில் இருமாதம் இடைவெளியிருத்தல் ஆகாது.
- ஆ. பிராந்திய சபைகளின் அமர்வுகளை நிறுத்தலாம்.
- இ. ஆளுநர் பிராந்திய சபையைக் கலைக்கலாம்.
- ஈ. ஆளுனர் தமது அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும்போது பிராந்திய சபையினதும் அமைச்சரவையினதும் பெரும்பான்மையினது ஆதரவைப் பெறும்வரை பிரதான அமைச்சரின் ஆலோசனைக்கு இணங்கவே செல்படவேண்டும்.
- உ. ஆளுநர் பிராந்திய, நாடாளுமன்ற நியதிக்கு எதிராக குற்றத்தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட ஒருவருக்கு மன்னிப்போ அல்லது காலம் தாழ்த்தலோவழங்க முடியும்.

பதவிக்காலம்

பிராந்திய சபைகள் முன்னரே கலைக்கப்பட்டாலன்றி ஆரம்பிக்கப்பட்ட திகதியிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்திருத்தல் வேண்டும். அக்காலப்பகுதி முடிவடைய சபை கலைக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.

அமைச்சர்கள் சபை

பிரதான அமைச்சரை (முதலமைச்சர்) தலைவராகவும் ஆறுபேருக்கு மேற்படாத வேறு அமைச்சர்களையும் கொண்ட அமைச்சர் சபை ஒன்று

ஒவ்வொரு பிராந்திய சபைகளிலும் இருத்தல்வேண்டும். ஆளுனர் பிராந்தியத்துக்கென அமைக்கப்பட்ட பிராந்திய சபையின் உறுப்பினரின் பெரும்பான்மையைப் பெறக்கூடிய ஒருவரை பிரதான அமைச்சராக நியமித்தல் வேண்டும். ஓர் அரசியல் கட்சி பெரும்பான்மை பெற்றபின் அதன் தலைவரைப் பிரதான அமைச்சராக நியமித்தல் வேண்டும். ஏனைய அமைச்சர்களைப் பிரதான அமைச்சரின் ஆலோசனைக்கிணங்க ஆளுனர் நியமனம் செய்வார். பிரதான அமைச்சர் இறந்துபோனால் அல்லது அவர் பதவி விலகினால் அமைச்சரவை கலைக்கப்பட்டதாக கருதப்படும். ஆளுனர் இதற்கிணங்க பிரதான அமைச்சரையும் அமைச்சர் சபையையும் புதிதாக அமைத்தல்வேண்டும்.

மேலும் அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படும் பட்சத்திலும் பிராந்தியக் கொள்கையையும் ஒதுக்கீட்டுச் சட்ட மூலத்தையும் பிராந்திய சபை நிராகரிக்கும் பட்சத்திலும் பிரதான அமைச்சர் பதவி விலகுதல் வேண்டும்.

சட்டமாக்கல் அதிகாரம்

மத்திய அரசு கண்காணிப்பிலுள்ள தலைநகரப் பகுதிகள், பிராந்திய நிரலில் ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்கள் மற்றும் மத்திய அரசின் அதிகார நிரல் தொடர்பான விடயங்களின் நாடாளுமன்றம் சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு புற நீங்கலான அதிகாரம் உடையது என உறுப்பு 15 இல் (1) ஆம் பந்தி தெளிவாக வரையறுத்துள்ளது. அதேவேளை பிராந்திய சபைகளும் தமக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகார நிரலுக்கு உட்பட்ட கருமங்களிற்கான நியதிச் சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு அதிகாரம் உடையது எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும் நாடாளுமன்றத்தினால் இயற்றப்பட்ட பிராந்திய வரைபிற்கு உட்பட்ட ஓர் அம்சம் தொடர்பாக பிராந்திய சபை எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ள முடியாது எனக் கூறப்படுகின்றது. அதேபோன்று பிராந்திய சபையினால் நிறைவேற்றப்படும் ஒவ்வொரு வரைபு நியதிச் சட்டமும் சபாநாயகரின் சான்றுரை அதன் மீது புறக் குறிப்பிடப்படுவதன் பின்பே வலுவிற்கு வருதல் வேண்டும்.

பிராந்திய நீதித்துறை

ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் ஒரு மேல் நீதி மன்றம் இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய மேல் நீதிமன்றம் ஒவ்வொன்றும் 'இயைபான பிராந்தியத்தின் மேல் நீதிமன்றம்' எனப் பெயர் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும்.

இந் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம் நாடாளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்யக்கூடியவாறான அதிகாரத்தினைப் பிரயோகித்தல்

வேண்டும். பிராந்தியத்திற்குள் புரியும் தவறுகள் தொடர்பில் இலங்கை மேல் நீதிமன்றத்தின் தொடக்க குற்றவியல் நியாயாதிக்கத்தைப் பிரயோகித்தல் வேண்டும். ஆரம்ப நீதிமன்றங்களின் தீர்வுகளை மேல் முறையிட்டு மீளாய்வு நியாயாதிக்கத்தை பிரயோகித்தல் வேண்டும் எனவும் குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. பிராந்தியத்துள் ஆட்கொணர் எழுத்தாணை, உறுதி கேள் எழுத்தாணை, தடையீட்டு எழுத்தாணை, மேற்சொல் எழுத்தாணை, ஆணையீட்டு எழுத்தாணை, யாதுரிமை எழுத்தாணை ஆகிய கட்டளைகளை வழங்க அதிகாரம் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட தண்டனைக் குற்றம் தொடர்பாக ஆளொருவர் இன்னலுறுகின்றார் ஆயின் அவர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு மேன் முறையீடு செய்யலாம் என 17ஆவது உறுப்புரையின் 4ஆம் பந்தி விதந்துரைத்துள்ளது.

நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு

ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் பிராந்திய நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். இது உயர் நீதிமன்றத்தின், மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் அல்லது மேல் நீதிமன்றத்தின் ஒய்வு பெற்ற மூன்று நீதிபதிகளைக் கொண்ட ஆணைக்குழுவாக விளங்கும். இது பிராந்திய நீதித்துறை அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்று கட்டுப்பாடுகளை மேற்கொள்ளும் அதிகாரத்தை கொண்டுள்ளது. ஆயினும் தேசிய நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு மேற்படி விடயங்கள் தொடர்பாக பிராந்திய நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு பின்பற்ற வேண்டிய நெறிமுறைகளுக்கும், நடவடிக்கைகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்து அவற்றை தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் உடையது என வரைபு கூறுகின்றது.

பிராந்திய சட்டத்துறைக்கான தலைமையதிகாரி

பிராந்திய சட்டத்துறைக்கான தலைமையதிகாரியாக மேல் முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கத் தகைமையுள்ள ஒருவரை ஆளுனர் நியமித்தல் வேண்டும். இவர் தமது கடமைகளை ஆளுநர், பிரதம அமைச்சர், அமைச்சர் சபையின் ஆலோசனையுடன் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைமையதிபதியின் பிரதான கடமைக்கூறாக பிராந்திய சபையினால் நிறைவேற்ற உத்தேசிக்கப்பட்ட வரைபு அரசியலமைப்பினை மீறுகிறதா என பரிசீலிப்பதாகும். இதனை அவர் ஆளுநர், பிரதான அமைச்சர், அமைச்சர் சபைக்குத் தெரியப்படுத்துவதன் மூலம் நியதிச் சட்டவரைபை தடுக்க முடியும். அத்தகைய சட்டம் நிறைவேற்றப் பிராந்திய சபை தயாராகுமாயின் உடனடியாக சபாநாயகருக்கு தெரிவித்தல்

வேண்டும். இவ்வாறு சட்டத்துறை தலைமை அதிகாரியின் அபிப்பிராயத்தைப் பொருட்படுத்தாது அது நிறைவேற்றப்பட்டால் அதனை உயர் நீதிமன்றத்துக்கு கொண்டு செல்லும் கடமை அவருக்கே உரியதாகும்.

நிதி ஆணைக்குழு

மூன்று பெரும்பான்மைச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட நிதி ஆணைக்குழு அமைக்கப்படும். இம் மூவரும் நிதி, சட்டம், நிருவாகம், தொழில் மற்றும் கல்வித் துறையில் பிரபல்யமானவராக இருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் அரசியலமைப்புப் பேரவையில் விதப்புரைக்கு ஏற்ப ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவர்களது பதவிக்காலம் மூன்று வருடங்களாகும்.

பிராந்தியங்களின் நிதித் தேவைகளை நிறைவேற்றப் போதுமான நிதியினை அரசாங்கம் ஆணைக்குழுவின் விதப்புரைக்கு இணங்கவும், கலந்தாலோசனைக்கு ஏற்பவும் அரசாங்க வரவு செலவு திட்டத்திலிருந்து குறித்தொதுக்கும். மேலும் பிராந்திய நிதி ஆணைக்குழு மத்திய அரசிடமிருந்து பெறப்படும் நிதி எத்துறைக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும் எனவும் பிராந்தியங்களுக்கிடையே பகிரப்படுவதற்கான துறைகள் எவையென்பதையும், அரசிறை பங்கிடுதல் அல்லது ஒதுக்கீடு செய்தல் இடம்பெறவேண்டிய துறைபற்றியும் ஜனாதிபதிக்கு விதந்துரைக்க வேண்டும்.

நிதி ஆணைக்குழு பிராந்திய சனத்தொகை, தலைக்குரிய வருமானம், பொருளாதார சமூக சமத்துவமின்மை என்பவற்றைக் குறைப்பதற்கு தேவையான நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய எல்லா விதப்புரைகளையும், அதற்காக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளையும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்துக்கு தெரியப்படுத்தல் வேண்டும். நிதி ஆணைக்குழுவின் விதப்புரைகள் எதுவும் பற்றி நீதி மன்றம் தலையிடமுடியாது.

பிராந்திய பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு

பிராந்திய பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு ஐந்திற்கு குறையாத உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் ஆளுனரின் ஆலோசனையின் கீழ் அரசியலமைப்புப் பேரவையால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இக்குழுவின் தவிசாளர் ஒருவர் அரசியலமைப்புப் பேரவையால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்படுவார். இவர்களது பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகளாகும். இவர்கள் மீள் நியமிக்கப்படுவதற்கு தகுதியுடையவராக இருத்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலுமுள்ள பிராந்திய பகிரங்க சேவை அலுவலர்களது நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்காற்று

கட்டுப்பாடுகள் என்பனவற்றை ஏற்படுத்துவதற்கு இவ் ஆணைக்குழு விற்கு அதிகாரமுண்டு. பிராந்தியத்திற்கு வெளியே பிராந்திய பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு அலுவலர்களது இடமாற்றத்தை மேற்கொள்ளும் போது தேசிய பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு கலந்தாலோசித்தல் அவசியம்.

அரசு காணிகள்

இலங்கையின் ஆள்புல நீர்ப்பரப்பு, நிலப்பரப்பு புறநீங்கலாக பொருளாதார வலயத்தினுள் உள்ள எல்லாக் காரணிகளும், கனிப் பொருட்களும் தொடர்ந்தும் மத்திய அரசின் கீழ் இருத்தல் வேண்டும். மேலும் மத்திய அரசுக்குரித்தானது மட்டுமன்றி அதன் எதிர் காலப் பாவனைக்கென அவற்றைப் பேணி வைத்திருத்தலும் வேண்டும். மேற் குறிப்பிட்ட பகுதிகளின் எல்லைகளை நாடாளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் காலத்துக்குக் காலம் மாற்றம் செய்யும் உரிமை மத்திய அரசுக்கு உரித்தானது.

பிராந்தியத்துக்குரிய அரசு காணிகள் பிராந்தியத்துக்குரித்தானதாகும். பிராந்திய நிரலில் தரப்பட்டுள்ள நோக்கங்களுக்காக அவற்றை பிராந்திய சபை கையாளுதல் வேண்டும். பிராந்திய நிருவாகம் ஏற்புடைய சட்டத்துக்கு இணங்க நிலமானியம், காணி கை மாற்றுதல், பராதினப் படுத்துதல், காணிப் பயன்பாடு, காணி நிருணயம், காணிச் சீர்திருத்தம் என்பனவற்றைப் பிரயோகிக்க உரியுண்டு. ஆயினும் எதிர்காலக் காணி நிருணயத்திட்டத்திலான முன்னுரிமை முதலில் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆட்களுக்கும் பின்னர் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த ஆட்களுக்கும் வழங்குதல் வேண்டும். பிராந்திய சபைக்கு உட்பட்ட காணி மத்திய அரசுக்குத் தேவைப்படும்போது பிராந்திய நிருவாகத்துடன் ஆலோசித்த பின்னர் பெற்றுக்கொள்ளும். பிராந்திய நிருவாகம் காணி விடயத்தில் மத்திய அரசுடன் இணைந்து ஒழுகுதல் வேண்டும். பிராந்தியங்களுக்குட்பட்ட நீர்ப்பாசனக் கருத்திட்டங்கள் மத்திய அரசின் பொறுப்பாகும்.

சட்டமும் ஒழுங்கும்

பிராந்தியத்தின் பொது ஒழுங்கு, அமைதி என்பன காவல்துறையின் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டதாகும். பிராந்திய பொலிஸ் ஆணையாளரின் தலைமையின் கீழ் பிராந்திய பொலீஸ் சேவையொன்று இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாணையாளர் ஆளுனரின் ஆலோசனைக்கு இணங்க பிரதான அமைச்சரால் நியமிக்கப்படுவார். இவரையும் அரசியல் அமைப்புப் பேரவையினால் நியமிக்கப்பட்ட இருவரையும் கொண்ட பிராந்திய பொலிஸ் ஆணைக்குழு ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். இவ் ஆணைக்குழுவே பிராந்திய பொலீஸ் சேவையிலுள்ள அலுவலகங்களின் ஆட்சேர்ப்பு, இடமாற்றம், பதவியுயர்வு மற்றும் ஒழுக்காற்று

கட்டுப்பாடு என்பனவற்றுக்கு பொறுப்பாக இருத்தல் வேண்டும். பின்வரும் தவறுகள் பிராந்திய பொலிஸ் சேவையினால் புலனாய்வு செய்யப்படலாகாது.

1. குடியரசுக்கெதிரான தவறுகள்
2. முப்படைகள் மீதான தவறுகள்
3. தேர்தல் தொடர்பான தவறுகள் (உள்ளூராட்சி தேர்தல் தவிர)
4. ஜனாதிபதிக்கெதிரான ஏதேனும் தவறுகள்
5. மத்திய அரசின் பிரதமர், அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் களுக்கெதிரான தவறுகள்
6. மத்திய அரசின் ஆணைக்குழுக்களின் உறுப்பினருக்கு எதிராக மற்றும் பணியாட்களுக்கு எதிரான தவறுகள்
7. தேசிய பாதுகாப்பு, அத்தியவாசிய சேவைகள் தொடர்பான தவறுகள்
8. நாணயம், முத்திரை தொடர்பான தவறுகள்
9. குடியரசின் மூலதனம், அதற்குட்பட்ட கம்பனி, கூட்டுத்தாபன மூலதனத்துக்கு எதிரான தவறுகள்
10. ஒதுக்கிய நிர்வாகம் உள்ள தவறுகள் மற்றும் சர்வதேச குற்றங்கள்

பிராந்திய பொலிஸ் சேவைக்கான ஆட்சேர்ப்பு பிராந்தியத்திற்குட்பட்டது. மேலும் பதவி வரிசைகள் அனைத்தும் ஒழுங்கு முறைமையாக அமைதல் வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிராந்திய பொலிஸ் ஆணையாளர், பிரதிப் பிராந்திய பொலிஸ் ஆணையாளர், சிரேஷ்ட பிராந்திய பொலிஸ் கண்காணிப்பாளர், பிரதம பரிசோதகர், பொலிஸ் பரிசோதகர், சாசனங்களும் கொஸ்தாப்புகளும் பதவி வரிசையாக அமைதல் வேண்டும்.

பிரதான அமைச்சரின் கட்டுப்பாட்டில் பிராந்திய பொலிஸ் ஆணையாளர் செயல்படுவதுடன் அவருக்குப் பொறுப்பாகவும் இருத்தல் வேண்டும். தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவொன்று தேசிய மட்டப் பாதுகாப்பையும் ஒழுங்கையும் கண்காணிப்பதுடன் பிராந்தியத்திலிருந்து வேறு பிராந்தியத்துக்கான இடமாற்றத்தையும் மேற்கொள்ளும்.

பிராந்தியத்தினுள் அவசரகால நிலை

குடியரசின் ஐக்கியத்துக்கும் இறைமைக்கும் அபாயமான ஆயுதக் கிளர்ச்சியினால் அல்லது பாரதூரமான உள்நாட்டுக் குழப்பங்களினால் பிராந்திய நிருவாகத்தின் ஏதேனும் நடவடிக்கையினால் ஒரு பிராந்தியத்தினால் பாதுகாப்பு, அமைதி அச்சுறுத்தப்படுகின்றது என ஜனாதிபதி அபிப்பிராயப்படுமிடத்து அவர் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அப்பிராந்தியத்தைக் கலைத்து தனது நேரடி அதிகாரத்துக்குள்

கொண்டு வரலாம். அதற்காக ஆயுதப் படையினரையோ அல்லது தேசிய பொலிஸ் சேவையினையோ குடியியல் அதிகாரத்துக்கு உதவுவதற்கென கட்டளை மூலம் அமர்த்தலாம். அத்தகைய நடவடிக்கையினால் பொது ஒழுங்கு, அமைதி மீண்டும் ஏற்பட்டுவிட்டது என ஜனாதிபதி திருப்திப்பட்டவுடன் அதனை நீக்கலாம். இத்தகைய பொது ஒழுங்கு அமைதியை நிலைநாட்ட பிரதான அமைச்சர் தேசிய பொலிஸ் சேவையின் உதவியையும் நாடலாம்.

பிராந்திய சபையைக் கலைக்கும் நிலை ஏற்படும் பட்சத்தில் ஜனாதிபதி தனியான குழுவையோ அல்லது அதிகார அமைப்பையோ அமைத்துப் பிராந்தியத்தின் பணிகளை ஒப்படைக்கலாம். அத்தகைய குற்றச்சாட்டு பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அதனை நீக்குவதும் பாராளுமன்றமாகவே அமையும். அவ்வகைக் குற்றச்சாட்டு ஜனாதிபதியால் பணிக்கப்படும் நியாயாதிக்க சபையொன்றினால் அறுபது நாட்களுக்கிடையில் விசாரிக்கப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்குதல் வேண்டும். இத்தகைய ஜனாதிபதியின் பிரகடனங்கள் தொடர்பாக எந்த நிதிமன்றத்தினாலும் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது.

நிதி

சட்டத்தினால் மட்டுமே வரியெதனையும் அறவிட முடியும். வரிகள், தேறிய வரும்படிகள், தீர்வைகள் என்பன குடியரசின் எல்லா நிதியங்களும் இலங்கைத் திரட்டு நிதியும் என அழைக்கப்படவேண்டிய திரட்டு நிதியமாக அமைதல் வேண்டும். பிராந்தியத்துக்கென பிராந்திய திரட்டு நிதியம் அமைக்கப்படும். இதில் அரசிறைகள் அப் பிராந்திய சபையினால் திரட்டப்பட்ட எல்லாக் கடன்களும் மீளச் செலுத்தும் பணங்களும் பிராந்திய நிதியத்திற்கு அமைவாதல் வேண்டும். நிதியச் சட்டத்துக்கேற்ப ஒதுக்கீடுகளைப் பிராந்திய நிதியம் மேற்கொள்ள முடியும். ஆனால் பாராளுமன்றம் எதிர்பாராத செலவீனத்துக்காக ஒரு நிதியத்தினை சட்ட மூலத்துக்கமைவாக உருவாக்கலாம். இதே அம்சம் பிராந்திய நிதி அமைச்சர் அவசர தேவைக்கென ஜனாதிபதியின் சம்மதத்துடன் முற்பணத்தைப் பெறலாம். அது மீளளிப்பதற்கானது மூன்று மாத காலப்பகுதிக்குள் குறைநிரப்பு மதிப்பீடொன்றை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

முதலமைச்சர்களின் கூட்டமைப்பு

பிராந்தியங்களிற்கிடையே எழும் ஏதேனும் முரண்பாடுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு பிரதான நோக்கமாகக்கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது.

இவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்ட அதிகாரப்பகிர்வுத்திட்டத்தில் சுதந்திரமும் இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட 'இலங்கை

மத்திய அரசின் அமைப்புக்களையும் பிராந்தியங்களின் அமைப்புக்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு நாடாக்கும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது' இதற்கு அமைவாக பிராந்திய சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை 'பிராந்திய நிரல்' தெளிவுபடுத்துகின்றது. மீதி அதிகாரங்கள் மத்திய அரசுக்கு உரியதாகும். அதனை 'ஒதுக்கிய நிரல்' எனவும் புதிய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு நிரல்களும் பின்னிணைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

அதிகாரப் பரவலாக்கலும் வட - கிழக்குப் பிராந்தியமும்

வட கிழக்கில் வாழும் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை அங்கீகரிப்பதற்காக 1957 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆட்சிக்கு வரும் அரசுகள் அதிகாரப் பகிர்வுத் திட்டங்களை முன்வைத்து வருகின்றன. எந்தத் திட்டமும் முழுமையாக வெற்றி பெறாது தோல்வியடைந்து போகின்றது. இந்திய - இலங்கை உடன்பாடு மட்டுமே ஓரளவுக்காவது நடைமுறைக்கு வந்த திட்டமாக உள்ளது. ஆனால் இங்கு கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய அம்சம் யாதெனின் வட-கிழக்கு மக்களின் அபிலாஷைகளை நிறைவு செய்வதற்காக ஏற்படுத்திய மாகாண சபை முறைமை வடக்கு - கிழக்கு தவிர்ந்த பிரதேசங்களில் வெற்றியளித்ததாகும். இதனால் தென்பகுதி மக்கள் மத்தியில் எழுச்சியடைந்திருந்த தீவிர உணர்வுகள் ஓரளவுக்குக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே மதிப்பிடப்படுகிறது. ஜே.வி.பி அமைப்பின் (ஜனதா விழுத்திப் பெரமுன) கீழ் தென் இலங்கை இளைஞர்கள், யுவதிகளது அணிவகுப்பு இத் தீர்வினால் தணிக்கப்பட்டது. மாகாண சபை முறையினூடாக தென்னிலங்கை மக்களே அதிக பயன்களை அடைந்தனர்.

தற்போது அரசாங்கம் முன்வைத்துள்ள அதிகாரப் பகிர்வுத் திட்டமும் வெற்றி தோல்விக்கு அப்பால் முழு இலங்கைக்குமானது. பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டபோது வட கிழக்கு குறித்தான அதிகாரப் பகிர்வைக் காரணமாகக் கொண்டே எதிர்க் கட்சி உட்பட பல கட்சிகள் இதனை நிராகரித்துள்ளன. தமிழர்களுக்கு அதிக அதிகாரத்தை வழங்கிவிட்டதென சிங்கள அரசியல் கட்சிகளும் எதுவித அதிகாரமில்லாத பிராந்திய சபையென தமிழ்க் கட்சிகளும் இச்சீர்திருத்தத்தை நிராகரித்து வருகின்றன.

சட்ட மூலத்தில் 243 ஆவது பிரிவு வடக்கு - கிழக்குப் பிராந்தியங்களுக்கான இடைக்கால சபை பற்றி குறிப்பிடுகிறது. இது பொது ஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் 2000 ஆண்டு ஆகஸ்டில் முன்வைத்த திருத்தத்தில் தெரிவித்திருந்தது. இது குடியரசுக்கான உப ஜனாதிபதி முறையொன்றும் முன்மொழியப்பட்டிருந்தது. இதன்படி இலங்கை குடியரசுக்கு இரண்டு உப ஜனாதிபதிகள் நியமித்தல் வேண்டும்.

ஜனாதிபதியின் இனப்பிரிவல்லாத வேறு இரு இனப்பிரிவுகளிலிருந்து அவ் உபஜனாதிபதிகள் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். இவர்கள் அரசியலமைப்பின் கீழ் அல்லது வேறு ஏதாவது எழுத்திலான சட்டங்களின் கீழ் உப ஜனாதிபதி பதவிக்குரிய தத்துவங்களையும், கடமைகளையும் ஆற்றுவதோடு தமது கருமங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் இருவரும் பாராளுமன்றத்திற்கு சமூகமளித்து வாக்களித் தோரின் பெரும்பான்மையுடனும், எந்த இனத்தின் உறுப்பினராக இருக்கின்றாரோ அதிலிருந்து பாராளுமன்றத்திற்கு சமூகமளித்து வாக்களித்தோரின் பெரும்பான்மையுடனும் தெரிவு செய்யப்படுவார். வாக்களிக்கத் தகுதியுடைய இனத்தவர் (சமுதாயத்தவர்) எவரும் உப ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். இவ்விருவரும் அரசியல் அமைப்பு பேரவையின் உறுப்பினராகவும், பேரவையின் தலைவர்களாகவும் (மாறி மாறி) தலைமை தாங்கும் பொறுப்புடையவர்களாகவும் விளங்குவார்கள். ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை சுழற்சி முறையில் பேரவையின் தலைவராக பதவி வகிப்பார்கள். இவர்களது கடமைக் கூறுகள், அதிகாரங்கள் தொடர்பாக மேலதிகமாக எதனையும் சட்ட மூலத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் ஜனாதிபதி பதவியின் அதிகாரத்தை வேறு இனப்பிரிவுகளுக்கும் பரவலாக்கம் செய்வதற்கான ஏற்பாட்டை வெளிக்காட்டியதாக உபஜனாதிபதி பதவிகள் காணப்பட்டன. அது எந்தளவுக்கு மட்டுப்படுத்தி பிரயோகிக்கப்பட்டதோ இல்லையோ ஆனால் உபஜனாதிபதி பதவி என்பது ஜனாதிபதிக்கு அடுத்துள்ள பதவியாகவே வேறு நாடுகள் ஆட்சிமுறையில் காணப்படுகின்றது. அதிகாரம் என்பதனைக் காட்டிலும் பதவிநிலை என்பதே முன்னிறுத்தப்படும் காரணியாகவும் இதர சமூகத்தினரை மதிப்பதென்பது வெளிப்படுத்த வேண்டிய அம்சமாகக் காணப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. ஆட்சியிலிருந்து அரசாங்கமும் இவ் உப ஜனாதிபதி பதவி ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் வேண்டுகோளின்படியே சட்ட மூலத்தில் சேர்த்துக் கொண்டதாக கூறியது.

அடுத்து மிக முக்கியமான விடயம் வடக்கு - கிழக்கு பிராந்தியங்களுக்கான இடைக்காலசபை ஒன்று சட்ட மூலத்தின்படி உருவாக்கப்படும். இதன் ஆயுட்காலம் ஐந்து வருடம். பின்னர் சபை கலைக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்சபை 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட வட - கிழக்கு மாகாணங்களின் நிருவாக மாவட்டங்களின் சார்பில் எத்தனை உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்ததோ அத்தகைய எண்ணிக்கையான உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும். ஜனாதிபதியே இடைக்கால சபைக்கான உறுப்பினர்களை நியமிப்பார். மாகாண சபைகளின் நிருவாக

மாவட்டங்களிலிருந்து எவ் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் உறுப்பினர் தெரிவு செய்தாரோ அவ்வாறே நியமனங்களை மேற்கொள்வார். ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் வட-கிழக்கில் பிரயோகிப்பதற்கான ஆரம்பமாகவே நியமனங்கள் விளங்கவுள்ளன. அது மட்டுமல்ல அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளும், சுயேட்சைக்குழுக்களும் வட-கிழக்கு பிராந்தியத்தின் ஒவ்வொரு நிருவாக மாவட்டத்தினதும் உறுப்பினர்களை பெயர் குறித்து நியமிக்கலாம். மேலும் ஜனாதிபதி நியமிக்கும் ஆட்களிலிருந்து வட-கிழக்கு பிராந்தியங்களின் இன விகிதாசாரத்தையும் நிருவாக மாவட்டத்தின் இன விகிதாசாரத்தையும் கவனத்தில் கொண்டு ஒவ்வொரு நிருவாக மாவட்டத்திற்குமான இடைக்காலசபை உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள். இடைக்கால சபையின் உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதிக்கு அறிவித்துவிட்டு பதவி விலகிக் கொள்ளலாம். இடைக்கால நிருவாக சபைக்கு தமது அமைப்பின் சார்பில் உறுப்பினர்களை நியமித்த அரசியல் கட்சிகள், சுயேட்சைக்குழுக்கள் தமது உறுப்பினரை பதவி விலக்க விரும்பினால் ஜனாதிபதிக்கு சிபார்சு செய்வதன் மூலம் பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். பின்னர் புதிய ஒருவரை சிபார்சு செய்யலாம். வட-கிழக்கின் இடைக்கால நிருவாக சபையின் அதிகார அமைப்பு ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாக உள்ளது என்பது இதன் மூலம் தெளிவாகின்றது. அதிகாரம் பகிரப்படவில்லை. மாறாக அதிகாரம் குவிந்திருக்கின்றது என்ற விடயத்தினை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஊடகமாக இச்சபையின் அமைப்பு விளங்குகிறது. கட்சிகளையும், சுயேட்சைக்குழுக்களையும் ஜனாதிபதி தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதற்கான நடவடிக்கையாகக்கூட இதனை நோக்க முடியும்.

முதலமைச்சரையும் இரு பிரதி அமைச்சர்களையும் வேறு ஆறு அமைச்சர்களையும் கொண்டதாக வட-கிழக்கு பிராந்திய அமைச்சரவை விளங்கும். ஆளுனர் இடைக்காலசபை உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவினைப் பெற்ற ஒருவரை முதலமைச்சராக நியமிப்பார். தனிநாடே வேண்டுமென 1970 களின் மத்தியிலேயே தமது அபிலாசைகளை வெளிப்படுத்திய தமிழ் மக்களின் வட-கிழக்குப் பிராந்திய சபையின் முதலமைச்சர் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படாத நிலை மட்டுமன்றி முதலமைச்சரை ஒரு வகையில் ஜனாதிபதியே நியமித்து விடுகின்ற பலவீனமான அதிகார அமைப்பாக விளங்குகின்றது. முதலமைச்சர் வட-கிழக்கில் வாழும் மூன்று இனத்தவரில் ஒருவராக இருந்தால் இரு பிரதி முதல் அமைச்சர்களும் ஏனைய இரு இனத்தவரிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். ஆளுனர் நியமிக்கும் இரு பிரதி முதல் அமைச்சரும் இடைக்கால நிருவாகசபை உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருத்தல் அவசியம். இருவரும் முதலமைச்சரின் அவைக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டாலும்

வாக்களிக்கும் உரிமை அற்றவர்கள். மீதி ஆறு அமைச்சர்களிலும் ஒருவராவது ஏனைய இனத்தை சார்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் பிரதி முதலமைச்சர் இடம்பெறாத கட்சியோ அல்லது சுயேட்சைக் குழுவையோ சேர்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும்.

முதலமைச்சர் உட்பட பிரதி முதலமைச்சர்களது பணிகள் பின்வருமாறு:

1. பிராந்திய திட்டமிடல், நிதி, சட்டம் மற்றும் பகிரங்க முதலீடு, உள்ளூராட்சிஎன்பனவற்றை முதலமைச்சர் மேற்கொள்வார்.
2. சுகாதாரம், சமூகசேவைகள், புனர்வாழ்வு, இஸ்லாமிய கலாசாரம் என்பன இரண்டாவது பெரும்பான்மை இனத்தை சேர்ந்த பிரதி முதலமைச்சரின் பணிகளாகும்.
3. தொல்லியல் மற்றும் நூதனசாலைகள், பௌத்த கலாசாரம், போக்கு வரத்து, பெருந்தெருக்கள், வீடமைப்பு மற்றும் நகர அபிவிருத்தி என்பன மூன்றாவது இனத்தைச் சார்ந்த பிரதி முதலமைச்சரின் பணிகளாகும்.

இடைக்கால சபை தீர்மானங்களை எடுக்கும்போது மொத்த உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையோரின் சம்மதத்துடனும், ஏனைய இனப்பிரிவுகளின் அனுமதியுடனும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

1. சபாநாயகர் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்தல் தொடர்பான முடிவு
2. சபையின் நிலையிற் கட்டளைகளை அங்கீகரிப்பது பற்றிய முடிவு
3. வழிபாட்டில், அனுட்டானத்தில், செயன்முறையில், மற்றும் போதனையில் ஏதாவது மதத்தின் வெளிப்படுத்துகை
4. பிராந்தியங்களில் வாழ்வோரின் பாதுகாப்பு
5. பிராந்தியங்களின் பொருளாதார வாய்ப்புக்களை பயன்படுத்துதல் தொடர்பான முடிவு

இவை தொடர்பான பிரேரணையை சபையின் மொத்த எண்ணிக்கையில் முப்பது வீதத்திற்குக் குறையாதோர் கையொப்பமிட்டு சபாநாயகரிடம் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

சட்டவாக்கம் தொடர்பான அதிகாரம் ஆளுனரிடமே குவிந்துள்ளது. ஆளுனர் இடைக்காலசபை நிறைவேற்றும் மசோதாக்களை சட்டமாக்கலாம். அல்லது மறுபரிசீலனைக்கு சபையிடம் திரும்ப அனுப்பலாம். இவ்வாறு திரும்ப அழைக்கப்படும் மசோதாவுக்கு ஆளுனர் ஆலோசனை வழங்கலாம். அதனை ஏற்றுத் திருத்தலாம். அல்லது மீண்டும் ஒரு தடவை ஆளுனருக்கு அனுப்பலாம். அவ்வாறான சட்டங்களை அரசியலமைப்புக்கு முரணானதாக இருப்பின் உயர்நீதிமன்றம் ஒப்புதல் அளித்தால் ஆளுனர் சம்மதத்தினை வழங்குதல் வேண்டும்.

அல்லது மசோதாவை நிறுத்தி வைத்தல் ஆளுனரின் கடமையாகும். இவை மேலும் மத்திய அரசின் அதிகாரத்தினை வலியுறுத்துவதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

வடக்கு கிழக்கு பிராந்தியத்துக்கென பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு ஒன்று நிறுவப்படும். இது தேசிய பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவின் விதந்துரைக்கேற்ப பதவியுயர்வு, நியமனங்களை ஆக்குகின்ற பணிகளை ஆற்றும். இது நியமனங்களை மேற்கொள்ளும்போது பிராந்தியங்களினதும் மாவட்டங்களதும் இனவிகிதாசாரத்தை கருத்தில் கொண்டு செயல்படுதல் வேண்டும்.

இப்பிராந்தியத்திற்கு பொலிஸ் சேவையும் பொலிஸ் ஆணைக்குழுவும் இருத்தல் வேண்டும். தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு இடைக்கால சபையின் காலத்தின்போது ஆட்சேர்ப்பில் ஈடுபடும்.

இப்பிராந்தியத்தின் நிருவாகம் சட்டவிரோத ஆயுதங்களை வைத்திருக்கும் குழுக்களின் ஆயுதங்களைப் பறிப்பதற்கு மத்திய அரசுக்கு உதவுதல் வேண்டும். இத்தகைய நடவடிக்கைகள் மத்திய அரசு பிராந்தியத்தை மேற்பார்வை செய்வதற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஒரு பிரிவாகவே பிராந்திய நிருவாகத்தினைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. அதிகாரம் மேலும் மத்திய அரசின் பிடியில் குவிந்திருப்பதை ஒரு போதும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்று கூறமுடியாது. அது மட்டுமன்றி வடக்கு கிழக்கு மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தினை வெறும் ஆயுதக்குழுக்களாக கருதும் ஆபத்து மிக்க நிலையும் இத்தீர்வுத்திட்டத்தில் காணப்படுகின்றது.

நிதி தொடர்பான அதிகாரம் அதிகாரப் பரவலாக்கல் நிகழ்வுகளில் மிகப் பிரசித்தமான வரைவாக நோக்கப்படுவதுண்டு. அதன்படி வடக்கு கிழக்கு பிராந்தியத்திற்கு மத்திய அரசாங்கத்தினால் ஆண்டு தோறும் ஒதுக்கப்படும் நிதியினை நிதி ஆணைக்குழுவினால் வழங்கப்படும் வழிகாட்டலுக்கு இணங்க செலவு செய்தல் வேண்டும் எனவும் இவ்வழிகாட்டல் செயல்பாடுகளுக்குள் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களின் பணிகளும் அடக்கப்படுதல் வேண்டும் என ஒரு குழப்பகரமான நிருவாகச்சிக்கலை தோற்றுவித்துள்ளது. இலங்கையின் அதிகாரப் பரவலாக்கல் அமைப்பின் காலத்தால் முந்தியது உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களாகும். ஆனால் அதிகாரத்தன்மையிலும் நிதியிலும் மிகப் பலவீனமான அமைப்பாக விளங்குகின்றது. இத்தகைய அமைப்பின் நிதி நடைமுறையும் பிராந்தியசபைகளின் நிதி அமுலாக்கமும் ஒரே அமைப்பு சார்ந்ததாக உருவாக்கும்போது பாரிய நெருக்கடிகளை பிராந்திய சபையின் அதிகார அலகில் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. மேலும் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்குள் அடங்கும் பிரதேசத்தில் அபிவிருத்திக்காக

நிதிகளினை ஒதுக்குகின்றபோது அப்பிரதேசத்தில் வாழும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு பாரபட்சமாக அந்நிதிகள் பிரயோகிக்கப்படவில்லை என்பதையும் இடைக்கால பிராந்திய நிருவாகம் உறுதிப்படுத்தல் வேண்டும்.

இடைக்கால சபையும், அமைச்சர் சபையும் 1983 ஜனவரி 1ஆம் திகதிக்கு பின்னர் வடகிழக்குப் பிராந்தியங்களில் இடம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு புனர்வாழ்வு அளிப்பதற்கும் அவர்களை மீளக்குடியமர்த்துவதற்குமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். இழப்பீடுகள் மீள வழங்குதல் வேண்டும்; அல்லது இழப்பீட்டுக்குரிய நட்டஈட்டினை பெற்றுக்கொள்வதற்கான வழிவகைகளை செய்தல் வேண்டும்.

மிக நீண்ட காலமாக முரண்பாடுகளை அதிகம் தோற்றுவிக்கும் அரசகாணிகள் தொடர்பான முடிவுகள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கென ஒதுக்கப்பட்ட காணிகள் அனைத்தும் மத்திய அரசுக்கே உரித்தானதாக இருக்கும். பிராந்திய நிருவாகத்துக்குத் தேவையான காணிகளை மத்திய அரசாங்கத்துடன் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என இத்தீர்வுத்திட்டம் கூறுகின்றது. இது மத்திய அரசின் அதிகாரத்தின் பலத்தைக் காட்டுகின்றதே அன்றி அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பான எத்தகைய வரைபையும் காட்ட முடியாதுள்ளது. தேசிய காணிப் பயன்பாட்டுப் பேரவை பாராளுமன்ற சட்டமூலத்தின்படி உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். அப்பேரவை மத்திய அரசினதும் பிராந்தியத்தினதும் சம பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டதாகவும் அமைதல் வேண்டும். அதேவேளை எல்லாப் பெரும் பான்மையினரின் ஒப்புரவான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டதாகவும் அமைதல் அவசியமெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தேசியக் காணிப் பேரவை பின்வரும் கடமைகளைக் கொண்டது.

அ. காட்டுநிலத்தின் அளவு, இயற்கை மூலவளங்களின் பயன்படுத்தன்மை, சூழலின் தரம், வேறு பொருத்தமான விடயங்கள் தொடர்பாக சர்வதேச ஒழுங்குவிதிகளை கணக்கில் எடுத்து தேசியக் காணிப் பயன்பாட்டுக் கொள்கையை வகுத்தல்.

ஆ. ஒவ்வொரு பிராந்தியத்தின் காட்டு நிலத்தின் அளவு, காட்டு விலங்கினத்தைப் பாதுகாத்தல், சூழலைப் பாதுகாத்தல், ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளைப் பாதுகாத்தல் என்பன தொடர்பான சிபார்க்களை மத்திய, பிராந்திய அரசுகளுக்கு செய்தல்.

இ. காணிப் பயன்பாட்டினை கண்காணித்தல், மீளாய்வின் கீழ் வைத்திருத்தல், வகுத்தமைக்கப்பட்ட கொள்கைகளுக்கும் விதப்புரைகளுக்கும் இணங்கியொழுகுதல்.

இவ்வாறு தேசியப் பேரவை வகுத்த கொள்கைகளுக்கும், சிபார்க்களுக்கும் இணங்கி செயல்பட பிராந்திய நிருவாகங்கள் மறுத்தால்

பேரவை ஆளுனருக்கும், பிராந்திய நிருவாகத்திற்கும் மீள எழுத்து மூலம் வலியுறுத்தாலும் அவ்வாறான சந்தர்ப்பத்திலும் பிராந்திய நிருவாகம் செயல்பட மறுத்தால் சம்பந்தப்பட்ட காணிகளை மத்திய அரசு நேரடியாக தலையிட்டு பொறுப்பேற்க வேண்டுமென பேரவை சிபார்சு செய்யலாம். மத்திய அரசாங்கமும் இச்சிபார்சை ஏற்று செயல்படுத்தல் வேண்டும். தேசிய காணிப் பேரவையின் முடிவு இறுதியானதாகும். இம் முடிவினை நிராகரித்து நாட்டின் நீதியை நிருவகிக்கும் எந்த நிறுவனத்திலும் கேள்வி எழுப்பமுடியாது.

காணி தொடர்பான அதிகாரப் பரவலாக்கல் இத்தீர்வுத் திட்டத்தில் எதனையும் காணமுடியாது என்பதுடன் மத்திய அரசின் அதிகாரம் குவிக்கப்பட்டிருந்ததுடன் காணி விடயத்தினை மத்திய அரசு வடக்கு கிழக்கு பிராந்திய சபையிடம் ஒப்படைக்க விரும்பவில்லை என்பதனையே இது காட்டுகின்றது. இது காலங்காலமாக வட-கிழக்குக்கும் தென்னிலங்கை அரசியல் தலைமைகளுக்கும் இடையில் காணப்படும் இழுபறியினை தொடரும் ஓரம்சமாகவே மதிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

இவற்றைவிட வடக்கு - கிழக்கு இணைப்புக்கான மக்கள் தீர்ப்பு தொடர்பாகவும் இத்தீர்வுத்திட்டம் அதிக சிரத்தையைக் காட்டிக் கொண்டது. திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை வாக்காளரிடம் ஒரு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடாத்தப்படும். இது ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்தாமலும் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிந்தாமலும் நடைபெறுதல் வேண்டும். இத்தகைய கால வரையறைக்குள் வாக்கெடுப்பு நடைபெறாது தவறுமாயின் வடக்கு, கிழக்கு தனித்தனிப் பிராந்தியமாகக் கருதப்படும். அக்காலத்தில் இடைக்காலசபை செயல்படுமாக இருந்தால் வடக்கு இடைக்காலசபை, கிழக்கு இடைக்காலசபை என இரு சபைகள் இயங்கும். எப்படியாவது வடக்கையும் கிழக்கையும் பிரித்து தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசத்தினை கூறுபோடுவதே மேற்குறிப்பிட்ட சரத்தின் பிரதான நோக்கமாகும். இத்தகைய அரசியல் உள்நோக்கங்களுக்கும் அதிகாரப்பரவலாக்கலுக்கும் தொடர்புகளை மிகைப்படுத்திய நடைமுறையே இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை தீர்க்கமுடியாத இழுபறிக்கு வழிவகுத்த பிரதான காரணியாகும். நிருவாக ரீதியாகவோ, அரசியல் ரீதியாகவோ அல்லாமல் தேசிய அரசியலையும் அதன் நலன்களையும் மிகைப்படுத்தும் சரத்துக்களை கோர்வைகளாகக் கொண்ட தீர்வுத்திட்டங்களை அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டங்கள் எனக் கூறிவிட முடியாது. பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் முதல் பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசின் தீர்வுத்திட்டம் வரை வடக்கையும் கிழக்கையும் பிரிப்பதற்கான திட்டமிட்ட வரைபுகளே முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. காரணம் தமிழ் மக்களின் தொடர்ச்சியான வாழ்விடம் தனிநாட்டுக்கான கோரிக்கையின் முதல்படி என்பதை சிதைப்பதற்கான முயற்சியாகவே மதிப்பீடு செய்ய வேண்டியுள்ளது.

இவற்றைவிட இத்தீர்வுத்திட்டம் கலாசாரத்தினை வடக்கு, கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் வாழும் மூன்று பிரதான பெரும்பான்மை இனங்களிலும் பேணுவதற்கு தனித்தனியே கலாசார குழுக்கள் இருத்தல் வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றது. இக்கலாசாரக் குழுக்களில் இடைக்காலசபை உறுப்பினர்கள் தமது இனக்குழுக்களைப் பிரதிபலிப்பவர்களாக விளங்குவார்கள். இவ்வாறு வடக்கு-கிழக்கு பிராந்தியங்களிலுள்ள மூன்று பெரும்பான்மை இனங்களிலிருந்தும் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சமத்துவ ஆணைக் குழு அமைக்கப்படும். இது தொழில், பகிரங்க சேவைகள் போன்ற வற்றில் சமவாய்ப்பினை மேம்படுத்தும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்டதாகும். இது நேரடியாக ஜனாதிபதியின் கீழ் இயங்குவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

திருத்த நகலில் முக்கிய அம்சங்கள்

1997 ஆம் ஆண்டு பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசு முன்வைத்த தீர்வு யோசனைகளிலிருந்து பல அம்சங்கள் திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவை வருமாறு

- உத்தியோக மொழியாக சிங்களமும் தமிழும் இருக்கும். தேசிய மொழியாக சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் இருக்கும். சிங்களமும் தமிழும் நிருவாக மொழியாகவும் தமிழர் வாழும் பிராந்தியங்களில் அரசு பதிவேடுகள் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் இருக்கும். ஏனைய பிரதேசத்தில் அவை சிங்களத்தில் பேணப்படும்.
- புதிய அரசமைப்பு அமுலானதும் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு ஆகியன ஒரே பிராந்தியமாக ஒன்பது வருடங்கள் இணைந்திருக்கும். பத்து வருடத்திற்கு இடையில் வடக்கு-கிழக்கு இணைந்திருக்க வேண்டுமா என்பது குறித்து, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை ஆகிய மாவட்டங்களில் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும். இது தொடர்பாக பல முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் இணைப்பு நிரந்தரமானது. வாக்கெடுப்பு ஒன்று அவசியமற்றது என கூறுகின்றன. ஆனால் ஐக்கிய தேசிய கட்சியோ ஐந்து வருடத்துக்குள் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டுமெனவும் அரசுடன் அவ்வாறே தாம் உடன்பாடு கண்டதாகவும் கூறுகின்றது. இணைப்பு நிராகரிக்கப்பட்டால் தனித்தனி பிராந்திய சபைகளாக வட-கிழக்கு இயங்கும்.
- வட-கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் இடைக்கால சபையின் ஆயுட்காலம் பத்து வருடங்கள் எனவும் கூறும் திருத்த நகல் ஐ.தே.க உடன் பேசும் போது ஐந்து வருடத்துக்குள் அச்சபை கலைக்கப்படுமெனவும் உடன்பாடு காணப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது.

இடைக்கால சபைக்கான உறுப்பினர்களை ஜனாதிபதியே நியமிப்பார் எனவும், இனநெருக்கடியில் சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் கட்சிகள் சுயவிருப்பத்தின் பேரில் இச்சபையில் உறுப்புரிமை பெறலாம். விடுதலைப் புலிகளுக்கு இச்சபையில் உறுப்புரிமை வழங்கமுடியாது என ஜனாதிபதி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இச்சபை முதலமைச்சர், இரண்டு பிரதி முதலமைச்சர், ஆறு அமைச்சர்களையும் கொண்டதாக இருக்கும். ஆளுனரே முதலமைச்சரை நியமனம் செய்வார். இரண்டு பிரதி முதலமைச்சரும் ஆளுனரால் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். ஆனால் பிரதி முதலமைச்சர்களும் முதலமைச்சர் சாராத இனத்தவராக இருத்தல் வேண்டும். ஆறு அமைச்சர்களிலும் ஒருவர் அப்பிராந்தியத்தின் இரண்டாவது இனக்குழுவைச் சார்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும்.

■ வனக்காணி தொடர்பான அதிகாரம் தொடர்ந்தும் மத்திய அரசின்கீழ் இருக்கும்.

பிராந்திய சபை அமைப்பு தொடர்பான பிரேரணைகள் நடைமுறைக்கு அல்லது அமுலுக்கு வருவதற்கு பல தடைகள் காணப்பட்டன.

1. 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நாடாளுமன்றத்தின் இசைவைப் பெறுதல் இவ்விடயம் எந்தளவுக்கு சாத்தியப்படும் என்பது நடைமுறையில் காணமுடிகிறது. தற்போதைய விகிதாசார தேர்தல் முறைமையின் கீழ் 2/3 பெரும்பான்மையை தனித்து எந்தக் கட்சியும் பெற முடியாது. மீண்டும் 225 பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கான விகிதாசார தேர்தலே நிகழவுள்ளது.
2. மக்கள் தீர்ப்பொன்றில் பொதுமக்களின் அங்கீகாரத்தை பெறுதல் தென் இலங்கையில் வளர்ந்து வரும் வடகிழக்கு மீதான எதிர்ப்பு அலை அத்தகைய முயற்சியொன்றைத் தோற்கடிக்கும்.
3. வடகிழக்கில் ஏற்பட்டு வரும் போர்நிலைமையும் அது தொடர்பான அமைப்பும் பிராந்திய சபை விவகாரத்தில் சேர்க்கப்படாத தன்மை மாகாணசபை முறைமை வடகிழக்கில் நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதை நினைவுபடுத்துகின்றது.

இத்தகைய பலவீனங்களைக் கொண்ட பிராந்தியசபை உருவாக்கம் பெறுவதற்கு பிரதான காரணமாக சர்வதேச சமூகத்தினர் மற்றும் இலங்கை சிறுபான்மையினர் மத்தியிலும், இன நல்லிணக்க விரும்பிகள் மத்தியிலும் அரசு தனது செல்வாக்கை உயர்த்துவதற்கு மேற்கொண்ட நடவடிக்கை என்றே தென்னிலங்கை அரசியல் விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். இது அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்ற எண்ணக்கருவை

எப்படி பூரணப்படுத்தும் என்பது கேள்விக்குரியதாகும். அதிகாரப் பரவலாக்கத்துக்கான அமைப்பு முறைமையும், அரசியல் சார்ந்த அதிகாரப் பரவலாக்கலுமே (பெயரளவில்) இத்தகைய தீர்வுத் திட்டங்களில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகள் என்ற நோக்கில் அதிகாரப் பரவலாக்கல் பூரணமான அல்லது நிறைவான பரவலாக்கல் தன்மையை ஏற்படுத்த முடியாத நிலையையே காட்டி நிற்கின்றது.

பின்னிணைப்பு

நிரல் I

(ஒதுக்கிய நிரல்)

மத்திய அரசினால் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களும் பணிகளும் இந்நிரலில் அடங்கியுள்ளன.

1. பாதுகாப்பு, தேசிய பந்தோபஸ்து, தேசியப் பொலிசுப்படை மற்றும் பாதுகாப்புப் படைகள்
2. குடிவரவு, குடியகல்வு மற்றும் பிரசாவுரிமை
3. வெளிநாட்டலுவல்கள்
4. தேசிய குடிசன மதிப்பீடும் புள்ளிவிபரங்களும்
5. தேசியத் திட்டமிடல்
6. நாணயமும் வெளிநாட்டுச் செலாவணி, சர்வதேசப் பொருளாதார உறவுகள், பணக்கொள்கை
7. இலங்கை அரசாங்கத்தின் பகிரங்கக் கடன்
8. இலங்கை அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டுக் கடன்
9. வங்கித்தொழில் மற்றும் வேறு நிதிசார் நிறுவனங்களை ஒழுங்கு படுத்துதல்
10. காப்புறுதி
11. பங்குத் தொகுதிப் பரிவர்த்தனையும் எதிர்காலச் சந்தைகளும்
12. இலங்கை அரசாங்கத்தின் கணக்காய்வு
13. தனியாட்களினதும், கம்பெனிகளினதும், கூட்டுத்தாபனங்களினதும் வருமானம், மூலதனம், செல்வம் என்பன மீதான வரிகள்

14. இறக்குமதி, ஏற்றுமதித் தீர்வைகளுட்பட சுங்கத் தீர்வைகளும் (பிராந்தியங்களுக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கப்படக் கூடியவாறான அத்தகைய உற்பத்தித்தீர்வைகள் நீங்கலாக) உற்பத்தித் தீர்வைகளும்
15. மொத்த விற்பனை வரவு வரிகளும் முத்திரைத் தீர்வைகளும், பண்டங்களும் சேவைகளும் மீதான வரியும்
16. பிராந்திய நிரலில் குறிப்பிடப்படாத வேறெவையேனும் வரிகள், தீர்வைகள் அல்லது அறவீடுகள்
17. இலங்கை அரசாங்கத்தினால் அல்லது திரட்டு நிதியத்திலிருந்து செலுத்தப்படுகின்ற ஓய்வூதியங்கள்
18. அணுசக்தி
19. தேசிய மின்னிற்பத்தியைப் பேணுதலும் முகாமை செய்தலும்
20. கனிப்பொருட்களும், சுரங்கங்களும் (எண்ணெய்ப்படுமிடங்களை யும் கனிப்பொருள் மூலவளங்களையும், பெற்றோலியம் மற்றும் பெற்றோலிய உற்பத்திப் பொருட்களையும் ஒழுங்குபடுத்தலும் அபிவிருத்தி செய்தலும்)
21. தேசிய ஆறுகள்
22. சர்வதேசப் போக்குவரத்துடனான விமானத்துறைகள், துறை முகங்கள், கப்பற்றுறைகள்
23. பிராந்தியங்களுக்கிடையேயான போக்குவரத்தும், புகையிரதச் சேவைகளும்
24. குடியியல் வான் போக்குவரத்து
25. மாவட்டத் தலைநகரங்களை இணைக்கின்ற பிராந்தியங்களுக் கிடையேயான பெருவழிகள்
26. கப்பற்றொழிலும் கடற்செலவும், வரலாற்றுமுறையான நீர்ப்பரப்பு களும் ஆள்புல நீர்ப்பரப்புகளும் உட்பட கடலோர வலயங்கள் (பொருளாதார வலயமும் கண்டமேடும் நீங்கலாக)
27. தேர்தல்கள் (உள்ளூரதிகார சபைகளுக்கான தேர்தல்கள் நீங்கலாக இத்தேர்தல்கள் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் உள்ளூரதிகார சபைத் தேர்தல்கள் ஆணைக்குழுக்களினால் நிருவகிக்கப்படும்.)
28. அஞ்சல் மற்றும் தொலைத் தொடர்புகள்
29. தேசிய பகிரங்க சேவை, தேசிய பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு

30. தேசிய சுகாதார நிருவாகம் (ஏலவேயுள்ள விசேட நோக்கு) மருத்துவமனைகளும் தேசிய பல்கலைக்கழகங்களுக்கு இணைக்கப்பட்ட போதனா வைத்தியசாலைகளும் உட்பட, சுகாதாரம் தொடர்பான பயிற்சி, கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி ஒருங்கிணைப்பு, தேசிய சுகாதார நியமனங்களை அபிவிருத்தி செய்தல், எல்லா விசேட நிகழ்ச்சித் திட்டங்களையும் நிருவகித்தல்.
31. ஓடைதங்கள், நஞ்சுகள் மற்றும் போதைப் பொருட்கள்
32. நீதி நிருவாகம்
33. தேசிய பல்கலைக்கழகங்கள்
34. உயர் தொழில்கள், தான் புரி தொழில்கள் மற்றும் பயிற்சி தொடர்பான தேசிய நியமனங்கள்
35. கமத்தொழிந்துறையில் ஆராய்ச்சி, அபிவிருத்தி மற்றும் பயிற்சி என்பன தொடர்பான தேசிய நியமனங்கள்
36. பிராந்தியங்களுக்கிடையேயான நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள்
37. ஆள்புல நீர்ப்பரப்புகளுக்கப்பால் மீன் பிடித்தலும் பாரம்பரிய இடத்திற்கு இடம் மாறி மீன்பிடித்தல் தொடர்பான உரிமைகளும்
38. கல்வித்துறையில் மத்தியக் கொள்கை மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களை முகாமை செய்தல், தேசிய கல்வி நிறுவகம், தேசியப் பாடசாலைகளை முகாமை செய்தலும் மேற்பார்வை செய்தலும், தேசிய பகிரங்க உறுதிப்படுத்துகைப் பரீட்சைகளை நடாத்துதல், கல்விப்பயிற்சி, அத்தகைய பரீட்சைகளுக்கு ஆகக்குறைந்த நியமனங்களை விதித்தல், பாடவிதானம் மற்றும் ஆசிரியர் தகைமைகள்
39. மகவேற்பு
40. தேசிய அறிவியல், கைத்தொழில் ஆராய்ச்சியும் பயிற்சியும்
41. தர நியமனங்களை அதிகரிப்பதற்கான செயற்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்துதல்
42. வெளிநாட்டு வியாபாரம், பிராந்தியங்களுக்கு இடையேயான வியாபாரமும், வர்த்தகமும்
43. ஆக்கவுரிமைகள், புத்தாக்கங்கள், வடிவமைப்புக்கள், பதிப்பு உரிமை, வியாபாரக் குறிகள் மற்றும் வணிகக் குறிகள்
44. தனியாக்கங்களும் இணைப்புக்களும்
45. பிராந்தியங்களுக்கிடையே உணவு விநியோகித்தல்

46. மத்திய அரசாங்க ஒலிபரப்பு மற்றும் தொலைக்காட்சி நிறுவனங்கள் உட்பட தேசிய வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனம்
47. தேசிய சுவடிக் கூடமும் அரும்பொருட்காட்சிச்சாலையும், புராதன மற்றும் வரலாற்று முறையான நினைவுச் சின்னங்கள், தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையெனச் சட்டத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தொல்பொருளியல் அமைவிடங்களும் பதிவேடுகளும்
48. தேசியச் சூழலும் உல்லாசப் பிரயாணம் பற்றிய தேசியக் கொள்கையும்
49. விசேடித்த தேசிய வீடமைப்புத் திட்டங்கள்
50. விசேடித்த தேசிய வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களை ஒருங்கிணைத்தல்
51. இளைஞர் மற்றும் மகளிர் விவகாரங்கள்
52. பௌத்த மதம்
53. தேசிய விளையாட்டு நிருவாகத்தையும் உள்ளகக் கட்டமைப்பையும் அபிவிருத்தி செய்தல்
54. தேசிய (இயற்கையான மற்றும் சூழல் சார்ந்த) அனர்த்தங்களும் கொள்ளை நோய்களும் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில் இடையீடு செய்தல்
55. தொழில் ஒழுங்குபடுத்துகையும் நியமங்களும்
56. ஒதுக்கிய நிரலில் வரிசைப்படுத்திக் காட்டப்பட்ட கருமங்களும் எதனதும் நோக்கத்துக்கான ஆய்வுகள்
57. நிரலிலுள்ள கருமங்களும் எவை தொடர்பிலும் சட்டங்களுக்கு எதிரான தவறுகள்
58. நிரலிலுள்ள கருமங்களும் எவை தொடர்பிலுமான கட்டணங்கள், ஆனால் ஏதேனும் நீதிமன்றத்தினால் எடுக்கப்பட்ட கட்டணங்களை உள்ளடக்காது
59. பொதுப்பயன்பாட்டு உள்ளகக் கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி
60. தேசிய நூல் நிலையங்களும் தேசிய நூல் நிலையச் சேவைகள் சபையும்
61. கல்வி வெளியீடுகள்
62. கைத்தொழில் அபிவிருத்தி
63. தேசிய லொத்தர்கள்

நிரல் II

(பிராந்திய நிரல்)

பிராந்திய சபைகளுக்குரித்தாக்கப்படும் விடயங்களும் பணிகளும் இந்நிரலில் அடங்கியுள்ளன

1. சுகாதாரமும் சுகதேச வைத்தியமும்
2. தேசியப் பாடசாலைகளும், தேசியப் பல்கலைக்கழகங்களும் நீங்கலாக, உயர்கல்வி, கல்வி மற்றும் கல்விச் சேவைகளும், பரீட்சைக்கான ஆகக்குறைந்த நியமங்களை விதித்தலும் பாடவிதானம் மற்றும் ஆசிரியர் தகைமைகளும் ஆசிரியர் பயிற்சியும்
3. கமத்தொழிலும், கமநலச்சேவைகளும்
4. நீர்ப்பாசனம்
5. விலங்கு வேளாண்மை
6. பாரம்பரிய இடத்துக்கிடம் மாறி மீன்பிடித்தல் தொடர்பான உரிமைகள் நீங்கலாக கடற்றொழில் மற்றும் நீர்வாழ் வள மூல வளங்கள்
7. ஒரு பிராந்தியத்தினுள் காடு வளர்த்தலும் சூழற்பாதுகாப்பும்
8. கைத்தொழில்களும் பிராந்தியக் கைத்தொழில் அபிவிருத்தியும்
9. சக்தி

10. போக்குவரத்து
11. சிறு கப்பற்றுறைகளும், துறைமுகங்களும்
12. வீதிகளும் நீர்வழிகளும்
13. வீடமைப்பும் நிர்மாணமும்
14. நகரத் திட்டமிடலும் பொதுப்பயன்பாடுகளும்
15. கிராமிய அபிவிருத்தி
16. உள்ளூராட்சி
17. கூட்டுறவுகள்
18. உணவு வழங்கலும் விநியோகத்தலும்
19. உல்லாசப் பிரயாணத்தை மேம்படுத்தல்
20. (தேசிய முகாமைத்துவம் வாய்ந்தவையெனச் சட்டத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அமைவிடங்கள் நீங்கலாக) பிராந்திய நூல் நிலையங்களும் அரும்பொருட்காட்சிச் சாலைகளும், தொல் பொருளியல் அமைவிடங்கள், புராதன மற்றும் வரலாற்று முறையான நினைவுச் சின்னங்களும் பதிவேடுகளும். பகிரங்க அரங்காட்டுகைகள் உட்பட, பண்பாட்டுச் செயற்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்துதலும்
21. தொலைக்காட்சி உட்பட ஒலிபரப்பும் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனமும்
22. நிவாரணமும், புனர்வாழ்வளித்தலும் மீள நிருமாணித்தலும்
23. சமூகப் பாதுகாப்பு
24. அரசு காணியும் அதன் பாராதினமும் அல்லது கையாளுகையும் (ஒதுக்கிய ஒரு விடயம் தொடர்பில் மத்திய அரசின் நோக்கங்களுக்காகத் தேவைப்பட்ட ஒரு பிராந்தியத்தினுள் உள்ள அரசு காணி, இயைபான பிராந்தியச் சபையின் கலந்தாலோசனையுடனும் சட்டத்தினால் தாபிக்கப்படக்கூடியவாறான அத்தகைய நடவடிக்கை முறைகளுக்கு இணங்கவும் மத்திய அரசினால் பயன்படுத்தப்படலாம்)
25. பிராந்திய பொலிகுப் படையும் சட்டமும் ஒழுங்கமைதியும்
26. சிறுவர் நலனோம்பு மற்றும் சீர்திருத்த நிறுவனங்களை நிருவகித்தல்
27. பிராந்தியப் பகிரங்க சேவை
28. விளையாட்டுக்கள்
29. பிராந்தியத்தினுள் கூட்டிணைக்கப்படாத கழகங்களையும் சங்கங்களையும் ஒழுங்குபடுத்தல்

30. ஒரு பிராந்தியத்தின் பகிரங்கக் கடன்
31. உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேசக் கடன் பெறுகை (சர்வதேசக் கடன் பெறுகைகள் மத்திய அரசினால் குறித்துரைக்கப்பட்ட அத்தகைய உரைகளுக்கும் வரையறைகளுக்கும் அமைந்தனவாகவிருத்தல் வேண்டுமென்பதுடன் மத்திய அரசின் ஒருமைப்பாடும் அவற்றுக் குத் தேவைப்படும்)
32. பிராந்தியத்திற்கு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு, சர்வதேச மானியக் கொடைகள் மற்றும் அபிவிருத்திசார் உதவி என்பவற்றை ஒழுங்கு படுத்தலும் மேம்படுத்தலும்
33. பிராந்திய நிதி மற்றும் கடன் நிறுவனங்கள்
34. குறித்துரைக்கப்பட வேண்டிய உற்பத்தித் தீர்வைகள்
35. பணயம் வைத்தலின் மீதான வரிகள், பரிசிற்போட்டிகளின் மீதான வரிகள் மற்றும் குறித்துரைக்கப்படவேண்டிய அத்தகைய வேறு லொத்தர்கள்
36. மோட்டார் வாகன உரிமக் கட்டணங்கள்
37. அசைவற்ற ஆதனங்கள் மற்றும் மோட்டார் வாகனங்கள் என்பவற்றைக் கைமாற்றுவதன் மீதான முத்திரைத் தீர்வைகள்
38. நீதிமன்றங்களினால் விதிக்கப்பட்ட குற்றப் பணங்கள்
39. நீதிமன்றங்களினால் காண்பிக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் மீதான முத்திரைக் கட்டணங்கள் உட்பட நீதிமன்றக் கட்டணங்கள்
40. அரசிறைகளை மதிப்பீடு செய்தலும் சேகரித்தலும் உட்பட காணி அரசிறையும், அரசிறை நோக்கங்களுக்காகக் காணிப் பதிவேடுகளைப் பேணுதலும்
41. கனிப்பொருள் உரிமைகள் மீதான வரிகள்
42. நிரலில் குறித்துரைக்கப்பட்ட கருமங்களுள் எது தொடர்பிலும் சட்டங்களுக்கெதிரான தவறுகள்
43. பிராந்திய நிரலில் உள்ள கருமங்கள் தொடர்பிலான குற்றப் பணங்கள்
44. பிராந்திய மட்டத்தில் திட்டமிடுதலும் திட்டம் செயற்படுத்தலும்
45. பிராந்தியத்திற்குட்பட்ட அளவுக்குச் சட்டமும் ஒழுங்கமைதியும்
46. ஒரு பிராந்தியத்தினுள் நீதி நிருவாகம்

முடிவுரை

இலங்கை அரசியலில் அதிகாரப்பரவலாக்கல் தொடர்பான அனுபவத்தினை மாதிரியாவோ சாத்தியப்பாடுடைய திட்டமாகவோ கருதுவது கடினம்.

பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை

டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம்

இலங்கை - இந்திய உடன்பாடு

ஜனநாயக மக்கள் முன்னணியின் தீர்வுத்திட்டம் (1988)

1992 இல் மங்கள சமரவீராவின் பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவின் இடைக்கால அறிக்கை

1994 ஜனாதிபதி தேர்தலின் போது முன்வைத்த காமினி திசாநாயக்காவின் தீர்வுத்திட்டம்

1997 பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணியின் தீர்வுத்திட்டம்

என்பன எல்லாமே தற்காலிகமான, இடைக்காலத்திற்கு உரித்தான அல்லது தென்னிலங்கை அரசியல் தலைவர்களின் அரசியல், பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு ஒரு தீர்வாக அல்லது தனிநாடாக வடகிழக்கு பிரிந்து விடுவதனை தடுப்பதற்காக மட்டுமே அதிகாரப் பரவலாக்கலை இலங்கையின் ஆட்சிக்குரித்தான அரசியல் கட்சிகள் முன்வைக்கின்றன. அதனால் அந்தக் கட்சிகள் ஆட்சி முடிவதற்குள் அக்கட்சியால் முன்வைக்கப்பட்ட தீர்வுத்திட்டம் கைவிடப்படுகின்ற நிலை காணப்படுகின்றது. அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்ற பெயரில் போலியான அரசியல் பரவலாக்கலே அத்தகைய திட்டங்களிலும் அதிகம் காணப்படுகின்றது. ஆனால் அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்ற எண்ணக் கருவின் விருத்தித் தன்மையை வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் அதிகம் காணக்கூடியதாக இருப்பதுடன் அதிகாரம் விரிவாக பிரதேசங்களுக்கு பரவலாக்கப்படுகின்ற யதார்த்தத்தினை அந் நாடுகளில்

அவதானிக்க முடிகின்றது. இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றுத்தனமான அனுபவத்தினால் வடக்கு கிழக்கு தனிநாடாக பிரிவதனை மாற்றுக் கருத்தாகக் கொண்டு போலியான அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டங்களை நிராகரிக்க வேண்டிய நிலை வளர்ந்து வருகின்றது. ஏற்கனவே உரிய அனுபவத்துடன் மிகப்பிந்திய புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையின் கீழும் மீண்டும் போலியான அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டமே முன்வைக்கப் படுவதும் நிராகரிக்கப்படுவதுமாக நிகழ்வு அமைந்திருக்கின்றது. இத்தகைய போலியான அல்லது வலுவற்ற அதிகாரப் பரவலாக்கலைக் கைவிட்டு சுயாட்சியை இலக்காகக் கொண்ட வடகிழக்கு சுயநிர்ணயத் தின் அடிப்படையில் அரசியல், நிருவாக அதிகாரம் பரவலாக்கல்களை சாத்தியப்படுத்தும்போது மட்டுமே இலங்கை சுமுகமான, ஐக்கியப் பட்ட நாடாக தொடர வாய்ப்பிருக்கும் என்பதனை குறிப்பிடலாம்.

மேற்கோள்களும் விளக்கங்களும்

1. Loganathan K, *Sri Lanka : Lost Opportunities - Past Attempts at Resolving Ethnic Conflict, Studies in Conflict Formation and Resolution*, December, 1999.
2. Radhika Coomaraswamy, **The Crisis of Constitutionalism : Devolution and the Sri Lanka constitution**, 1990.
3. Centre for Policy Alternatives, Locarno Conference 11-14, June 2001,
Exploring possible constitutional arrangements for meeting Tamil aspirations within a united Sri Lanka
4. John Gooneratne, **A decade of confrontation, Sri Lanka and India in the 1980's**, Stamford Lake (Pvt) Ltd, 2000.
5. Collin P H, **Dictionary of Government and Politics**, Second edition, Peter Publication, 1992.
6. Jayadeva Uyangoda
Constitution alizinz Federalim, Uyangoda J and Morina Perera (Ed), **Sri Lanka's Peace Process**, Social Scientists Association, 2003.
7. Morira Perera, **Towards a Federal State - Negotiating the Framework for a Political Solution**, India.
8. Government Publication, **Draft Provisions of the Constitution Containing the Proposals of the Government of Sri Lanka Relating to Devolution of Power**, 2000.
9. Sunday Leader Colombo - 06.08.2000
10. Economic Review Colombo - October 1988
11. Sunday Times Colombo - 06.08.2000

